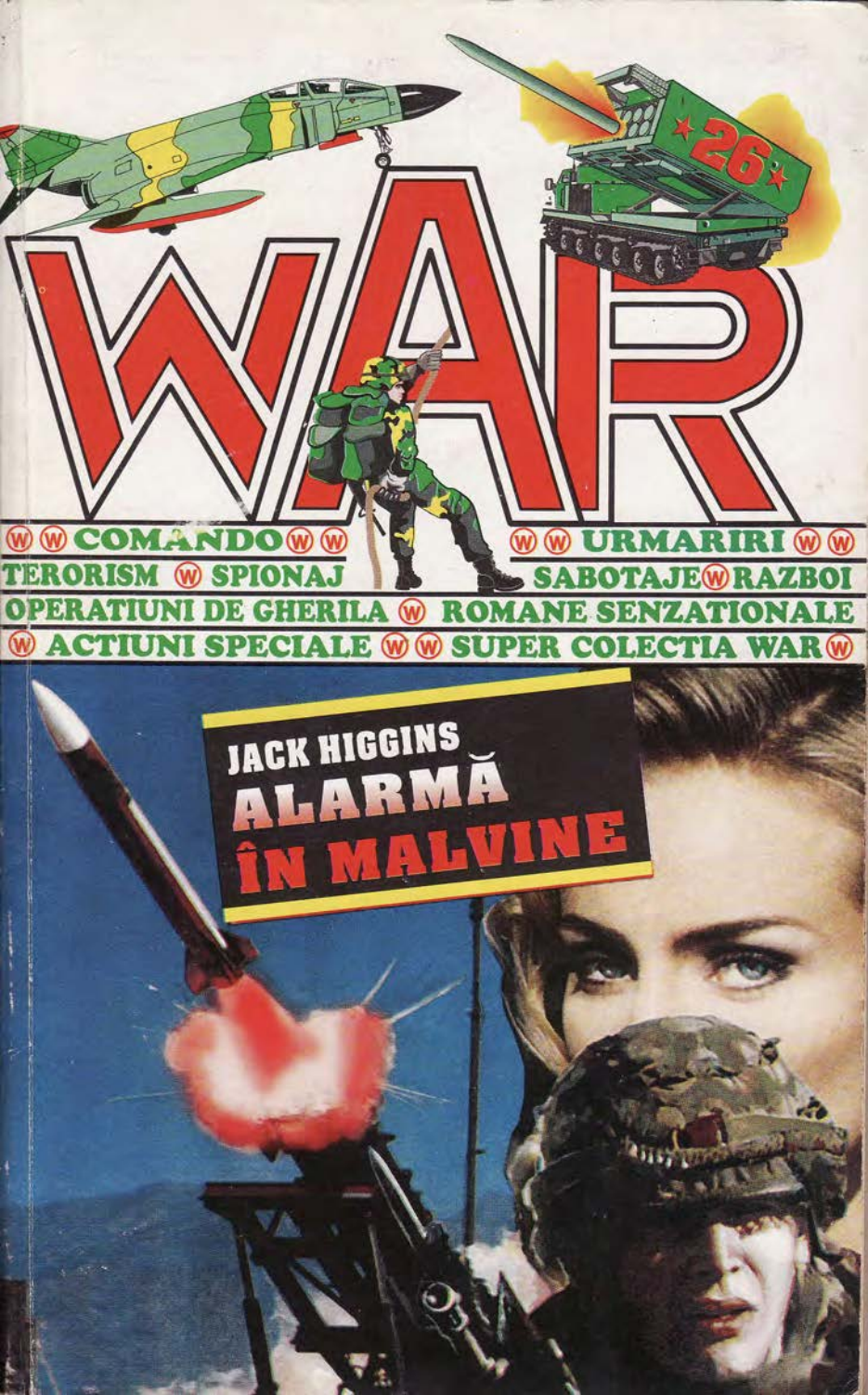

WAR

COMANDO · URMARIRI · TERORISM · SPIONAJ · SABOTAJE · RAZBOI · OPERATIUNI DE GHERILA · ROMANE SENZATIONALE · ACTIUNI SPECIALE · SUPER COLECTIA WAR

JACK HIGGINS

ALARMĂ ÎN MALVINE

EDITURA Z

Războiul pentru insulele Malvine, purtat între Argentina și Anglia a început. Pentru a avea o șansă de reușită, argentinienii au neapărată nevoie de rachetele Exocet, fabricate în Franța. Însă, ca urmare a presiunilor exercitate de Comunitatea Europeană, Franța a instituit un embargou asupra livrării acestor rachete... Guvernul argentinian îl trimite pe Raul Montera, un as al aviației militare, la Londra, pentru a duce tratative în secret pentru achiziționarea unor astfel de rachete.

"După explozia asurzitoare, se auziră imediat cîteva urlete de durere. Villiers se ridică în picioare, cu pistolul mitralieră la șold. Jarrot și ai săi erau răniți cu toții. Cînd tinerii soldați francezi ajunseră lîngă Villiers, priviră la masacrul din fața lor cu figuri îngrozite. Unul dintre mercenari încercă să se miște. Villiers trase o rafală."

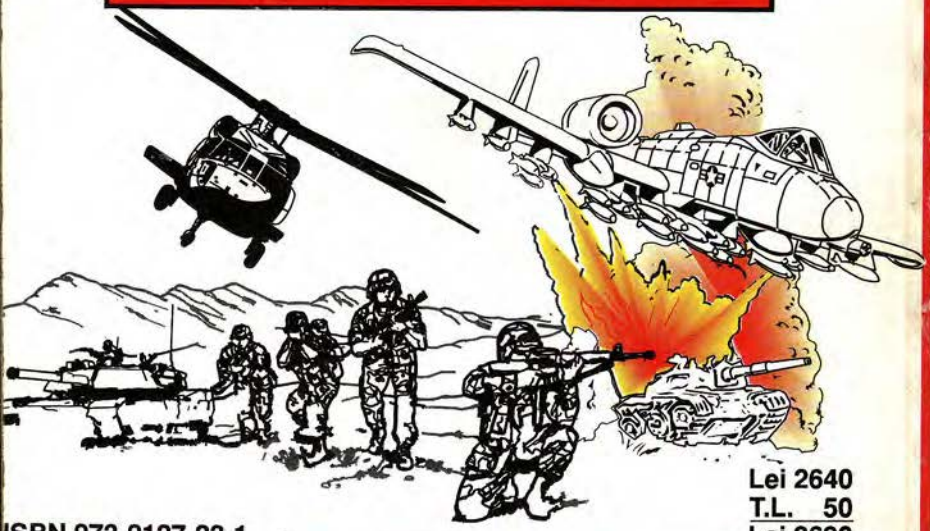

ISBN 973-9127-23-1

Lei 2640
T.L. 50
Lei 2690

EDITURA Z EDITURA Z

JACK HIGGINS

ALARMĂ ÎN MALVINE

Traducere de DAN DUMITRESCU

BUCUREȘTI, 1995

Editor : ZAMFIR M. RUSU
Coperta : USSOFT şi EDITURA Z

I.S.B.N. 973-9127-23-1

I

În momentul în care furgoneta galbenă cu însemnele telecomunicaţiilor dădea colţul străzii, piaţa Grosvenor era pustie sub ploaia ce nu mai contenea. Nu se mai vedea nici o altă maşină în mers, ceea ce nu era deloc surprinzător pentru o asemenea vreme, mai ales că era şi ora trei noaptea.

Harvey Jackson încetini, iar mâinile sale umede apucară mai tare volanul. Era îmbrăcat într-un impermeabil galben. Era înalt, avea aproape patruzeci de ani, iar plete negre îi încadrau o figură care zâmbea destul de rar. Deasupra pometilor înalţi ai obrajilor scânteia o pereche de ochi negri.

Ploaia era atât de deasă încât ştergătoarele de parbriz abia dacă reuşeau să facă faţă. Harvey parcă de-a lungul trotuarului şi luă o ţigară din pachetul de pe bord. O aprinse, coborî geamul portierei şi aruncă o privire spre cealaltă parte a drumului, către zidul înalt, prevăzut cu sârmă ghimpată, care împrejmuia parcul din spatele palatului Buckingham.

Ciocăni apoi în peretele din spatele său. Prin vizorul care se deschise imediat, apăru figura lui Villiers.

— Ce-i ?

— Am ajuns. Eşti gata ?

— Doar două minute. Parchează la locul stabilit.

Vizorul se închise. Jackson porni motorul şi se îndepărtă.

Interiorul furgonetei, în care se găsea o grămadă de materiale şi de accesorii necesare unui tehnician din serviciul telefoanelor, era viu luminat de un tub cu neon. Tony Villiers, în timp ce se ţinea cu o mână de peretele maşinii pentru a-şi menţine echilibrul, îşi dădea pe faţă

cu o cremă de camuflaj, examinându-se într-o oglindă sprijinită de trusa de scule.

Avea treizeci de ani. Era de statură mijlocie, însă bine legat. Privirea îi era întunecată, fără nici o expresie. Nasul turtit făcea dovada unei lovituri primite cu mult timp în urmă. Părul negru îi cădea până aproape de umeri. În uniforma neagră de parașutist și cu cizmele militare din dotarea armatei franceze, avea aerul unui individ extrem de periculos.

Pe figura sa se citea un fel de amărăciune amestecată cu blazare. Avea aerul cuiva care cunoștea lumea ca pe buzunarul său, fără a fi însă prea mulțumit de acest lucru.

Își trase pe cap o cagulă de lână neagră, cu găuri în dreptul ochilor și al nasului. Un viraj brusc al mașinii îl făcu să se sprijine cu amândouă mâinile de perete. Furgoneta făcuse o întoarcere de o sută optzeci de grade în stradă, după care se urcase pe trotuar și se oprise lângă zid.

Pe banchetă, lângă borseta cu acte, se găsea un revolver Magnum Smith & Wesson, cu un amortizor de sunet Carswell înșurubat la capătul țevii. Williers îl băgă în buzunarul din dreapta al pantalonului după care deschise borseta și scoase din ea o fotografie mare, alb-negru. Luată cu teleobiectivul în după-amiaza zilei precedente, reprezenta intrarea Ambasador din palatul Buckingham. Câteva scări sprijinite de zid folosite de zidari se vedeau cu claritate sub porticul intrării. Însă ceea ce era mai important erau cele două sau trei ferestre, care păreau a fi deschise deasupra acoperișului plat.

Williers băgă fotografia în buzunarul de la piept și deschise vizorul.

— Harvey, mă aștepți douăzeci și cinci de minute. Dacă nu m-am întors în acest timp, o întinzi de-aici.

— Bine, bine, nu mai lungi vorba atât, îi spuse Jackson. Du-te și fă-ți treaba și pe urmă ne întoarcem fiecare la casa lui.

Villiers închise vizorul, se urcă pe banchetă și deschise capacul din acoperișul furgonetei. Își făcu vânt afară și se ghemui pe furgonetă, sub bătaia ploii. Zidul era foarte aproape. Se strecură prin sârma ghimpată, se agăță

de creanga unui copac, își făcu vânt cu picioarele de pe zid, rămase câteva clipe suspendat în mâini, apoi își dădu drumul în bezna de sub el.

*

În aceeași noapte, ofițerul de poliție însărcinat cu paza parcului palatului Buckingham, dinspre piața Grosvenor, nu avea deloc viața ușoară. Ud până la piele și înghețat până-n măduva oaselor, se adăpostise sub un copac. Lupul alsacian de la picioarele sale scâncea ușor.

— Ce-i, Rex ? întrebă el, cu ochii în patru. Caută, hai caută !

Și-i dădu drumul din lesă.

Alsacianul o luă la goană fără să scoată nici un zgomot. Villiers, aflat la douăzeci de metri, ascuns în spatele unui copac, auzise primul scâncet al câinelui și-și scosese deja spray-ul paralizant din buzunarul de pe pulpa piciorului stâng. Câinele, antrenat să atace în cea mai deplină liniște, se năpusti brusc. Mâneca stângă a echipamentului lui Villiers, era special matlasată pentru o asemenea situație. Villiers ridică mâna pentru a-și proteja figura. Câinele mușcă sălbatic din țesătura moale. Villiers îndreptă spre animal spray-ul și apăsă. Câinele se prăbuși fără să scoată nici un geamăt și rămase nemișcat.

Peste câteva clipe, ofițerul de poliție își făcu apariția, avansând cu precauție.

— Rex ! Rex, unde ești, băiatule ?

Mâna lui Villiers se ridică și căzu apoi ca un fulger peste ceafa tipului. O lovitură clară și precisă, ca la antrenament. Ofițerul scoase un strigăt surd și căzu cu fața în jos. Villiers îi desprinse cătușele de la centură și-i legă mâinile cu ele. După care îi luă emițătorul radio, îl băgă într-unul din buzunarele combinezonului său de parașutist și porni în fugă printre copaci, către intrarea din spate a palatului.

*

Harvey Jackson coborî din furgonetă și deschise ușa din spate. Cotrobăi înăuntru, luă doi clești metalici mari, se întoarse, făcu doi pași, se aplecă asupra capacului de fontă din asfalt și-l trase de la locul său cu ajutorul clești-

lor. Luă apoi din furgonetă o lampă portabilă, prevăzută cu un cablu lung, căreia îi dădu drumul în canal. Instală pe urmă de jur-împrejur câteva panouri din pânză de cort şi un indicator pe care era scris „PERICOL ! LUCRĂRI". Cuplă după aceea cablul lămpii la o priză din maşină, coborî în canal, şi deschise uşiţa unei cutii. Înăuntrul cutiei se găsea o serie întreagă de relee şi de fire multicolore. Se aşeză pe una din treptele metalice şi se puse pe aşteptat.

Abia trecuseră cinci minute, că se auzi zgomotul unei maşini. Jackson ridică încet capul şi aruncă o privire în afară. Era o maşină de poliţie. Maşina se opri în dreptul trotuarului. Poliţistul de la volan scoase capul pe geam şi se hlizi la el :

— N-aş vrea să fiu în locul tău ca să-mi câştig pâinea aşa ! Cred că este o adevărată plăcere !

— Mie-mi spui ! făcu Jackson.

— Măcar eşti plătit dublu, ca să lucrezi aşa, în toiul nopţii ?

— Hm, ar fi un vis prea frumos !

Poliţistul se hlizi din nou :

— Atunci, să fii atent ! Dacă ploaia o s-o ţină tot aşa, o să fii obligat să înoţi acolo jos, mai înainte de a se face dimineaţă !

Şi porni din loc. Jackson îşi aprinse o ţigară şi începu să fluiere încetişor, gândindu-se cum avea s-o scoată Villiers la capăt.

*

Villiers, care găsise scările lăsate de zidari sub porticul intrării, se căţără pe ele fără nici o greutate şi de acolo pe acoperişul plat al clădirii. Două dintre ferestrele care figurau în fotografie mai erau încă întredeschise. Paşi de-a lungul unei cornişe, ajunse până la cea mai apropiată fereastră, trecu peste pervaz şi sări într-o încăpere de dimensiuni mici. Deschise uşa cu grijă şi o luă de-a lungul unui coridor întunecat.

Apartamentele regale se găseau în celălalt capăt al palatului.

Cunoştea pe de rost amplasamentul camerelor. Le studiase îndelung. Fără a mai pierde nici o clipă, traversă un labirint de culoare, fără să întâlnească pe nimeni, aşa cum se şi aştepta la acea oră înaintată din noapte. Peste cinci minute, ajunsese la intrarea unui culoar care conducea spre apartamentele particulare.

Apartamentul reginei se afla doar la câţiva metri. Mai întâi, o sufragerie care dădea într-un salon, iar apoi, camera următoare, pe care o cunoştea bine. După cotitura făcută de culoar, se afla dormitorul soţilor care asigurau menajul. În faţă, în anticamera Pajului, un agent de poliţie stătea într-un fotoliu, cufundat în lectura unei cărţi.

Villiers îl observă atent câteva clipe, după care se întoarse în culoar, până pe la jumătate. Scoase din buzunar emiţătorul radio luat ofiţerului din parc, apăsă pe butonul canalului 4 şi aşteptă.

După un uşor zumzet, se auzi o voce :

— Sunt Jones.

— Biroul de securitate, răspunse Villiers încet. Sistemul de alarmă din galeria de pictură face iar figuri. Am recepţionat un semnal intermitent. Vrei să arunci o privire ?

— Sigur că da, numaidecât, răspunse Jones.

Villiers reveni în locul unde culoarul cotea, apucând să-l vadă pe poliţist cum se îndepărta în direcţia opusă. După ce acesta o luă la stânga şi dispăru din vedere, Villiers se îndreptă spre uşa care dădea în apartamentul reginei. Se opri o clipă, respiră adânc şi o deschise.

*

Majestatea Sa regina Elizabeta a II-a, stătea în salon lângă şemineul în care ardea focul. Citea. În ciuda orei târzii, era fardată. Era îmbrăcată cu un pulover bleu-pal şi cu o fustă de tweed. La gât avea un şirag de perle. Uşa scârţâi uşor, ceea ce o făcu să ridice capul. Villiers îşi făcu apariţia, închizând uşa în urma sa.

În ţinuta sa neagră şi cu cagula de pe cap, din care i se vedeau doar ochii şi nasul, avea un aer ameninţător.

După un moment de tăcere, ridică mâna și își scoase cagula.

— Ah ! Maiorul Villiers, spuse regina. A fost greu ?

— Nu prea, doamnă.

Figura reginei se întunecă.

— Da, îmi dau seama. Bine, atunci să terminăm. Bănuiesc că nu prea ai timp de pierdut ?

— Așa este, doamnă.

Regina îi arătă un ziar.

— Este *Standard*-ul de ieri. Crezi că este potrivit ?

— Bineînțeles, doamnă.

Villiers scoase un aparat de fotografiat Polaroid dintr-unul din buzunarele sale, se apropie de regină și se lăsă într-un genunchi. Regina ridică ziarul în dreptul pieptului. Lumina blițului țâșni, după care se auzi un zgomot ușor : fotografia începuse să iasă din aparat. Villiers se îndreptă spre șemineu și apropie fotografia de foc. Chipul reginei începu să prindă contururi.

— Excelent, doamnă.

Și îi întinse fotografia.

— Bine. În acest caz, ar fi mai bine să pleci imediat. Acum, esențialul este să nu fii prins. Asta ar strica totul.

Villiers își puse din nou cagula pe cap și se înclină ușor. Ușa se închise în urma sa. Regina rămase nemișcată câteva clipe, cu gândurile pierdute. Ploaia continua să bată în ferestre. Tresări, ca scuturată de un fior, își luă cartea și se apucă din nou de citit.

*

Peste zece minute, Tony Villiers trecu peste zid ca o fantomă neagră și ateriză pe acoperișul furgonetei de telecomunicații.

— Harvey, hai s-o întindem ! șopti el.

Deschise capacul și se strecură înăuntrul furgonetei.

Jackson ieși din canal aproape instantaneu. Deschise ușa din spatele furgonetei, băgă înăuntru panourile din pânză de cort, indicatorul și lampa, apoi închise ușa. Villiers auzi capacul de fontă căzând la locul său și câțiva pași grăbiți de-a lungul mașinii. Își scoase cagula, desfăcu un borcănel cu cremă demachiantă și începu să-și curețe fața. Peste câteva clipe, furgoneta demara.

*

În 1972 terorismul internațional atinsese proporțiile unui adevărat flagel. Directorul general din D15, serviciul secret de informații al Marii Britanii, autorizâ constituirea în interiorul organizației sale a unei secții cunoscute sub numele de Grupul IV. Această secție, care răspundea direct în fața Primului Ministru, era însărcinată să coordoneze operațiunile în toate cazurile de terorism și de acțiuni subversive.

Generalul de brigadă Charles Ferguson, numit în fruntea Grupului IV, era un individ cu un aer cumsecade, ale cărui haine păreau întotdeauna mai mari pentru el cu cel puțin un număr. În afară de cravată, nimic din aspectul său nu trăda militarul din el. Părul încărunțit, mereu în dezordine și gușa îi dădeau aerul unui profesoraș de țară.

În acea noapte era în misiune împreună cu ofițerii Brigăzii Casei Regale. Își ridicase gulerul de la pardesiu, pentru a se proteja de răcoarea nopții. Bentley-ul în care se afla se găsea parcat lângă Eaton Square, în apropierea palatului. Celălalt ocupant al mașinii era așezat la volan. Era vorba de Harry Fox, un tânăr de douăzeci și nouă de ani, subțirel și elegant, fost căpitan în Forțele Armate Regale. Mănușa de piele neagră pe care o purta pe mâna stângă reușea destul de greu să ascundă faptul că-și pierduse mâna, lucru petrecut cu trei ani în urmă, datorită exploziei unei bombe în Belfast.

Harry luă un termos, turnă ceai în două pahare de plastic și-i întinse unul dintre ele lui Ferguson.

— Mă întreb cum o să se descurce.

— Cine, Tony al nostru ? Eh, o să se descurce ca întotdeauna, cu obișnuita lui eficiență. Și cu brutalitatea aia a lui îngrozitoare. Nimic nu-i poate sta în cale. De când a absolvit Etonul, ca șef de promoție, tot așa este.

— Oricât, domnule general ! Dacă o să fie prins, chestia asta o să declanşeze un scandal cumplit, din care o să aibă de suferit şi imaginea Alteţei Sale.

— Harry, prea îţi faci griji, răspunse Ferguson. Şi asta de atunci, de când ai pus mâna pe blestemata aia de valiză-capcană, în Ulster. Lucrurile ar putea fi chiar mai periculoase decât sunt în realitate.

Cu un semn al capului îi arătă de cealaltă parte a pieţei o furgonetă galbenă de telecomunicaţii, parcată lângă o gură de canal înconjurată cu panouri din pânză de cort. Doi indivizi în impermeabile galbene trebăluiau în ploaie.

— Uită-te la săracii oameni ! Doamne, greu îşi mai câştigă unii pâinea ! Într-o gură de canal, la ora asta sinistră şi pe o asemenea ploaie !

Un Ford Granada de culoare neagră îi depăşi. În maşină se aflau două persoane, una la volan şi alta în spate. Fordul se opri lângă trotuar. Din el coborî un bărbat masiv, într-un impermeabil negru şi cu pălărie. Bărbatul se îndreptă spre Bentley, deschise portiera din spate şi intră în maşină.

— Aha, comisare ! făcu Ferguson. Harry, ţi-l prezint pe comisarul divizionar Carver de la Brigada Specială, însărcinat de Scotland Yard ca observator oficial pentru această acţiune. Comisare, ai grijă ! Pe vremuri, mesagerii veştilor proaste o cam sfârşeau rău.

Şi îi întinse acestuia un pahar de plastic cu ceai.

— Haida-de ! răspunse acesta. Doar ştiţi că omul vostru nu are nici o şansă. Cum intenţiona să intre ?

— Nu am nici cea mai mică idee, răspunse Ferguson Comisare, niciodată nu mă interesează mijloacele, ci numai rezultatele.

— O clipă, domnule general, îl întrerupse Fox. Cred că avem o vizită.

Cei doi lucrători de la telefoane care munceau de cealaltă parte a pieţei, ieşiseră din canal şi se îndreptau spre ei, cu apa şiroind pe impermeabile. Fox deschise torpedoul şi luă de acolo un revolver Walther P.P.K.

— Ce curaj ! spuse Ferguson, coborând geamul. Bună dimineaţa, Tony. Bună dimineaţa, sergent.

— Am onoarea să vă salut, răspunse Jackson, bătând maşinal din călcâie.

Villiers se aplecă şi întinse prin geamul deschis fotografia Polaroid a reginei Elizabeta.

— Altceva, domnule general ? întrebă el.

Ferguson analiză fotografia fără să scoată o vorbă, după care i-o întinse comisarului divizionar. Carver se îndreptă brusc de spate.

— Doamne Sfinte !

Ferguson îi luă fotografia, îşi aprinse bricheta şi apropie flacăra acesteia de un colţ al fotografiei.

— Nu are rost să existe o astfel de probă. Bine, dă-i drumul şi începe cu ce-i mai rău.

Villiers aşteptă ca fotografia să ardă, după care spuse :

— Fasciculul instalaţiei de pază şi alarmă care controlează accesul în interiorul parcului se găseşte doar la o jumătate de metru deasupra zidului. Nu este nici-o problemă să sari peste el. Chiar şi în interiorul palatului, sistemul de alarmă este depăşit şi se dereglează des. Iar în afară de astea, ca să intri în palat, nu este neapărată nevoie să fii acrobat.

Şi arătă fotografia alb-negru luată în ajun.

— Muncitorii îşi lasă scările peste tot, femeile de serviciu uită să închidă ferestrele. E o babilonie întreagă.

Carver privea fotografia cu un aer lugubru.

— Eu şi cu colegul meu o să facem câţiva paşi. Puteţi să păstraţi fotografia asta.

Şi se îndepărtă împreună cu Jackson până la următorul felinar unde se opriră şi îşi aprinseră câte o ţigară.

— Pentru numele lui Dumnezeu, cine-i individul ăsta ? se minună Carver. Vorbeşte de parcă ar fi membru al Clubului Cavalerilor şi când colo arată ca un derbedeu din East End.

— Dacă vrei să ştii, este comandantul unităţii de gardă, detaşat în serviciul Alteţei Sale, răspunse Ferguson.

— Cu pletele alea ! L-ai văzut cum arată ?

— I s-a dat o dispensă specială pentru păr, ca de fapt şi celorlalţi care asigură paza reginei. Comisare, cred că eşti de acord că ascunderea adevăratei identităţi constituie o necesitate pentru un serviciu de pază de o asemenea importanţă.

— Bine. Se poate avea încredere în el ?

— Oho, și încă cum ! A fost de două ori decorat. A primit mai întâi Crucea Militară pentru o acțiune împotriva comuniștilor din sultanatul Oman, și apoi încă una, pentru nu mai știu ce fleac din Irlanda. Vreau să-ți spun că detaliile misiunilor sale au fost clasate la arhiva secretă.

Carver îi înapoie fotografia.

— Este o situație destul de neplăcută. Raportul o să fie defavorabil.

— O să vă trimitem un raport mai blând.

— Puteam să pariez că o să spuneți una ca asta !

Carver coborî din mașină. Villiers făcu câțiva pași spre el. În lumina felinarului, figura sa era parcă mai palidă ca de obicei.

— Comisare, am uitat să-ți spun... E vorba despre omul vostru de pază din parcul palatului, dinspre partea pieții Grosvenor... A trebuit să-l dobor. O să-l găsești sub un copac, în apropierea helesteului, legat la mâini cu propriile lui cătușe. Se simte bine, l-am văzut când m-am întors. Să-i spui că-mi pare sincer rău pentru câine.

— Ticălosule ! i-o aruncă Carver.

Apoi se îndreptă spre Ford-ul său Granada, se urcă în mașină și trânti portiera. În câteva clipe, mașina dispăru.

— Tony, hai urcă ! spuse Ferguson. Sergent, mă pot bizui pe tine să duci înapoi furgoneta asta ? i se adresă el lui Jackson. Nu te întreb de unde ați luat-o. De fapt, nici nu mă interesează.

— Bineînțeles, domnule general.

Jackson pocni din călcâie și se îndepărtă.

Villiers se urcă în Bentley lângă Ferguson, iar Fox demară.

— Mi se pare că mai ai încă o săptămână de concediu, nu-i așa ? îl întrebă Ferguson.

— Oficial, așa este.

Ferguson coborî geamul mașinii pentru a privi afară. După ce ocoliră monumentul reginei Victoria din fața palatului, o luară pe Pall Mall.

— Ai mai văzut-o pe Gabrielle în ultima vreme ?

— Nu, răspunse laconic Villiers, prefăcându-se indiferent.

— Stă tot acolo, în apartamentul ăla din Kensington Palace Gardens ?

— Câteodată. De fapt, apartamentul ăla este al meu. Stă acolo cu asentimentul meu. Are și ea însă un apartament al ei la Paris, bineînțeles.

— Mi-a părut rău că ați divorțat.

— Un divorț fără nici un motiv, răspunse Villiers, aproape în șoaptă. A fost soluția cea mai bună pentru amândoi.

— Chiar crezi ce spui ?

— Da, cred.

Ferguson tremură de frig și-și ridică din nou gulerul pardesiului, în timp ce lăsa și mai jos geamul portierei pentru a lăsa să intre în mașină aerul răcoros al dimineții.

— Câteodată mă întreb de ce naiba viața asta este atât de parșivă, spuse el pe un ton gânditor.

— În nici un caz să nu mă întrebați pe mine una ca asta, răspunse Villiers. Eu nu fac altceva decât s-o traversez.

Și își încrucișă brațele, se retrase în colțul banchetei, închise ochii și adormi pe loc.

II

Ori de câte ori avea posibilitatea, generalul Charles Ferguson prefera să lucreze în apartamentul său din Cavendish Square. Acea era cea mai mare plăcere a sa. Şemineul era autentic, ca şi bustenii care ardeau în el. Restul mobilierului data şi el din epoca regelui George al III-lea. Un interior asortat perfect, până şi perdelele erau potrivite. A doua zi dimineaţă după escapada lui Villiers la palatul Buchingham, la ora zece, Ferguson se găsea instalat în faţa şemineului citind *Financial Times*, când uşa se deschise şi valetul său Kim, un fost *naik* din triburile gurkilor, îşi făcu apariţia.

— Domnule, a sosit domnişoara Legrand.

Ferguson îşi scoase ochelarii în formă de semilună, îi puse peste ziar şi se ridică.

— Invit-o să intre Kim. Şi adu-mi te rog trei ceaiuri.

Kim ieşi şi peste câteva clipe, Gabrielle Legrand păşi în încăpere.

Ferguson îşi spuse în sinea sa că Gabrielle era, ca de obicei, de o frumuseţe răpitoare. Era cea mai splendidă femeie pe care o văzuse în viaţa lui. Purta un costum de călărie : cizme, pantaloni mulaţi, o cămaşă albă şi o vestă de tweed. Pe frunte avea o bentiţă roşie, care-i ţinea părul blond, împletit în cozi la spate. Îl privi pe Ferguson cu un aer serios. Ochii ei verzi nu exprimau nimic. Cu cravaşa din mâna stângă, se lovea fără încetare peste genunchi. Era înaltă, măsurând, cu cizme cu tot, aproape un metru şaptezeci şi cinci.

Ferguson se îndreaptă spre ea cu mâinile întinse, zâmbind încântat :

— Draga mea Gabrielle, îi spuse el sărutând-o pe obraz. Am aflat că nu mai eşti doamna Villiers.

— Aşa este, răspunse ea pe un ton neconvingător. Acum sunt din nou eu însămi.

Pronunţa cuvintele asemenea unui membru al aristocraţiei, însă timbrul particular îi conferea vocii un aspect de neconfundat. Îşi lăsă cravaşa pe masă, se îndreptă spre fereastră şi aruncă o privire de jur-împrejur.

— L-ai văzut pe Tony de curând ?

— Credeam că tu l-ai revăzut, răspunse Ferguson. Este în oraş. În permisie, dacă am înţeles bine. Nu a trecut pe la apartamentul tău ?

— Nu. Dacă ştie că mă aflu la Londra, atunci o să evite lucrul ăsta.

Rămase lângă fereastră, în timp ce Ferguson o întrebă insinuant :

— Draga mea, de fapt ce anume nu a mers între voi ?

— Totul, îi replica ea. Totul şi nimic. Acum cinci ani într-o vară lungă şi toridă, am crezut că ne-am îndrăgostit unul de celălalt. Pe vremea aceea, eu eram frumoasă, iar el era cea mai arătoasă fiinţă umană în uniformă pe care o văzusem vreodată.

— Şi pe urmă ?

— Pe urmă, nu s-a cristalizat nimic... Niciodată. Reacţiile chimice dintre noi au fost proaste.

Vocea îi rămăsese neutră şi calmă, însă se simţea, cu toate astea, urma unei oarecare amărăciuni.

— L-am iubit pe Tony şi încă îl mai iubesc, numai că mă înfuriam de prea multe ori pe el, fără să ştiu prea bine de ce.

Dădu din umeri :

— Au existat prea multe goluri între noi pe care nu le-am putut umple.

— Păcat, spuse Ferguson.

Uşa se deschise, şi Kim intră cu o tavă de argint pe care o puse pe o măsuţă, lângă şemineu. Ferguson se aşeză într-un fotoliu şi turnă ceaiul într-o ceaşcă de porţelan, pe care i-o întinse apoi Gabriellei.

Aceasta bău o gură, după care zâmbi :

— Excelent. Jumătatea engleză a fiinţei mele apreciază ceaiul ăsta.

— Da, așa este. Cafeaua este o băutură respingătoare, consimți Ferguson.

Îi oferi o țigară Gabriellei, însă aceasta refuză, dând din cap.

— Nu, mulțumesc, aș prefera să trecem imediat la problemele pentru care m-ai chemat. Am o întâlnire la prânz. Ce vrei de la mine ?

În acel moment intră Harry Fox. Era îmbrăcat într-un costum de lână gri deschis iar la gât avea cravata militară a celor din serviciul de pază. Se aplecă și puse pe birou un dosar.

— Gabrielle, ce bine-mi pare că te văd !

Bucuria exprimată de cuvinte era sinceră. Se apropie de ea și o sărută pe obraz.

— Harry, spuse aceasta punându-i cu afecțiune mâna pe braț, ia spune-mi, ce pune la cale șeful tău ?

Fox luă ceașca cu ceai pe care i-o întinsese Ferguson și se uită la el cu o privire întrebătoare. Ferguson dădu din cap afirmativ. Tânărul căpitan se întoarse cu spatele la foc și o întrebă pe Gabrielle :

— Gabrielle, ce știi tu despre insulele Falkland ?

— Insulele Falkland ? Păi, se află în Atlanticul de Sud. Mi se pare că au fost descoperite de pescarii din Saint-Malo. La noi în Franța li se spun insulele Malvine. Se găsesc la cinci sau șase sute de kilometri pe coastele Argentinei. Guvernul argentinian le revendică de ani și ani de zile.

— Așa este, corect. Acest teritoriu se afla sub suveranitatea britanică, bineînțeles. Însă, din cauza depărtării mari de aproape cincisprezece mii de kilometri de Anglia, este un loc dificil de apărat.

— Că tot veni vorba, interveni Ferguson, vreau să vă spun că în acest moment, forțele noastre militare din arhipelagul Falkland sunt formate din șaizeci și opt, de pușcași marini, sprijiniți de poliția locală, pe care nu o punem la socoteală, și de un vas din Royal Navy, *HMS Endurance*, care este de fapt un vas de patrulare și spărgător de gheață, dotat cu două tunuri de 20 de milimetri și cu două elicoptere *Wasp*. Scumpii noștri parlamentari au declarat clar într-o dezbatere publică recentă că intenționează să renunțe la toate astea, pentru a mai economisi niște bănuți, acolo.

— Și asta când la numai patru sute de mile marine de acel loc se găsește o aviație echipată cu ultimele noutăți în materie, o armată de uscat numeroaasă și o forță militară a marinei cât se poate de eficace. Adică, armata Argentinei, spuse Fox.

Gabrielle își ridică ochii din ceașcă.

— Și ce-i cu asta ? Doar nu vreți să spuneți că guvernul argentinian are de gând să invadeze insulele Malvine ?

— Tare mă tem să nu fie chiar așa, răspunse Ferguson. Toate semnele concordă în acest sens ale cepând chiar din ianuarie. C.I.A. estimează că operații-lea respectivă se află deja în faza de pregătire. De fapt, într-un anumit sens, acest lucru pare logic. Țara este guvernată de o junță condusă de trei oameni. Președintele, adică generalul Galtieri, care este și comadantul suprem al trupelor de uscat, a promis o perioadă de revigorare economică, dar din păcate, țara se află în pragul unui fel de faliment...

— O invazie în arhipelagul Falkland, reluă Fox, ar fi o diversiune care ar pica la țanc. Ar abate atenția populației de la alte probleme.

— Principiul romanilor, interveni Ferguson. Pâine și circ, pentru a mulțumi populația. Îți mai torn niște ceai ?

Și îi umplu din nou ceașca Gabriellei.

— Mă rog, așa o fi, dar tot nu văd ce legătură au toate astea cu mine.

— Este cât se poate de simplu, răspunse Ferguson.

Și-i făcu un semn din cap lui Fox, care deschise dosarul pus pe birou, luă din el o invitație cu tot felul de înfloriturî pe margini și i-o întinse Gabriellei. În limbile engleză și spaniolă, Excelența Sa Carlos Ortiz de Rozas, ambasadorul republicii Argentina, o invita pe D-na Gabrielle Simone Legrand la un cocteil, între orele șapte și jumătate și opt seara, la sediul ambasadei Argentinei din Londra, din strada Wilton Crescent.

— La doi pași de Belgrave Square, precizâ Fox.

— În seara, asta ? se minună Gabrielle. Imposibil ! Merg la teatru!

— Gabrielle, cocteilul ăsta este foarte important, sublinie Ferguson.

Şi la un nou semn din cap, Fox deschise dosarul şi scoase din el o fotografie alb-negru pe care o puse pe măsuţă, în faţa tinerei femei.

Gabrielle luă fotografia în mână. Bărbatul care o privea era îmbrăcat într-o uniformă de aviator, mai exact, în ţinuta unui pilot de pe un avion cu reacţie. Îşi ţinea casca de zbor în mâna dreaptă, iar în jurul gâtului avea o eşarfă. Trecut de prima tinereţe, avea în jur de patruzeci de ani şi ca majoritatea piloţilor, era de statură mijlocie. Părul negru ondulat îi albise uşor pe la tâmple. Privirea îi era calmă, iar pe obrazul drept i se distingea o cicatrice care îi urca până aproape de ochi.

— Este colonelul Raul Carlos Montera, spuse Fox. În prezent este ataşatul militar special al ambasadei.

Gabrielle privi îndelung fotografia. Deşi până atunci nu-l văzusese în viaţa ei pe acel bărbat, cu toate astea avea impresia că se uita la o veche cunoştinţă, o fiinţă pe care o ştia bine. Ciudat...

— Spuneţi-mi ce ştiţi despre el.

— Are patruzeci şi cinci de ani, spuse Fox. Este un aristocrat. Mama sa, doña Elena, este una dintre cele mai reprezentative figuri ale înaltei societăţi argentiniene. Tatăl lui a murit anul trecut. Familia posedă nu ştiu câte plantaţii şi toate vacile de pe pământ. Sunt foarte bogaţi.

— Şi el este pilot de vânătoare ?

— Da, ca să vezi ! Asta ca urmare a unei anumite obsesii. A zburat pentru prima oară cu avionul la şaisprezece ani. Şi-a luat diploma în lingvistică la Harvard, după care s-a angajat în aviaţia argentiniană. S-a specializat la Cranwell, cu Forţele Aeriene Regale ale Marii Britanii. A mai urmat şi nişte cursuri de pregătire cu sud-africanii şi israelienii.

— Şi ca un detaliu important, interveni Ferguson, în timp ce se îndrepta spre fereastră, să ştii că nu reprezintă tipul clasic al fascistului sud-american. În 1967 a dat o mână de ajutor, pilotând avioane *Dakota* în Biafra, în perioada războiului civil din Nigeria. A efectuat zboruri de noapte între Fernando Po şi Port Harcourt. Ce mai, un adevărat pilot !

— După care, continuă Fox, a făcut echipă cu un aristocrat suedez, contele Carl Gustav von Rosen. Biafrezii cumpăraseră cinci avioane mici de antrenament, nişte *Miniconuri* suedeze, pe care au instalat mitraliere. Montera a fost unul dintre nebunii de piloţi care a atacat, la bordul unui astfel de avion, avioanele de vânătoare ruseşti, *Migurile* alea, pilotate de egipteni şi de nemţii din Est... A fost făcut prizonier la Port Harcourt chiar înainte de a se termina războiul, încheie el, întinzându-i altă fotografie Gabriellei.

Montera avea pe el o scurtă veche de piele neagră, de pe vremea celui de-al doilea război mondial. Era tuns perie, avea ochii trasi şi figura supţă de oboseală. Cicatricea de pe obraz părea a fi în relief, ceea ce denota faptul că fusese rănit recent. Gabrielle simţi un impuls tandru de a întinde mâna şi de a-l încuraja pe acest bărbat pe care nici măcar nu-l cunoştea... Când îi înapoie fotografia lui Fox, mâna îi tremura uşor.

— Şi eu ce trebuie să fac, concret ?

— Montera o să fie la ambasadă în seara asta, spuse Ferguson. Gabrielle, să spunem lucrurilor pe nume. Puţini bărbaţi îţi pot rezista, dar dacă îţi dai puţină osteneală...

Şi lăsă fraza neterminată.

— Mda, asta este, răspunse ea. Trebuie să-i ademenesc în patul meu, să mă întind pe spate şi să mă gândesc la Anglia, cu speranţa în suflet că-mi va povesti ceva important în legătură cu insulele Malvine.

— Forma în care ai prezentat lucrurile este cam dură, însă fondul este cât se poate de exact.

— Charles, eşti un mare ticălos !

Se ridică şi îşi luă cravaşa.

— Ai s-o faci ? o întrebă acesta.

— Cred că da. Oricum, cunosc scenariul pe care mi l-ai pregătit să-l joc. Şi ca să-ţi spun tot adevărul, Raul Montera ăsta al vostru mi se pare un individ foarte interesant.

Uşa se închise în urma sa. Fox îşi mai turnă o ceaşcă cu ceai.

— Credeţi că o s-o facă, domnul general ?

— Da, da, răspunse acesta. Gabrielle a noastră e înnebunită să joace teatrul pe care îl reprezintă viața. Ce știi despre trecutul ei, Harry ?

— Păi... Tony și ea au fost căsătoriți vreo... cinci ani, parcă.

— Așa este. Tatăl ei este francez, iar mama englezoaică. A urmat la Paris facultatea de științe politice și economice. Apoi a mai făcut încă un an la Oxford. După ce l-a întâlnit pe Villiers la balul din mai al universității din Cambridge, s-au căsătorit. Mai bine nu s-ar fi dus la balul ăla. Mai ales că era organizat de Cambridge, adăugă el cu un oarecare dispreț. De câte ori a lucrat pentru noi, Harry ?

— Păi, o dată împreună cu mine, domnule general. Și de patru ori, în acțiuni coordonate de dumneavoastră.

— Mda, așa este. Un talent înnăscut pentru limbi. Dar căutași de puțin eficientă în situații dure pe plan psihic sau moral. Gabrielle a noastră nu are o conștiință prea elastică. Și familia ei ?

— Tată ei este la Marsilia. Mama și tatăl ei vitreg locuiesc în insula Wight. Mai are și un frate vitreg, Richard, de douăzeci și doi de ani, pilot de elicopter în Royal Navy.

Ferguson își aprinse o țigară și se așeză la birou.

— Harry, am întâlnit în viața mea femei foarte frumoase și de o distincție cu totul remarcabilă. Și tu la fel, poate. Dar Gabrielle este o ființă cu totul aparte. Unei femei ca ea nu-i poate conveni decât un bărbat cu totul și cu totul special.

— Domnule general, cred că ne cam lipsește *acesta* așa ceva, răspunse Fox zâmbind.

— Cam așa se întâmplă întotdeauna, Harry. Chiar foarte des. Acum hai să ne aruncăm nițel ochii peste corespondența sosită de la Ministerul Afacerilor Externe.

Și își puse pe nas ochelarii cu lentilele în formă de semilună.

III

Decorul sălii de bal a ambasadei Argentinei era splendid : lustrele de cristal răspândeau o lumină care se reflecta în imensele oglinzi de pe pereți ; femei de o frumusețe răpitoare în toalete de vis ; bărbați în uniforme impunătoare ; ici-colo, câte un înalt prelat al bisericii, îmbrăcat în roșu sau violet. Impresia generală era ușor desuetă, ca și cum oglinzile ar fi reflectat imaginile palide ale unui trecut îndepărtat, în timp ce aceia care dansau se învârteau fără încetare în ritmul unei muzici în surdină.

Orchestra formată din trei muzicanți era instalată pe un podium, sub un baldachin, într-un colț al sălii. Melodiile interpretate de orchestră erau exact genul de muzică preferat al lui Raul Montera. Numai muzică retro, de succes : Cole Porter, Rodgers and Hart, Irving Berlin. Cu toate acestea, Raul Montera se plictisea. Se despărți de micul grup din preajma ambasadorului, luă un pahar cu Perrier de pe tava unui chelner și se sprijini alene de una din coloanele sălii. Își aprinse o țigară și începu să fumeze.

Raul Montera avea o figură smeadă ; ochii săi, de un albastru strălucitor, erau în permanentă mișcare, contrastând vădit cu calmul aparent al ființei sale. Uniforma elegantă pe care o purta îi venea perfect, iar medaliile de pe pieptul stâng al hainei produceau o impresie puternică. Se simțeau în el o energie, o agitație permanentă, un fel de neastâmpăr ; ca și cum manifestarea la care asista i se părea insipidă și căuta o activitate mai plină de acțiune.

Vocea majordomului de la intrare abia dacă reuşi să răzbată peste muzica şi rumoarea din sală :

— Domnişoară Gabrielle Legrand...

Montera ridică maşinal ochii şi o văzu în pragul uşii de la intrare, în timp ce imaginea ei se reflecta în oglinda din faţă.

Preţ de o clipă, rămase cu răsuflarea tăiată, şi nemişcat ca o stană de piatră. Apoi se întoarse încet, pentru a urmări din priviri pe cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse în viaţa lui.

Părul Gabriellei, fără a mai fi menţinut de nici o bentiţă, cum fusese în dimineaţa aceleiaşi zile în biroul lui Ferguson, constituia unul dintre atributele ei de succes : foarte blond, avea linia modernă lansată de moda franceză, scurt pe frunte, umflat în părţi şi lung pe spate. Coafura respectivă, numită „tunsoare sălbatică" îi încadra chipul de o frumuseţe provocatoare.

Avea nişte ochi de un verde intens. Pometii înalţi ai obrajilor îi dădea un aer scandinav. Gura mare era bine conturată. Era îmbrăcată într-o rochie de seară de la casa de mode Yves Saint-Laurent, din lamé argintiu, împodobită cu perle. Tivul neregulat al rochiei îi cădea deasupra genunchilor. Mergea într-un echilibru perfect pe pantofii cu tocuri înalte, de aceiaşi culoare argintie ca şi rochia. Înainta cu o uşoară aroganţă, părând a spune celor din calea sa : „Mă acceptaţi sau nu, pentru mine tot una este".

Raul Montera nu mai văzuse niciodată o asemenea femeie, care părea capabilă să înfrunte lumea întreagă dacă ar fi fost nevoie.

Gabrielle îl remarcă şi ea aproape imediat şi parcă ascultând de o comandă interioară ciudată şi în acelaşi timp iraţională, se întoarse din mers, de parcă ar fi căutat pe cineva.

Un căpitan tinerel din armata argentiniană o abordă imediat. Era evident că tânărul băuse prea mult. Montera observă câteva clipe scena, apoi înaintă către cei doi.

— Ah, dragă, va' să zică aici erai, spuse el într-o franceză desăvârşită. Te-am căutat peste tot !

Gabrielle avea reflexe bune. Se întoarse încet, se aplecă spre el şi-l sărută pe obraz.

— Începusem să mă întreb dacă nu cumva am greşit ziua.

— Am onoarea să vă salut, domnule colonel, bâigui căpitanul, după care bătu în retragere, extrem de încurcat.

Montera îi adresă Gabriellei o privire complice şi amândoi izbucniră în râs aproape în acelaşi timp.

Îi luă mâna şi i-o strânse uşor.

— Bănuiesc că nu este pentru prima oară când ţi se întâmplă aşa ceva ?

— Aşa este, de când aveam paisprezece ani...

O umbră îi întunecă ochii verzi.

— Asta înseamnă că nu te-a prea impresionat faptul că sunt bărbat ? o întrebă el.

— Adică, vrei să ştii dacă îmi plac bărbaţii ? Ei bine, răspunsul este nu, nu prea. Bineînţeles, vorbesc despre bărbaţi în general... adăugă ea zâmbind.

Montera privi mâna pe care încă i-o ţinea în a sa.

— Asta este foarte bine.

— Ce vrei să spui ? se miră ea.

— Că nu ai nici un inel.

Îşi îndreptă corpul şi pocni din călcâie :

— Colonelul Raul Carlos Montera, la ordinele dumneavoastră. Consider o favoare şi o bucurie faptul că îmi acordaţi nu numai acest dans, ci şi toate celelalte care vor urma.

Şi o conduse spre ringul de dans, în timp ce orchestra începu să atace, pe un ritm de foxtrot lent, acordurile din *Our love is here to stay*.

— „Dragostea noastră este aici pentru a rămâne" traduse el, cuvânt cu cuvânt. Se potriveşte de minune.

Şi o trase uşor spre el. Gabrielle nu i se putea împotrivi. Montera dansa bine, susţinându-i cu eleganţă mijlocul.

Îi puse un deget pe cicatricea de pe obraz.

— Cum ţi s-a întâmplat ?

— Schija unei bombe, îi răspunse el. Într-o luptă aeriană.

Gabrielle începuse să-şi intre în pielea personajului.

— Când s-a întâmplat una ca asta ? Din câte ştiu eu, de când m-am născut, Argentina nu s-a aflat în nici un fel de război.

— Războiul altora, răspunse el. Acum o mie de ani. Este o poveste mult prea lungă.

Gabrielle îi mângâie cicatricea. Montera își drese glasul, apoi rosti în spaniolă, printre dinți :

— Am auzit vorbindu-se despre dragoste la prima vedere, dar mi s-a părut o prostie.

— Și de ce ? răspunse gingaș Gabrielle, în aceeași limbă. Oare nu despre așa ceva vorbesc poeții de secole întregi, afirmând că este singura dragoste care merită a fi trăită ?

— Va' să zică, și spaniola ? Oare ce surprize îmi vei mai rezerva ?

— Bineînțeles și engleza, îi răspunse ea. Și germana. Numai rusa nu prea este grozavă. Însă mă descurc cu ea.

— Extraordinar !

— Adică, vrei să spui, extraordinar pentru o blondă frumoasă și bine făcută ?

Montera remarcă amărăciunea din glasul ei și-și dădu capul ușor pe spate pentru a-i examina figura. Din el emana o tandrețe sinceră și un soi de autoritate.

— Dacă ți s-a părut că te-am jignit cumva, te rog să mă ierți. Nici prin gând nu mi-a trecut. Însă o să învăț să-mi corectez manierele. Trebuie doar să-mi lași timp.

Muzica se opri. Raul o trase deoparte, la adăpost de mulțimea dansatorilor.

— Vrei șampanie ? o întrebă el. Ești franțuzoaică, așa că asta trebuie să fie băutura ta preferată.

— Bineînțeles ! răspunse ea râzând.

Raul făcu semn unui chelner, luă o cupă de pe un platou și i-o întinse.

— Este Dom Perignon, cea mai bună șampanie. Noi, argentinienii, încercăm să ne facem prieteni și să ne influențăm invitații din seara asta.

— Precis că o să ai nevoie de așa ceva.

Figura lui Montera se întunecă.

— Nu înțeleg ce ai vrut să spui.

— Păi, am văzut la televizor în seara asta un comentariu. Niște întrebări adresate parlamentarilor englezi cu privire la insulele Falkland. Se pare că marina voastră a început niște manevre în acea zonă.

— În primul rând, nu Falkland. Pentru noi, sunt insulele Malvine. O veche dispută, spuse el, dând din umeri, care nu merită să fie redeschisă. Politicienii se ocupă de așa ceva. După părerea mea, englezii o să ajungă la o înțelegere cu noi într-una din zilele astea. Sau într-un viitor foarte apropiat.

Gabrielle renunță să mai discute, îi trecu o mână pe sub braț și-l conduse până în dreptul unei uși deschise, către terasă. Înainte de a ieși, Montera întinse mâna și apucă de pe o tavă o altă cupă de șampanie pe care i-o întinse Gabriellei.

— Tu nu bei ? se interesă ea.

— În general nu prea beau și în nici un caz șampanie. Nu-mi prieste. Ce să-i faci, îmbătrânesc, asta e !

— Mă faci să râd. Câți ani ai ?

— Patruzeci și cinci. Dar tu ?

— Douăzeci și șapte.

— Doamne Sfinte, ce n-aș da să fiu din nou așa de tânăr !

— Vârsta este o stare a spiritului, îi răspunse ea. Hermann Hesse a scris undeva că în realitate, tinerețea sau bătrânețea există doar la oamenii obișnuiți. Oamenii excepționali sunt când tineri, când bătrâni, tot așa cum sunt când fericiți, când triști.

— Mda, câtă înțelepciune, admise el. De unde o știi ?

— Am urmat cursuri la Sorbona și la Oxford, răspunse ea. La St. Hugh, o instituție rezervată numai fetelor. Fără niciun bărbat, slavă Domnului. Acum sunt ziaristă. Lucrez în special pentru reviste.

În spatele lor, orchestra începu să cânte *A foggy day in London Town.*

— „Eram străin în orașul tău" începu să fredoneze Montera în engleză.

— Ba nu, răspunse ea, orașul meu este Parisul. Însă Fred Astaire a avut dreptate când a cântat melodia asta în film. Fiecare ar trebui să se plimbe măcar o dată pe malurile Tamisei, de preferat după miezul nopții.

Montera zâmbi tandru și-i luă mâinile :

— Este o idee excelentă, însă mai întâi o să mergem să cinăm. Ai aerul unei persoane cu poftă de mâncare. Pentru început încă puțină șampanie, după care... Cine știe ?

*

Ploua des, iar ceața era lipicioasă. Impermeabilul de care îi făcuse rost se și muiase de apă, ca și eșarfa cu care își legase părul. Montera își pusese peste uniformă un impermeabil ofițeresc, iar pe cap, o cașchetă.

Străbătură mai mulți kilometri sub ploaia care nu mai contenea, urmăriți discret de mașina oficială a colonelului, al cărui șofer era cât se poate de răbdător. Gabrielle era încălțată cu niște pantofi fără toc, pe care Montera îi împrumutase pentru ea de la cineva din personalul ambasadei.

Birdcage Walk, Buckingham Palace, St. James Park... Niciodată Montera nu se simțise atât de bine în compania cuiva.

— Ești sigură că vrei să ne mai plimbăm ? o întrebă el când ajunseră în apropiere de Westminster Bridge.

— Da, încă puțin. Ți-am promis ceva special, ai uitat ?

— Așa este, uitasem.

Gabrielle o luă spre Embankment și se opri în dreptul podului.

— Am ajuns. Asta este cel mai romantic loc din Londra. Pe vremuri, Fred Astaire m-ar fi luat de mână și ar fi început să cânte, în timp ce ne-am fi continuat plimbarea, urmați de-o mașină de-a lungul trotuarului.

— Da, dar de atunci, traficul a mai evoluat. Uită-te și tu, sunt o grămadă de mașini parcate de-a lungul trotuarului...

Deasupra lor răsună prima bătaie a Big-Ben-ului, care anunța miezul nopții.

— Este ora magică, spuse Gabrielle. Ți-a plăcut plimbarea asta ?

Montera își aprinse o țigară și se sprijini de parapet.

— Mult de tot. Îmi place mult Londra. Este un oraș minunat.

— Dar englezii nu-ți plac tot atât de mult, așa-i ?

Montera fu din nou uimit de intuiția extraordinară a Gabriellei. Dădu din umeri :

— Englezii sunt niște creaturi perfecte. Am urmat niște cursuri de specializare la Cranwell, cu Forțele Aeriene Regale, și mi-au dat impresia că sunt cei mai buni. Necazul pentru ei este că-i consideră pe sud-americani drept niște *dagos*. Și atunci, dacă acel *dago* este un pilot bun, asta se datorează numai și numai faptului că a avut parte de instructori buni.

— Așa ceva este o rușine ! exclamă ea în culmea mâniei. Nu le datorezi nimic. Ești un pilot deosebit. Cel mai bun.

— Nu zău ? spuse el, pe un ton curios. Dar de unde știi tu ?

Brusc, ploaia se înteți. Montera se întoarse și fluieră spre mașina sa.

— Cred că ar fi mai bine să te duc acasă.

— Da, acceptă ea. Cred că ar fi mai bine.

Îl luă de mână și porniră amândoi în goană spre mașină.

*

Pissarro-ul de pe peretele salonului din apartamentul din Kensington Palace Gardens era cu adevărat magnific. Montera, cu un pahar cu coniac în mână, stătea în fața lui și îl examina cu atenție.

Gabrielle ieși din dormitor, periindu-și părul. Era îmbrăcată într-un halat de casă vechi, care cu siguranță aparținuse unui bărbat, fiindu-i mai mare cu câteva numere.

— Tatăl meu este putred de bogat, îi explică ea. Face tot felul de afaceri în electronică și în industria de armament. Își are sediul la Marsilia și mă răsfață de când mă știu.

Montera privi halatul și spuse pe un aer întunecat :

— Aș îndrăzni prea mult dacă aș spera că o femeie ca tine, care a împlinit douăzeci și șapte de ani, nu are, sau nu a avut complicații sentimentale. Ești măritată, nu-i așa ? Sau mă înșel cumva ?

— Sunt divorțată, răspunse ea.

— Da, mi-am dat seama.

— Și tu ?

— Soția mea a murit acum patru ani. Leucemie. Întotdeauna am fost o ființă greu de mulțumit, așa că mama mea s-a ocupat de toate. Asta îi era firea. Soția mea a

fost fata unui prieten de familie.

— Înțeleg că a fost o partidă convenabilă pentru familia Montera ?

— Exact cum spui. Am o fată de zece ani, care se numește Linda, și care se simte foarte bine la bunica ei. Eu nu prea sunt un părinte bun. Sunt cam năbădăios.

— După cum te porți, nu s-ar zice.

Zicând acestea, Gabrielle se apropie de el. Montera o luă în brațe, și-i atinse obrazul cu buzele.

— Te iubesc. Nu mă întreba de ce, dar este adevărul adevărat. Nu am cunoscut de când sunt o femeie ca tine.

Buzele li se împreunară și preț de câteva clipe, rămaseră nemișcați. Apoi, Gabrielle îl îndepărtă ușor. În privire i se ghicea umbra unei temeri.

— Raul, te rog, nu. Nu acum.

Montera îi luă mâinile cu tandrețe și se înclină înțelegător.

— Fii liniștită. Te înțeleg. Zău că te înțeleg, te rog să mă crezi. Pot să-ți telefonez mâine dimineață ?

— Chiar te rog.

Montera îi lăsă mâinile, își luă impermeabilul, se îndreptă spre ușă și o deschise. Din prag, se întoarse și zâmbi. Un zâmbet ambiguu, dar atât de fermecător, încât Gabrielle traversă încăperea în goană și se opri în fața lui, punându-i mâinile pe umeri.

— Raul, ești atât de drăguț cu mine. Nu sunt obișnuită ca bărbații să se poarte așa cu mine. Dă-mi un răgaz...

— Cât vei crede tu de cuviință...

Și înainte de a ieși, îi spuse :

— Să știi că tu ești cea care îmi impune un asemenea respect. Chestia asta mă surprinde chiar și pe mine.

Ușa se închise încet în urma lui. Gabrielle se sprijini de ușă, pradă unei fericiri intense, cum nu mai simțise până atunci.

*

Ajuns afară, Montera se urcă în mașina ambasadei. Șoferul porni imediat. Peste câteva clipe, Tony Villiers ieși din întuneric își aprinse o țigară, se uită după mașina

care se îndepărta și apoi își ridică privirea către ferestrele apartamentului. Luminile se stinseră. Mai rămase nemișcat câteva clipe, după care o luă din loc.

*

Generalul Charles Ferguson stătea în pat, în mijlocul câtorva perne, încercând să facă ordine în grămada de hârtii care îl înconjura. Telefonul roșu începu să sune. Linia la care era cuplat telefonul făcea legătura directă cu Direcția generală a Serviciilor de Securitate, din clădirea imensă de cărămidă roșie și albă vecină hotelului Hilton, din centrul Londrei.

— Ferguson la aparat.

— Domnule general, am recepționat un mesaj codificat de la Washington, de la C.I.A., îl anunță Harry Fox. Se pare că cei de acolo au toate motivele să creadă că argentinienii vor ataca arhipelagul Falkland peste câteva zile.

— Zău ? Și cei de la Ministerul de Externe ce părere au ?

— Sunt convinși că este vorba despre o caciâlma.

— Nu mai spune ! Chiar așa ? De la Gabrielle avem vreo veste ?

— Încă nu.

— Harry, nu uita un lucru. Raul Montera este unul dintre puținii piloți ai aviației argentiniene care are experiența luptelor. Dacă argentinienii chiar intenționează să atace peste câteva zile, nu crezi că l-ar fi chemat acasă ?

— Domnule general, lăsându-l la Londra, ar fi mai eficient pentru ei. Ar înșela toate aparențele.

— Mda, ai dreptate. În orice caz, o să ne vedem mâine dimineață. Dacă până atunci nu vom avea nici o veste de la Gabrielle, o să-i telefonez.

Ferguson închise telefonul, luă un dosar și începu să-l citească.

IV

A doua zi dimineața, Gabrielle îi deschise lui Montera, ieșind direct din baie. Purta același halat vechi. Argentinianul era îmbrăcat în blue-jens și într-o scurtă veche de piele neagră. O sunase însă de la ora opt, neputându-și stăpâni nerăbdarea.

— Mi-ai spus să vin îmbrăcat nepretențios, îi spuse el, parcă scuzându-se.

Gabrielle îl sărută pe obraz și-i atinse crucea de aur, ce-i atârna la gât, prinsă de un lanț.

— Ești perfect, așa cum ești.

Îi vorbise în franceză, Montera îi replică în aceiași limbă :

— Perfect ? Oare ăsta este un cuvânt care se poate spune bărbaților ?

— Da, perfect, insistă ea. Dacă eu spun perfect, atunci așa este. Am de gând să ieșim. O să traversăm parcul Kensington și o să ajungem la magazinul Harrods. Vreau să fac niște cumpărături.

— Perfect.

În timp ce Gabrielle se îmbrăca, Montera își aprinse o țigară și începu să citească ziarul pe care îl cumpărase. Articolul de fond se referea la ședința din ajun a Parlamentului, cu întrebările adresate primului ministru referitoare la insulele Malvine. Citi absorbit articolul și nu-și ridică ochii din ziar decât în clipa în care Gabrielle reveni în încăpere.

Spectacolul pe care îl oferea Gabrielle era demn de toată admirația : un tricou galben, care îi reliefa din plin sânii, o fustă albă mulată pe corp, care se oprea la jumătatea coapselor și cizme de cow-boy, cu tocuri înalte. Pe creștetul capului își pusese ochelarii de soare.

— Mergem ?

— Sigur că da.

Se ridică și deschise ușa, cu zâmbetul pe buze.

— Ești o femeie plină de surprize. Ți s-a mai spus până acum ?

— Oho, și încă de câte ori ! răspunse Gabrielle amuzată trecând prin fața lui.

* * *

Mulțimea din parcul Kensington Gardens era de toate naționalitățile : printre englezi se amestecau până și arabi și asiatici. Printre cei întinși pe iarbă, copiii băteau mingea. Priviri admirative din toate părțile se îndreptau asupra Gabriellei.

Aceasta îl luă de braț pe Montera.

— Spune-mi, de ce ești pilot ?

— Așa, pur și simplu, îi răspunse el.

— Probabil că ai o avere foarte mare. Doar se știe că aviația argentiniană este refugiul aristocrației. Ai putea să faci orice altceva.

— S-ar putea să existe o explicație, spuse Montera. Când eram mic, unchiul meu Juan, fratele mamei, era nu bogat, ci neînchipuit de bogat. Locuia în Mexic, și strămoșii săi făcuseră parte dintr-una din cele mai vechi familii mexicane. De tânăr, nu avea decât o singură pasiune.

— Femeile, nu-i așa ?

— Nici vorbă. Să știi că nu glumesc. Nu femeile, ci taurii. Așa că a devenit torero, adică un matador profesionist. O rușine pentru familie pentru că în general, acei torero erau niște țigani sau niște sărăntoci.

— Și ce s-a întâmplat ?

— M-am nimerit odată lângă el, în timp ce-și punea costumul pentru o corida specială în Plaza Monumental din Mexic. I-am numărat cicatricile pe care i le făcuseră coarnele taurilor pe corp. Fusese rănit de nouă ori. I-am spus : „Unchiule, zău că nu te înțeleg. Ai tot ce-ți poate pofti inima : și titluri, și bani și putere. Atunci, de ce naiba mai intri în arena aia ? Poți muri în fiecare clipă. De ce faci asta ?"

— Și ce ți-a răspuns ?

— Mi-a spus : „Pentru că ăsta sunt eu. Nimic altceva nu mă tentează". Așa sunt și eu. Pentru mine, zborul reprezintă același lucru.

Gabrielle îi mângâie cicatricea.

— Chiar dacă acest lucru te poate omorî ?

— Ei, pe vremuri eram și eu mai tânăr. Mai prost. Credeam în marile idealuri. În dreptate. În libertate. Niște aiureli ! Acum am mai îmbătrânit. M-am mai uzat.

— Bine, o să vedem dacă este chiar așa cum spui.

— Ce mi-ai spus tu acum, sună a promisiune.

— Nu te mai gândi la asta, și spune-mi ce s-a întâmplat cu unchiul tău.

— Până la urmă, o pereche de coarne l-a dat gata.

Gabrielle fu scuturată de un fior.

— Nu-mi place un asemenea sfârșit.

Și îl strânse mai tare de braț, ca pentru a fi în siguranță.

Ieșiră din parc și se îndreptară spre Kensington Road.

— Gabrielle, spuse Montera, să știi că m-am tot abținut să ți-o spun până acum, dar, îmbrăcată așa cum ești, semeni cu una de-alea care fac trotuarul. Bănuiesc că asta ți-a și fost intenția, nu ?

— Măgarule ! îi răspunse ea și se agăță și mai puternic de brațul lui.

— Am și eu dreptul să aflu motivul pe care l-ai avut îmbrăcându-te așa ?

Gabrielle dădu din umeri.

— Este chiar atât de important ? De fapt, habar n-am. Uneori este nostim să te distrezi, nu crezi ?

Montera se opri și o întoarse spre el, fără a-i lăsa brațul.

— Ești cea mai frumoasă ființă pe care am văzut-o în viața mea. Chiar și în ținuta asta îngrozitoare.

— Ești foarte amabil că mi-o spui.

— Dar nu mă crezi, așa-i ?

Și o sărută tandru pe gură.

— Oh, frumoasa mea cocotă ! Nu vezi cât te iubesc ? În chestia asta, nu am de ales. Este parcă un ordin care-mi comandă din adâncul sufletului meu.

Ochii Gabriellei se umeziră.

— Doamne ! strigă ea, furioasă. Urăsc bărbații, iar tu ești atât de bun cu mine. N-am întâlnit niciodată un bărbat ca tine.

Montera făcu semn unui taxi care tocmai trecea pe lângă ei. După ce mașina se opri la marginea trotuarului, Gabrielle îl întrebă :

— Ce-i cu taxiul ăsta ? Unde vrei să mergem ?

— Ne întoarcem acasă la tine. Kensington Palace Gardens. O adresă minunată. Foarte aproape de ambasada sovietică.

*

Lungit pe pat, cu o mână în jurul corpului Gabriellei, Montera privea perdelele albe care fluturau ușor sub bătaia brizei ce pătrundea prin fereastra întredeschisă. De ani de zile nu se mai simțise atât de fericit și atât de împăcat cu sine.

Gabrielle se aplecă spre casetofonul de pe măsuța de la capătul patului și voceà neasemuită a Ellei Fitzgerald umplu încăperea : *Our love is here to stay.*

— Pentru tine, spuse ea.

— Îți mulțumesc...

Și alene o sărută pe frunte. Gabrielle scoase un geamăt ușor de fericire și se lipi mai mult de corpul său, oftând.

— A fost nemaipomenit. Ce-ai spune s-o luăm de la capăt ?

— Dă-mi și mie răgazul să-mi trag sufletul, ce Dumnezeu !

Gabrielle zâmbi și-i puse mâna pe piept.

— Bătrânul de tine ! Ia auziți-l ! Dă-te mai încolo. vreau să mă uit la tine.

Montera își depărtă capul de al Gabriellei. Ochii ei mari și verzi îl fixau cu insistență, de parcă ar fi vrut să-și întipărească chipul în memorie.

— Ia povestește-mi cum a fost cu cicatricea asta...

El dădu din umeri.

— Zburam de la Fernando Po la Port Harcourt, în Biafra. Asta se întâmpla în timpul războiului civil din Nigeria. În general, zburam noaptea. Mai ales când pilo-

tam avioane de tip *Dakota*. Biafrezii aveau nevoie de medicamente pentru primul ajutor.

Ochii săi păreau că retrăiesc un trecut dureros.

— Ploua. Era potop, nu alta. Se declanșase o furtună specifică zonelor ecuatoriale. Un avion de vânătoare rusesc ajunsese în spatele meu. Mai târziu, am aflat că era pilotat de un egiptean. Și dintr-o dată, s-a pornit să tragă. Peste câteva secunde, toți cei trei membri ai echipajului meu nu mai erau în viață. Iar eu m-am ales cu asta.

Și-și puse degetul pe cicatrice.

— Și ce-ai făcut ?

— Am coborât până la trei sute de metri. În clipa în care *Migul* a ajuns deasupra mea, am scos flapsurile. E ca și cum aș fi frânat brusc, în plin zbor. Era cât pe ce să mă prăbușesc, datorită pierderii de viteză.

— Și cu *Migul* ce s-a întâmplat ?

— N-a mai putut face nici o manevră. M-a depășit ca un fulger și s-a prăbușit în junglă.

— Mda, ai avut prezență de spirit.

Și-și trecu ușor degetul peste buzele lui.

— Gabrielle, să știi că sunt cât se poate de sincer cu tine, dacă poți crede un asemenea lucru. Niciodată n-am simțit față de vreo femeie ceea ce simt față de tine. Vreau să-ți dau tot ce am mai bun în mine.

— Te cred. Nu te mai agita atât. Dormi. Avem toată ziua în fața noastră.

— Ba nu, te înșeli. Avem toată viața. Întotdeauna mi-au plăcut marile orașe noaptea, adăugă el zâmbind. Am senzația că voi fi martorul unor evenimente a căror producere este iminentă. În tinerețea mea, am umblat de multe ori noaptea prin Paris, Londra, Buenos Aires, și de fiecare dată am simțit un fel de magie, ceva revigorant în aerul nopții. O senzație că la următorul colț de stradă te așteaptă ceva minunat.

— Ce încerci să-mi spui de fapt ? îl întrebă ea.

— Am patruzeci și cinci de ani. În iulie, fac patruzeci și șase. Ți-a trebuit ceva timp ca să apari. Dar, slavă Domnului, până la urmă ai apărut. Nu te-am întrebat în ce zodie ești.

— În Capricorn.

Și după ce-i răspunse, îl luă în brațe și-l sărută pe frunte.

— Capricorn și Leu, murmură el, o combinație groaznică. Nici o speranță.

— Oare chiar așa să fie ?

Și-l sărută din nou. În clipa următoare, Montera adormi.

*

Sprijinită de fereastră, cu privirea pierdută în parcul ce se întindea în fața ochilor ei, Gabrielle se gândea la Montera. Telefonul sună în salon. Alergă și răspunse.

— Aha, va' să zică, ești acasă, făcu Ferguson. Ceva de semnalat ?

— Nimic.

— Acum, este împreună cu tine ?

Gabrielle respiră adânc.

— Da. Este în dormitor. Doarme.

— Situația se înrăutățește. Informațiile pe care le avem indică faptul că se pregătește invazia. Ești sigură că o să rămână la Londra ?

— Da. Absolut sigură.

— Perfect. Rămânem în legătură.

Gabrielle închise. Brusc, simți față de Ferguson o ură pe care nu o mai simțise până atunci față de nimeni. Din dormitor, se auzi un strigăt. Raul îi strigase numele. Alergă spre el.

*

Visul fusese parcă mai aievea decât ceea ce trăise cu adevărat. Avionul era mai mult decât distrus : găuri enorme se căscau în el și bucăți din fuzelaj zburau prin aer. Simțea mirosul fumului și al uleiului încins. Panica îi spori forțele în timp ce se chinuia să spargă acoperișul de plastic al carlingii.

„Doamne, nu mă lăsa să ard" se gândi el.

În cele din urmă, acoperișul cedă.

Degetele, mânjite de propriul său sânge, bâjbâiau după maneta sistemului de ejectare. Dintr-o dată, o um-

bră îi trecu pe deasupra capului. Distinse și o bătaie de aripi, apoi ridică ochii : un vultur uriaș, cu ghearele desfăcute, se năpustea asupra lui. Urlă de groază. Se trezi imediat, și descoperi că se afla în brațele Gabriellei.

*

Stăteau față în față, în uriașa cadă de baie, cu câte o ceașcă de porțelan în mâini, plină cu ceai. Montera își aprinsese o țigară.

— Ceaiul ăsta este nemaipomenit, spuse el.

— E mult mai bun pentru sănătate decât cafeaua, întări Gabrielle.

— Bine, de acum înainte, am terminat-o cu cafeaua.

— Va' să zică, un vultur se năpustise asupra ta... Atunci, înseamnă că nu aveai de ales și că trebuia să faci un singur lucru.

— Și care, mă rog frumos ?

— Păi chiar tu mi-ai explicat : să scoți flapsurile. Vulturul ar fi plonjat în junglă.

— Ești nemaipomenită, zău așa ! Ai fi fost un pilot de vânătoare clasa-ntâi.

Se ridică din baie și luă un prosop.

— Și acum, ce vrei să facem ?

— Mi-ar plăcea să revăd „Cats".

— Păi... e imposibil să găsești vreun bilet, spuse el, în timp ce începuse să se îmbrace.

— Treaba ta, descurcă-te. Ce zici, ești în stare ?

— Bine, o să încerc. Dar mai întâi, mergem să mâncăm ceva.

— La *Daphné*. Astăzi mă simt ca o adevărată franțuzoaică. Și să ceri să ni se dea o masă într-un colț.

— La ordinele dumneavoastră, *señorita*.

În timp ce-și punea scurta de piele îi căzu din ea portvizitul din care ieși la iveală o fotografie de dimensiuni reduse. Gabrielle o ridică de jos și o privi. Fotografia reprezenta o femeie așezată într-un fotoliu de paie. Îmbrăcată elegant și coafată fără nici un cusur, prezenta toate semnele unei veritabile aristocrate. Alături de ea se afla o fetiță într-o rochiță albă. Fetița, cu niște ochi negri imenși, părea prea înaltă pentru vârsta ei.

— Este frumoasă, spuse Gabrielle. Îți seamănă leit. Dar s-ar zice că mama ta este uneori o femeie dificilă.

— Doña Elena Llorca de Montera, dificilă uneori ? replică el râzând cu poftă. Nu uneori, ci în cea mai mare parte a timpului !

— Hai, întinde-o ! îi spuse ea. Lasă-mă să mă îmbrac.

Montera zâmbi, se îndreptă spre ușa băii, apoi se opri. Când se întoarse, zâmbetul îi dispăruse de pe figură. În scurta de aviator veche și cu cămașa neagră, descheiată la gât, părea a fi extrem de vulnerabil.

— Zău că ești perfect, spuse Gabrielle.

— Am rămas pe baricade o grămadă de vreme.

— Bine, dar acum mă ai pe mine, îi răspunse ea mașinal, fără să se gândească deloc.

— Mda...

Se aplecă, o sărută tandru, și apoi îi dădu fotografia.

— Dacă vrei, poți s-o păstrezi.

Ușa se închise în urma sa. Gabrielle privi tavanul, gândindu-se la Ferguson. Teribil i-ar mai fi plăcut să-l vadă mort.

*

Ferguson se găsea împreună cu Fox în biroul său din Cavendish Square, analizând niște dosare. Ușa se deschise și în cadrul ei apăru Villiers, care-l dădu la o parte pe Kim fără nici un pic de menajament, nelăsându-i timpul necesar pentru a-l anunța.

— Dragă Tony, ai un aer foarte agitat, îi spuse Ferguson după ce Kim se retrase.

— Ce dracu' se întâmplă între Gabrielle și argentinianul ăla ? întrebă Villiers. I-am filat aseară, așa că nu are nici un rost să negi. I-ai dat din nou vreo misiune, nu-i așa ?

— Tony, problema asta nu te privește. Și nici Gabrielle nu te mai privește.

Villiers își aprinse o țigară și se îndreptă spre fereastră.

— Bine, de acord. Să zicem că admit așa ceva. Dar oricum, am dreptul să fiu neliniștit, nu ? În ultima ei mi-

siune în care ați trimis-o, la Berlin, era cât pe ce să-și sfârșească zilele înecată într-un canal.

— Și ce-i cu asta ? S-a descurcat, nu ? îi răspunse Ferguson, calm. S-a descurcat, fiindcă ai apărut tu la momentul potrivit, ca de obicei. Afacerea asta cu Montera nu este decât o păcăleală. Ea trebuie doar să obțină de la ei toate informațiile referitoare la problema insulelor Falkland.

— Și cum, mă rog ? Trăgându-l în patul ei ?

— Chestia asta nu te privește, Tony. Și dacă îmi dai voie să-ți spun, ai pe cap probleme mult mai importante decât asta.

Harry Fox îi întinse lui Villiers o foaie de hârtie.

— Tony, ți s-a anulat permisia. Trebuie să te duci la Hereford imediat.

În Hereford, la Bradbury Lines, se afla cartierul general al celui de-al 22-lea regiment din Forțele Aeriene Speciale.

— Dar de ce, pentru numele lui Dumnezeu ? întrebă exasperat Villiers.

Ferguson oftă, și-și scoase ochelarii.

— Răspunsul este foarte simplu, Tony, cred că o să fie nevoie să pleci la război, mult mai devreme decât ți-ai fi închipuit.

*

În apartamentul său din apropierea lui Belgrave Square, Raul Montera stătea cu receptorul telefonului în mână, ținându-l cu degetele crispate și ascultându-l îngrozit pe atașatul militar al ambasadei.

— Raul, ai un avion pentru Paris peste două ore. Este foarte important să-l prinzi. Cursa Air France pentru Buenos Aires decolează în seara asta, la zece și jumătate. Dragul meu, este nevoie de tine, acolo, acasă. Este absolută nevoie. O să-ți trimit mașina.

Insulele Malvine... Este foarte urgent... Totul devenise foarte clar. Numai că acum exista Gabrielle. Ce avea să se întâmple cu ei doi ?

„Este singura mea șansă de fericire în rahatul ăsta de viață, se gândi el, și acum împuțita asta de soartă își bate joc de mine."

Își făcu bagajele în grabă, de fapt o geantă de voiaj și un sac sport. Abia termină, că se și auzi soneria de la ușă. În prag se afla șoferul care îl aștepta.

— La aeroportul Heathrow, domnule colonel ? îl întrebă acesta, după ce Montera se așeză pe scaunul din față al mașinii, lângă șofer.

— Da, dar mai întâi o să trecem prin Kensington Palace Gardens, răspunse el. Și bagă viteză ! Nu avem nici o clipă de pierdut !

*

Gabrielle nici nu apucase să se schimbe. Când sună interfonul de la intrarea blocului, tocmai începuse să se demachieze, îmbrăcată în același halat vechi.

Ridică receptorul interfonului.

— Sunt eu, Raul ! Deschide-mi repede !

Gabrielle apăsă butonul interfonului și apoi întredeschise ușa de la intrarea apartamentului, pradă unei presimțiri sumbre. Ușa liftului se auzi deschizându-se violent. Montera apăru, cu privirea agitată și cu fața descompusă.

— Două minute, atât avem la dispoziție. Trebuie să prind avionul pentru Paris. Am fost chemat la Buenos Aires.

— Cum așa ? strigă ea. De ce ?

— Nu are nici o importanță de ce !

O luă în brațe și o sărută pătimaș, ca pentru a-i transmite starea lui de agitație.

— Trebuie să plec. Viața asta este un adevărat infern.

Se întoarse și dispăru. Ușa ascensorului se auzi din nou trântită cu brutalitate. Gabrielle rămase locului, nemișcată, apoi alergă în dormitor și începu să se îmbrace.

*

La aeroportul Heathrow, Montera tocmai se pregătea să treacă în sala de așteptare, când își auzi numele strigat deosebit de tare. Întorcându-se, o zări pe Gabrielle, îmbrăcată într-un trening galben, cum alerga prin mul-

time. Nici măcar nu avusese timp să se pieptene ca lumea, iar fața îi era albă ca ceara.

Gabrielle i se aruncă în brațe. Montera o îmbrățișă câteva clipe, apoi se trase cu un pas înapoi.

— Ești minunată !

— Minunată, pe naiba ! Nici măcar nu am avut timp să mă pieptăn ca lumea, nici nu m-am fardat, și am pus pe mine primul lucru care a fost la îndemână.

— Dacă eu te văd minunată, atunci înseamnă că așa ești, repetă el. Am apucat oare să-ți spun că, datorită ție, am descoperit ce înseamnă fericirea ?

— Raul, te iubesc. Te iubesc nespus.

Montera zâmbi.

— La noi se spune că „Dragostea este un cadou pe care trebuie să-l faci de patru ori". Îți dai seama ce povară pe capul meu ? Însă o povară minunată, trebuie să recunosc.

În difuzoarele aeroportului i se auzi numele. Era invitat să se prezinte la una dintre intrări.

— Ai să-mi scrii ? îl întrebă Gabrielle.

— O să încerc, dar s-ar putea să nu reușesc. Chiar dacă n-am să-ți dau o vreme nici un semn de viață, să nu te neliniștești. Înseamnă că am avut eu motivele mele. Însă îți jur că o să mă întorc. Asta este singurul lucru care contează.

Gabrielle îl însoți până la intrare. Montera se mai întoarse încă o dată.

— Hai să facem o înțelegere. De acum înainte, să nu ne mai despărțim. Să nu ne mai spunem niciodată la revedere. Acum să fie ultima oară. Prima și ultima oară.

După care, se îndepărtă și dispăru rapid. Gabrielle se întoarse, se sprijini de o coloană a sălii și începu să plângă. După ce se mai liniști, se îndreptă spre o cabină telefonică și-l sună pe Ferguson.

— A plecat, spuse ea. Cu avionul de Paris. Și de-acolo se duce la Buenos Aires.

— Așa de rapid ? întrebă Ferguson, contrariat. Ți-a dat vreo explicație ?

— Nu.

— Gabrielle, am senzația că nu prea ești în apele tale.

Răspunsul pe care îl primi Ferguson fu cât se poate de scurt. Într-o franceză argotică, fusese invitat să se ducă într-un anumit loc. O expresie scurtă și sugestivă, după care Gabrielle închise fără vreun alt comentariu.

*

Abia deschise ușa apartamentului și intră, că îl și zări pe Villiers în salon.

— Te rog să mă scuzi, spuse el, dar mi s-a anulat permisia și trebuie să mă prezint urgent la Hereford. Am avut nevoie să-mi iau câteva lucruri.

Se întoarse în dormitor și continuă să-și bage în geanta de voiaj de pe pat niște articole de îmbrăcăminte. Gabrielle îl urmărea din priviri, fără să scoată vreo vorbă. Mânia și necazul care nu o părăsiseră se abătură asupra lui.

— Probabil că mai trebuie să căsăpești pe cineva, nu-i așa ?

— Habar n-am. S-ar putea să fie cum spui tu.

— Cum ți s-a părut Belfastul de data asta ?

— Pur și simplu lamentabil.

— Vă cam asemănați.

Villiers trase fermoarul genții de voiaj și răspunse calm :

— Cuvintele pe care le-ai spus ni se potrivesc mai curând nouă.

— Nu, Tony, nu-i așa. Nu știu ce aș fi putut merita în viața asta, dar în nici un caz pe tine.

— Dar ce ți-am făcut eu ? o întrebă Villiers. Ce grozăvie am făcut, ca să mă poți detesta în halul ăsta ? Fiindcă mă detești, nu-i așa ?

— M-am măritat cu un necunoscut. Oh, este adevărat, în uniforma aia a ta, aveai un aer magnific. După care totul a început să se ducă de râpă. N-ai scăpat nici o nenorocită de ocazie care ți s-a prezentat, ca să nu te oferi voluntar și să lupți pentru bani. Borneo, Oman, Irlanda. Chiar și în Vietnam ! Mi s-ar usca gura cât aș putea vorbi despre tine și despre faimoasele alea de trupe speciale în care te-ai înrolat, dacă nu mi-ar fi teamă de lege și că aș dezvălui niște secrete de stat !

Villiers se întunecă la față.

— Afirmația asta nu poate duce la nimic bun.

— Tony, știi ceva ? Tu ești potrivit pentru un singur lucru. Poți face un singur lucru într-adevăr excelent. Să omori oameni.

Villiers întinse mâna și-i arătă patul nefăcut, pernele care încă purtau urmele capului ei și al lui Montera. Culese apoi de jos fusta albă și tricoul galben care zăceau pe covor, în același loc unde le aruncase ea.

— Gabrielle, am auzit vorbindu-se despre sentimentul datoriei împlinite, dar am impresia că tu ai mers prea departe cu conștiința ta profesională...

Brusc, Gabrielle fu cuprinsă de deznădejde. Se aruncă pe pat și începu să se tânguiască.

— Tony, nici nu știi cât de mult îl iubesc ! N-am crezut că pot iubi atât ! Și a plecat ! A plecat !

Villiers își luă geanta de voiaj, dar nu plecă, tulburat de disperarea din glasul ei. Nu avea însă ce face. Ar fi vrut să-i spună ceva, dar nu avea ce. Se întoarse și ieși încetișor din cameră, lăsând-o singură cu durerea ei.

*

Ferguson se întinse, doborât de oboseală. Hârtii și iar hârtii. Avea impresia că nu se vor mai termina niciodată. Se ridică, se duse la fereastră și privi pe geam.

Ușa se deschise și Harry Fox intră ca o vijelie.

— Am primit chiar acum un telex. Unități din flota argentiniană au părăsit spațiul de manevre și se îndreaptă spre Falkland.

Și-i întinse foaia de hârtie lui Ferguson.

— Ce părere aveți de asta, domnule general ?

— Harry, am sperat să nu mai pronunț vreodată cuvântul ăsta, până la sfârșitul zilelor mele, dar să știi că este război...

V

Un vânt rece bătea deasupra Senei, proiectând ploaia peste ferestrele cafenelei deschise non-stop, din apropierea podului. Era un loc destul de dubios, frecventat în general de prostituate, dar pe o astfel de vreme, și mai ales la orele cinci dimineața, cafeneaua era aproape pustie.

Barmanul, cu coatele sprijinite de tejghea, citea un ziar. Nikolai Belov, așezat la o măsuță din colț, își bea liniștit cafeaua. În afară de el nu mai era nici un client.

Belov împlinise cincizeci de ani, dintre care doisprezece îi petrecuse la Paris, în calitate de atașat cultural al ambasadei sovietice. Costumul său negru, de o croială englezească, și pardesiul bleumarin îi veneau ca turnate. Era un bărbat bine, cu părul grizonat, care îi dădea aerul unui actor distins, ascunzându-i adevărata identitate, cea de colonel K.G.B.

Cafeaua fusese bună. Belov i se adresă barmanului :

— Aș mai bea încă una. Dar cu coniac. Ce citești, au și apărut ziarele ?

Barmanul dădu din cap în semn că da.

— Au ieșit din tipografie acum vreo oră. Știrile sunt proaste pentru englezi. Se strică treaba în Malvine.

Belov bău o gură de coniac și citi prima pagină a ziarului. Avioanele *Skyhawk* argentiniene continuau să bombardeze detașamentul britanic din San Carlos și din Falkland Sound.

— După mine, toată șmecheria sunt rachetele alea *Exocet*, spuse barmanul. Mamă, ce arme ! Și sunt franceze, sută la sută. Tragi cu ele de la șaptezeci de kilometri, și zboară la trei metri deasupra valurilor, cu o viteză aproape egală cu viteza sunetului. Am citit toate astea ieri într-un articol din *Paris Match*. Și nu ratează niciodată ținta.

Ultima chestie nu prea era adevărată, însă Belov nu avea chef de discuții în contradictoriu.

— Ce mai, un triumf al tehnicii franceze ! aprobă Belov.

Și ridică paharul. Barmanul îi răspunse, dând din cap.

Ușa se deschise și, o dată cu o pală de vânt și de ploaie, intră un bărbat. De statură mică, cu părul negru și cu trăsături fine. O mustață îi împodobea figura. Impermeabilul îi era ud leoarcă, la fel și umbrela pe care se căznea s-o închidă. Era Juan Garcia, primul secretar comercial al ambasadei argentiniene de la Paris. Însă în realitate, era șeful serviciului de informații al armatei.

— Nikolai ! Ce plăcere să te revăd !

Juan Garcia vorbea o franceză excelentă. Îi întinse mâna lui Belov, manifestând o simpatie sinceră.

— Și mie îmi face plăcere să te revăd, răspunse Belov. Îți recomand cafeneaua asta, care este pur și simplu minunată. Iar coniacul îți curăță intestinele, așa că nu-l evita.

Îi făcu un semn din cap barmanului și-și aprinse o țigară, în timp ce Garcia își scotea impermeabilul. Barmanul sosi cu cafeaua și coniacul, apoi se reîntoarse în spatele tejghelei.

— Mi-ai spus că este vorba despre ceva urgent, deschise Belov discuția. Sper ca așa să fie. Nu de alta, dar este o oră de-a dreptul îngrozitoare pentru o întâlnire !

— Așa și este, răspunse argentinianul, este foarte urgent. De o importanță capitală pentru țara mea ! Ai apucat să citești vreun ziar din dimineața asta ?

— Sigur că da. S-ar spune că le faceți zile fripte prietenilor noștri englezi. Pierderile lor sunt tot mai mari.

— Din păcate, există și reversul medaliei, spuse Garcia. Până acum, jumătate din avioanele noastre de vânătoare și bombardament de tip *Skyhawk* nu s-au mai întors la bazele lor. Un procentaj de pierderi cumplit !

— Cu alte cuvinte, în foarte scurt timp n-o să mai aveți piloți. Pe de altă parte, flota engleză este blocată în Falkland Sound și în golful San Carlos, iar voi încă mai aveți rachete *Exocet*.

— Tocmai aici este buba. Nu mai avem suficiente rachete, spuse Garcia. Două am folosit împotriva torpilorului *Sheffield*, dintre care una a ratat ținta. Le-am mai folosit și în alte atacuri, dar fără succes. Trebuie ceva timp ca militarii noștri să se obișnuiască cu folosirea unor astfel de arme. În prezent se estimează că problema este sub control. Am beneficiat și de asistență tehnică necesară.

— Specialiști francezi ?

— Da, cu toate că președintele Mitterand o să nege lucrul ăsta. Însă, poți fi sigur că așa s-a întâmplat : francezii ne-au ajutat cu instalarea lansatoarelor de rachete și cu sistemele de ghidare prin radar. Bineînțeles că noi dispuneam și de o escadrilă de bombardiere *Super-Etendard*, indispensabile pentru reușita operațiunilor, însă se pare că radarurile lor sunt compatibile cu ale *Exocet*-ului, inutilizabile în cazul unor avioane *Mirage*, de exemplu.

Belov își dădu seama că Garcia îi ascundea ceva, așa că îi spuse :

— Juan, spune-mi totul.

Garcia mestecă gânditor cu linguriță în ceașca cu cafea. Părea foarte nervos.

— Acum câteva zile, un comando englez, format din oameni din forțele speciale, a atacat baza noastră din Rio Gallegos. Au reușit să ne distrugă șase bombardiere *Super-Etendard* la sol.

Belov, care știa toată povestea încă din ajun, în cele mai mici detalii, dădu din cap cu un aer dezolat.

— Asta înseamnă că v-a afectat serios potențialul militar.

— Normal. Ne-am ascuns celelalte bombardiere *Etendard* în câteva baze secrete. Și încă mai avem destule de făcut ca să ne terminăm treaba.

— Ce fel de treabă ?

— Englezii au două portavioane : *Hermes* și *Invincible*. Dacă am putea să le distrugem măcar unul, atunci efectul produs asupra protecției asigurate de aviația lor ar fi pur și simplu spectaculos. Ar fi obligați să facă apel la flotă.

— Și crezi că este posibil așa ceva ?

— Experții noștri afirmă că da. Este doar o chestiune de timp, dar indiscutabil, mai avem nevoie de rachete *Exocet*.

Și brusc, izbi cu pumnul în masă.

— Așa o fi, însă eu cred că francezii, ca urmare a presiunilor exercitate de Comunitatea Europeană, nici nu se gândesc să vă ajute, spuse rusul, cu vocea joasă.

— Ai dreptate.

— Însă, după mine, s-ar putea să vă ajute libienii.

— Libienii... Doar îl știi pe Gadafi. Numai gura este de el. Nu zic nu, s-ar putea să facă ceva, însă doar atunci când va fi prea târziu.

Tăcerea care se lăsă între ei se prelungea. Belov își aprinse o țigară americană.

— Prietene, în cazul ăsta, spune-mi, ce aștepți de la mine ? îl întrebă el în cele din urmă pe argentinian.

— Guvernul tău ne-a ajutat deja. Cu discreție, bine-înțeles. Ne-a furnizat tot felul de informații culese prin satelit și așa mai departe. Niște chestii foarte utile. E clar ca lumina zilei că sunteți de partea noastră în conflictul ăsta care s-a declanșat.

— Nu este chiar așa Juan, răspunse Belov. În afacerea asta nu suntem de partea nimănui.

Garcia nu-și ascunse exasperarea.

— Ei, pe naiba ! Ia nu-mi vinde tu mie gogoși, doar știu că abia așteptați ca englezii să o încaseze. Asta ar pica la fix pentru voi. Efectul psihologic al unei înfrângeri britanice în cadrul alianței Atlantice ar fi dezastruos.

— Și în fond și la urma urmelor, ce vrei ?

— Rachete *Exocet*. Am resurse financiare pentru a le plăti. Indiferent cât ar costa. Într-o bancă din Elveția, în aur, sau în ce valută veți hotărî voi. Tot ceea ce vreau de la tine este un nume, o legătură. Să nu-mi spui că nu poți face nimic pentru noi.

Belov îl privi îndelung, apoi își aruncă ochii asupra ceasului de la mână.

— Bine. Lasă-mă, și încerc eu să mă descurc. O să te sun mai târziu în dimineața asta. Dar nu la ambasadă. Rămâi acasă, în apartamentul tău.

— Ai pe cineva, nu-i așa ?

— S-ar putea. Acum du-te. O să plec și eu mai târziu.

Garcia plecă. Ușa se închise în urma lui. O pală de vânt pătrunse în încăpere, ridicând dintr-un colț o foaie de hârtie pătată de grăsime. Corpul lui Belov se scutură,

ca străbătut de un fior. După ce privi de jur împrejur cu un aer dezgustat decorul sordid, se ridică de la masă.

Barmanul ieși de după tejghea.

— Mai doriți ceva, domnule ?

— Nu, mulțumesc.

Lăsă o bancnotă pe tejghea, își puse pardesiul și începu să-și închidă nasturii.

— Mă întreb dacă Dumnezeu știa ce făcea, atunci când a creat dimineți ca asta.

Deschise ușa și ieși.

*

Belov locuia într-un apartament de lux, la ultimul etaj al unui bloc șic din bulevardul Saint-Germain. După întâlnirea avută cu Garcia se duse direct acasă. Era obosit și înghețat, însă perspectiva de a o găsi acolo pe Irina Vronsky îl umplea de plăcere. Irina era o femeie frumoasă de treizeci și cinci de ani, bine făcută și de un farmec incontestabil. Era secretara lui Belov de mai bine de zece ani, și îl sedusese pe acesta chiar în luna următoare detașării ei la Paris. Irina îi era devotată lui Belov, trup și suflet.

Îi deschise ușa. Când păși, superbul capot de mătase neagră i se desfăcu, lăsând să i se vadă ciorapii negri și marginea de jos a portjartierului.

Belov o luă în brațe.

— Ți-ai dat cu un parfum minunat !

Irina părea neliniștită.

— Nikolai, ești de-a dreptul înghețat ! Am să-ți fac o cafea. Ce s-a întâmplat ?

— Mai întâi, fă-mi cafeaua, răspunse el. O să ne băgăm în pat și o să mă încălzești tu. După aia, o să-ți spun ceea ce voia Garcia, iar tu o să ai ocazia să-ți pui mintea ai nemaipomenită la muncă.

*

Peste câtăva vreme, în timp ce Belov își aprindea o țigară, Irina îl întrebă :

— Nikolai, de ce trebuie să-ți faci atâta sânge rău ? Argentinienii ăștia nu sunt altceva decât niște rămășițe

fasciste. De când armata este la putere, au dispărut mii și mii de persoane. Îi prefer pe englezi, și asta de departe.

— Mai vorbește-mi tu mie așa, și până la urmă o-să mă convingi să trecem în Vest și să ne stabilim în Kensington, ca să-ți poți face târguielile în fiecare dimineață la super-market-ul Harrods.

Zâmbi, după care deveni serios.

— Avem mai multe motive să fim interesați în toată povestea asta. Un război mic, în care nu suntem direct implicați, ne este întotdeauna folositor, mai ales când în acest război sunt angrenate două țări anticomuniste. De exemplu, putem culege o grămadă de informații despre modul în care își utilizează armamentul.

— Aici ai dreptate.

— Și ceva mai mult. Cu sau fără *Exocet*-uri, englezii or să câștige războiul ăsta. Da, știu, aviația argentiniană s-a comportat splendid, numai că flota lor a rămas în porturi, iar armata de ocupație din Malvine nu este formată decât din niște recruți, cărora abia le-a mijit mustața. Mă îngrozesc gândindu-mă la ce-ar putea păți ăștia dacă parașutiștii și pușcașii marini englezi ar pune piciorul acolo.

— Unde vrei să ajungi ? N-o să-l ajuți pe Garcia ?

— Ba dimpotrivă. O să fac tot posibilul ca să-i dau exact ceea ce-și dorește, însă de o asemenea manieră, încât să fie discreditată junta militară de la putere, din Buenos Aires. Irina, dacă am putea răsturna guvernul generalilor, atunci să știi că ăsta ar fi un mare pas spre instaurarea unui guvern popular.

— Doamne Sfinte ! făcu ea. Te gândești prea departe... Mda, să știi că este logic ceea ce spui. Îți dai seama ? O flotă rusească instalată la Rio Gallegos, care să controleze tot Atlanticul de Sud !

— Știu... Ar fi frumos, nu-i așa ?

Belov rămase pierdut în gânduri, în timp ce mâna Irinei începu să-i urce pe picior, ajungându-i până la piept. Belov îi luă deodată mâna și i-o dădu brusc la o parte. Figura i se lumină.

— Felix Donner ! strigă el. Perfect. Cred că asta i-ar conveni la fix. Unde este ?

— Din câte știu eu, la Londra. Toată săptămâna.

— Sună-l imediat. Spune-i să ia avionul de la Heathrow. Vreau să mă văd cu el până la prânz.

Irina se ridică și se duse la telefon, în timp ce Belov își aprinse din nou o țigară, foarte mulțumit de sine.

*

Felix Donner avea un corp de invidiat. Înalt de un metru și nouăzeci, avea niște umeri de halterofil. Părul șaten îi cădea peste urechi. În calitate de președinte al corporației Donner Development, era cunoscut și foarte respectat în cercurile financiare londoneze.

Povestea sa era cunoscută de toată lumea. Australian de origine, născut la Rum Jungle, la sud de Darwin, în nordul țării, făcuse parte din contingentele australiene din Coreea. După o perioadă de prizonierat de doi ani în China se întorsese la Londra, unde reușise să strângă primul său milion de lire sterline, în perioada avântului imobiliar al anilor 60. Din acel moment, urcase necontenit scara înavuțirii, plasându-și investițiile în marina comercială și în electronică.

În mass media era o figură populară, apărând deseori fotografiat cu tot felul de vedete, ba pe la premierele unor filme, ba la vânătoare, ba chiar strângând mâna unor personalități de viță nobilă, cu ocazia unor acțiuni în scopuri caritabile.

Stupoarea generală ar fi fost imensă dacă s-ar fi aflat că, în realitate, Felix Donner nu era altcineva decât Viktor Marciuk, de origine ucraineană, care nu-și mai văzuse țara de treizeci de ani.

Rușii aveau mai multe școli de spionaj în Uniunea Sovietică, fiecare dintre ele având un „program" specific. La Glacina, agenții erau formați pentru a activa în țări vorbitoare de limbă engleză. Centrul de spionaj de la Glacina era copia unui orășel din Anglia și toată lumea de acolo trăia exact ca în Vest.

Adevăratul Felix Donner, orfan și fără nici o rudă, fusese selecționat special dintr-un lagăr de prizonieri din China și mutat la Glacina. Acolo, Marciuc l-a putut observa, ca pe-un cobai într-un laborator. Ca urmare, Marciuc i-a luat locul lui Donner într-o mină de cărbuni din Manciuria. Lucrurile au fost aranjate de asemenea ma-

nieră, încât Marciuc să fie singurul supraviețuitor din cei șase membri ai unității sale, care fuseseră făcuți prizonieri pe front. În consecință, nimeni nu a mai fost în stare să identifice arătarea descărnată, care pierduse treizeci de kilograme în greutate, și pe care chinezii o eliberară în anul următor.

Însă în acea zi, când Marciuc se ridică din fotoliu și se îndreptă spre fereastra apartamentului său părea că plesnește de sănătate.

— Este interesant ce-mi spui tu. Există într-adevăr niște posibilități.

— Crezi că ai putea face ceva ? îl întrebă Belov.

Donner dădu din umeri.

— Încă nu știu. Mai întâi, trebuie să discutăm cu argentinianul ăsta, Garcia. Spune-i să vină cu tot materialul pe care-l are privitor la rachetele *Exocet*. O să vedem noi pe urmă.

— E în regulă. Știam că mă pot bizui pe tine. Te rog să mă scuzi o clipă, mă duc să-l sun din biroul meu.

Belov ieși din încăpere. Irina Vronsky își făcu imediat apariția cu o tavă pe care se găsea un serviciu de cafea. O diademă neagră îi menținea părul strâns la spate. Fusta gri, bluza albă și ciorapii negri îi puneau în evidență formele.

Donner îi trecu un braț în jurul mijlocului, o trase spre el și o mângâie fără nici o reținere.

— Ia spune-mi, Nikolai are grijă de tine ? o întrebă el în rusește. Dacă nu, să-mi spui. Sunt gata întotdeauna să-ți sar în ajutor, cu cea mai mare plăcere.

— Ticălosule ! i-o aruncă ea.

— Mi s-a mai spus așa, râse Donner.

Irina părăsi încăperea.

*

Juan Garcia stătea împreună cu Nikolai Belov lângă fereastră sorbindu-și cafeaua în tăcere. Felix Donner se afla în celălalt capăt al camerei, cufundat într-un fotoliu, examinând dosarul voluminos adus de argentinian.

După câtva timp, australianul închise dosarul și își aprinse o țigară.

— E ceva nemaipomenit. Bombardierul *Etendard* este construit de întreprinderile Dassault, care, după câte știu eu, tocmai urmează să fie naționalizate.

— Așa este, întări Garcia.

— Iar rachetele *Exocet* sunt fabricate de Trustul Aerospațial, al cărui președinte nu este altcineva decât generalul Jacques Mitterand, fratele președintelui Franței. Este o situație curioasă, dacă ne gândim că guvernul francez a suspendat orice ajutor militar Argentinei.

— Pe de altă parte, interveni Garcia, avem noroc : înainte de declanșarea ostilităților, o echipă de tehnicieni francezi s-a aflat în țara noastră, la baza din Bahia Blanca. Ne-au acordat asistență tehnică la probele de încercare, la reglajele lansatoarelor de rachete și la sistemele de ghidare.

— Și ați mai beneficiat și de o altă asistență, dacă este să mă iau după ce scrie în dosarul ăsta. E vorba despre Bernard, profesorul ăla. Paul Bernard, care se pare că v-a furnizat niște informații indispensabile pentru succesul operațiunii.

— Să știi că este un inginer electronist extraordinar, spuse Garcia. Predă niște cursuri la Sorbona, dar a fost director la Centrul de Cercetări Aerospațiale.

— Mă interesează motivele pentru care a făcut asta, îl întrerupse Donner. Care sunt ? Banii ?

— Nu, nu banii, mai curând cred că nu prea îi are la inimă pe englezi. Ne-a sunat la ambasadă chiar de la începutul evenimentelor, atunci când președintele Mitterand a anunțat embargoul împotriva argentinienilor. S-a oferit să ne ajute fără nici un fel de rezervă.

— Interesant, remarcă Donner.

— Să știi că ne bucurăm de multă simpatie printre toți francezii, adăugă Garcia. Tradiția relațiilor franco-engleze nu a fost niciodată caracterizată printr-o deosebită cordialitate.

Donner redeschise dosarul și începu să-l examineze din nou, cu sprâncenele încruntate. Belov îl privea, admirându-i talentul actoricesc.

— Ce zici, poți să ne ajuți ? îl întrebă Garcia.

— Cred că da. Momentan, nu pot să spun mai mult. Bineînțeles, din punct de vedere comercial. Și ca să fiu

sincer, puțin mă interesează cine are sau nu dreptate în cazul ăsta. Dacă pot să aranjez lucrurile și să vă fac rost de niște rachete *Exocet*, asta v-ar costa între două și trei milioane.

— De dolari ? întrebă Garcia.

— Señor Garcia, replică Donner, sediul meu se află în City, la Londra. Eu nu fac socotelile decât în lire sterline. Și nu pun mâna decât pe aur. Aveți disponibilă o asemenea sumă ?

Garcia înghiți în sec, vădit aflat în dificultate :

— Nu este nici o problemă. Fondurile necesare se află deja la Geneva.

— Perfect. Aș dori să vorbesc cu profesorul ăsta, Bernard, spuse Donner, ridicându-se din fotoliu.

— Când ?

— Cât de curând. Să zicem, astăzi la ora două. Într-un loc liniștit și sigur.

Garcia se uită la ceasul de la mână, cu un aer încurcat.

— La două ? Nu știu dacă o să fie posibil. E cam târziu ca să-l pot anunța să fie liber la ora două... Dacă nu o să poată ?

— Ar fi bine să te descurci ca să poată, îi răspunse Donner. La urma urmei, timpul este factorul cheie în această operațiune. Dacă trebuie să facem ceva, atunci s-o facem cât mai repede, nu peste o săptămână. Ești de acord cu mine ?

— Bineînțeles, bâigui Garcia, îngrozit. Pot să telefonez de aici ? îl întrebă el pe Belov.

— Da, din birou.

Garcia ieși din încăpere.

— Sper că ai ceva în cap, nu ? i se adresa Belov lui Donner.

— S-ar putea. În dosarul ăsta e o chestie care poate să se brodească la fix cu intențiile noastre.

— Cred că o să te instalezi în apartamentul tău din strada Rivoli, nu ?

— Da, Wanda s-a dus acolo, înaintea mea, ca să se asigure că totul este în ordine.

— Ce mai face Wanda ? Este tot așa de frumoasă ?

— Sigur că da. Am acceptat eu oare vreodată compromisuri în ceea ce privește frumusețea ?

Belov izbucni în râs.

— Mă întreb ce te-ai face dacă s-ar hotărî, acolo sus, după atâția ani să te întorci la Moscova, la locul tău.

— La locul meu ? Dar care este locul meu ? Și stai liniștit, că n-o să mă cheme nimeni. Sunt mult prea prețios aici. Sunt cel mai bun din lume și doar știi și tu asta.

Belov dădu din cap.

— Felix, pe cuvântul meu dacă te înțeleg. De ce faci ceea ce faci ? Cu siguranță, că nu din patriotism, iar politica o consideri o joacă de copii.... Mi-ai spus-o de atâtea ori.

— Da, Nikolai dar este singurul joc pe care merită să-l joci, răspunse Donner. Și îi simt plăcerea în fiecare secundă. Trebuie să-ți înfrângi adversarul, indiferent care ar fi el. E foarte simplu.

Belov încuviință.

— Te cred. Zău că te cred. Stavros a venit cu tine ?

— Mă așteaptă jos, în mașină.

Ușa camerei se deschise și apăru Garcia.

— Este în regulă, spuse el. Totul este pregătit.

*

Întâlnirea cu Bernard avu loc pe un vaporaș de agrement de pe Sena. Ploaia făcuse ca turiștii să nu fie chiar atât de numeroși. Donner și Bernard se instalară pe puntea din spate, la o masă acoperită și comandară o sticlă cu vin. La câțiva metri de ei, un individ chiar mai solid decât Donner stătea sprijinit de marginea bastingajului și privea peisajul. Era îmbrăcat într-un impermeabil sub care i se vedea costumul bleumarin închis, o cămașă albă și cravata neagră. Părul grizonat îi era tuns perie, iar figura plată, osoasă, cu ochii migdalați și nările rotunde îi dădeau un aer ușor mongoloid.

Era Iannis Stavros, pe jumătate turc, cealaltă jumătate a sa putându-se afla în serviciul oricui. Ca urmare a isprăvilor din Algeria înrolat fiind în Regiunea Străină, căpătase naționalitatea franceză. Era un individ extrem de periculos. De zece ani era șoferul, garda de corp și mâna dreaptă a lui Donner.

— Înțelesesem că trebuia să vină Garcia, remarcă profesorul Bernard.

— Nu avea nici un rost. Mi-a spus tot ceea ce trebuia să știu. Au nevoie de rachete *Exocet*. O nevoie imperioasă.

— Îmi dau seama... Și... Care este interesul dumneavoastră în toată afacerea asta ?

— Mi-a cerut să-i fac rost de rachete. Dumneavoastră i-ați ajutat deja mult de tot, într-o conjunctură foarte periculoasă pentru cineva care deține poziția pe care o aveți. Din ce motiv ați riscat atât de mult ?

— Pentru că am convingerea că embargoul asupra armamentului este o greșeală. Guvenul francez a greșit în problema asta. Nu ar fi trebuit să hotărască în sensul ăsta.

— Dar dumneavoastră v-ați hotărât. De ce ?

Bernard dădu din umeri.

— Fiindcă nu-i pot suferi pe englezi.

— Nu este un motiv suficient.

— Nu este suficient ?

Bernard se înfurie și ridică brusc vocea, încât Stavros își întoarse privirea spre ei, ca o fiară la pândă.

— Dați-mi voie să vă povestesc eu câte ceva despre englezii ăștia. În 1940, la Dunkerque, și-au luat tălpășița. Ne-au lăsat cu nemții în spinare. Și atunci când au intrat în satul meu, tata împreună cu alți câțiva, au încercat să-i oprească, înarmați cu puști din timpul primului război mondial. Au fost executați în piața primăriei. Iar soldații și-au făcut mendrele cu femeile din sat, printre care s-a aflat și maică-mea. Pe vremea aia aveam zece ani. Nu s-a întâmplat ieri, alaltăieri, dar încă mai aud urletele mamei mele.

Și scuipă pe jos.

— Așa că să nu mai aud vorbindu-se despre englezi, încheie el.

Donner păru de-a dreptul încântat.

— Este cumplit ce s-a întâmplat ! exclamă el. Vă înțeleg perfect.

— Dar dumneavoastră ? întrebă Bernard. Doar sunteți englez, nu ? De fapt, nu vă înțeleg rolul în chestiunea asta.

— Sunt australian, răspunse Donner. Este o diferență ca de la cer la pământ. Și mai presus de asta, sunt om de afaceri. Așa că, să revenim la afaceri. Povestiți-mi câte ceva despre insula Roc.

— Insula Roc ? repetă Bernard, uimit.

— Da, nu acolo au avut loc ultimele încercări ale rachetelor *Exocet* ? Așa este consemnat în informațiile pe care le-ați transmis lui Garcia.

— Da, bineînțeles, acolo... Este vorba despre o insuliță. De fapt, o stâncă uriașă, la vreo cincisprezece mile de coasta vestică a Franței, în dreptul provinciei Vendée, la sud de Saint-Nazaire. Dacă te întorci spre Vest, se vede Atlanticul, până la Terra-Nova.

— Câți oameni sunt în permanență pe insulă ?

— Nu mai mulți de treizeci și cinci. Câțiva tehnicieni de la Centrul de Cercetări Aerospațiale și militari din regimentele trupelor de rachete. Din punct de vedere oficial, o bază militară.

— Ați fost pe insulă ?

— Sigur că da. De mai multe ori.

— Și cum se ajunge acolo ? Pe calea aerului ?

— A, nu. Este imposibil prin aer. Nu există nici un loc unde să se poată ateriza. Deși, dacă stau bine și mă gândesc, nu este chiar așa. Niște piloți ai armatei au reușit să aterizeze la bordul unor avioane ușoare, chiar pe una dintre plajele insulei, în momentul refluxului. Însă nu este o soluție practică. Chiar și elicopterele întâmpină dificultăți datorită curenților de aer care există în dreptul falezelor. De cele mai multe ori, vremea este mizerabilă, însă a fost ales locul ăsta pentru că este foarte izolat. În general, legăturile cu uscatul sunt asigurate cu ajutorul șalupelor, care pleacă din portul de pescari din Saint-Martin.

Donner înclină din cap.

— Dacă o să am nevoie să știu ce se întâmplă în insula Roc în următoarele opt sau zece zile, ați putea afla ? Ați păstrat relații bune cu cei de acolo ?

— Nu bune, ci excelente. O să dispuneți de toate informațiile posibile în cel mai scurt timp.

Donner îi umplu din nou paharul.

— Vinul ăsta este într-adevăr nemaipomenit, spuse el, uitându-se către Stavros. Eu zic să mai luăm încă o sticlă.

Își aprinse o țigară, se lăsă pe spătarul scaunului și-i spuse lui Bernard.

— Bine. Haideți să vorbim despre insula asta. De exemplu, poestiți-mi de-a fir a păr, ultima dumneavoastră vizită acolo.

*

Wanda Jones nu era câtuși de puțin lipsită de farmec. Rochia de catifea neagră îi punea în valoare liniile armonioase ale corpului. Era mică de statură, și cu toate că purta pantofi cu tocuri lucrul ăsta nu o ajuta cine știe ce. Brunetă, cu niște ochi mari, migdalați și cu o gură mică, emana senzualitate prin toți porii. Ținuta ei era de o eleganță distinsă. Wanda adoptând principiul lui Donner, care spunea că în ceea ce privește toaletele, cu cât ești îmbrăcat mai sobru, cu atât efectul este mai mare.

Pielea demonstra că sângele ce-i curgea prin vine era amestecat cu cel al negrilor și de cum deschidea gura, i se recunoștea proveniența de prin cartierele mărginașe ale Londrei.

Donner o culese într-o noapte din Soho. Prietenul Wandei din acea perioadă încerca s-o propulseze cu forța în mediul prostituției. Stavros îl lăsase pe individ cu două coaste rupte și cu o mână fracturată, iar Wanda nimerise pentru prima oară într-un univers al luxului și bunăstării.

La vremea respectivă, avea șaisprezece ani, dar lui Donner îi plăcuseră întotdeauna femeile tinere. Wanda nu se temea decât de un singur lucru și anume ca Donner să nu-i facă vânt, acum, când împlinise douăzeci de ani. Perspectiva asta o îngrozea, întrucât ajunsese să-l iubească din adâncul sufletului.

Când intră în biroul din somptuosul apartament din strada Rivoli, fotoliul pivotant al lui Donner se afla cu spatele la birou. Acesta stătea în el, cu brațele încrucișate, și examina harta insulei Roc și a împrejurimilor, pe care i-o procurase Stavros. Cu câteve ore mai devreme, după ce făcuse dragoste cu Wanda, discutaseră despre problema insulei Roc. Donner nu avea nici un secret față de Wanda, iar ea era convinsă că acest lucru constituia o dovadă de încredere.

Wanda puse pe birou ceașca cu cafea și-și înlănțui mâinile în jurul gâtului lui Donner. Acesta își băgă mâna

sub rochia ei, cu un gest indiferent, și începu să-i mângâie coapsele.

— Ce crezi, există vreo modalitate ? îl întrebă ea.

— Da, trebuie să existe. Întotdeauna există o modalitate, atunci când privești lucrurile de aproape.

— Au venit Nikolai și Garcia.

— Bine.

Se întoarse, o sărută pe gât și o trase pe genunchi.

— I-am spus lui Stavros să se ocupe de închirierea unui avion. Vreau să te duci acolo, îi spuse el, arătându-i harta, chiar mâine dimineață. Să găsești o casă prin împrejurimile lui Saint-Martin. O casă mare, frumoasă și disponibilă imediat. La țară se găsesc mereu case de-astea de închiriat.

— Și nimic altceva ?

— Poate mai târziu. Spune-le lui Nikolai și lui Garcia să intre.

Wanda ieși. Când cei doi intrară, Donner se ridică de la birou și se îndreptă spre fereastră. Panorama Parisului văzută de acolo îl încânta în fiecare zi.

— Slavă Domnului că nu mai plouă, spuse el.

— Señor Donner, vă rog, interveni Garcia nerăbdător. Aveți vreo noutate pentru mine ?

Donner se întoarse.

— Bineînțeles. Dragul meu prieten, totul este pregătit. Cred că-ți pot garanta zece rachete *Exocet*, ultimul model, pentru lunea care vine.

Garcia îl privi, fără să-și creadă urechilor.

— Señor, chiar credeți că este posibil așa ceva ?

— Categoric. Poți conta pe mine. Nu-ți cer decât un singur lucru : am nevoie de un pilot argentinian, care să asigure legătura în operația asta. Dar nu un pilot oarecare. Să fie un pilot clasa-ntâi. De altfel, Parisul nu este decât la cincisprezece ore de zbor de Buenos Aires. Să trimiți mesajul chiar în seara asta, așa că ar putea să fie aici mâine, sau, cel mai târziu, poimâine.

— Nici o problemă, senor. O să trimit un telex imediat. Și cu aranjamentele financiare ?

— Nici o grabă, fii liniștit.

Garcia ieși din încăpere. Donner se îndreptă spre bar și umplu două pahare cu whisky.

— Care ți-e planul ? îl întrebă Belov.

Donner îi întinse un pahar.

— Ia spune-mi, nu ai fi fericit dacă, punând mâna pe rachetele astea, i-aș lăsa pe argentinieni în rahat, iar francezii ar fi obligați să rupă relațiile diplomatice cu ei ? Ce zici, ar fi un adevărat scandal internațional ?

— Aș fi în al nouălea cer, răspunse Belov. Povestește-mi.

Donner se conformă, și începu să-i povestească. Totul. Până în cele mai mici detalii.

VI

În seara aceea, Ferguson lucrase până târziu în biroul său din cadrul Direcției generale, întrucât Grupa a IV-a era ocupată până peste cap de la începutul conflictului anglo-argentinian. Pe lângă activitățile antiteroriste obișnuite, îndreptate împotriva unei eventuale infiltrări în Londra a unor grupuri de comando argentiniene, directorul general îl însărcinase pe Ferguson să coordoneze toate operațiunile legate de rachetele *Exocet*.

Harry Fox își făcu apariția, cu mânecile cămășii suflecate deasupra coatelor, vădit epuizat de oboseală.

— Tocmai am primit o veste bună din Peru, spuse el. Oamenii noștri de acolo, fiind în legătură cu partizanii din opoziție, au reușit să distrugă în dimineața asta un convoi militar care transporta cinci rachete *Exocet* către o bază militară aeriană din apropierea Limei, de unde urmau să fie expediate în Argentina.

— Numele Domnului fie lăudat ! Despre libieni știi ceva ?

— Gadafi pare că dă înapoi. Regele Hussein și guvernul egipean i-au cerut să nu se amestece.

— Înseamnă că ne-a mai rămas să ne ocupăm doar de cei care produc rachetele. Harry, noi știm că francezii au asigurat oarecare asistență tehnică, însă, la urma urmelor, chestia asta nu a fost decât rezultatul unei conjuncturi de moment. Specialiștii lor s-au aflat în Argentina.

— Domnule general, mă tot frământă o întrebare : ce-o să facem dacă o să avem probleme cu propriile noastre rachete *Exocet* ? O să ne mai putem bizui pe ajutorul francezilor ?

— Harry, nici nu vreau să mă gândesc la așa ceva. Hai, întoarce-te la treabă.

Ploaia bătea în ferestre. Ferguson privi pe geam și se cutremură, cu gândul la marinarii aflați în Atlanticul de Sud tocmai acum, când se apropia iarna.

— Dumnezeu să-i ajute pe marinarii care se află pe mare pe o asemenea vreme, spuse el în șoaptă.

*

Liniștea domnea în micul birou din Residencia del Presidente din Olivos, în apropiere de Buenos Aires. Președintele Leopoldo Fortunato Galtieri era îmbrăcat în uniforma de general, dar își scosese haina, pentru a lucra mai în largul său. Pe birou se aflau îngrămădite vrafuri de documente.

Galtieri avea o constituție robustă, ca de taur. Era militar până în vârful degetelor și era foarte mândru de franceza pe care o vorbea. Deseori era comparat cu cel mai pitoresc general american din cel de-al doilea război mondial, George S. Patton.

Se auzi o bătaie în ușă și imediat își făcu apariția un căpitan tânăr de infanterie, în uniformă de ceremonie.

Președintele își ridică ochii.

— Ce este, Martinez ?

— Domnule general, tocmai a sosit generalul Lami Dozo.

— Bine. Spune-i să intre. Și să nu fiu deranjat. Nici măcar la telefon, timp de o jumătate de oră.

Apoi zâmbi, iar pe figură i se așternu brusc o expresie de satisfacție :

— Bineînțeles, dacă afli cumva că *Hermes* sau *Invincible* au fost scufundate, poți să mă deranjezi cât vrei.

— Am înțeles, domnule general.

Martinez ieși din birou, și peste câteva momente apăru generalul de brigadă Basilio Lami Dozo, comandantul forțelor militare aeriene argentiniene. Dozo era un bărbat frumos și elegant, căruia uniforma îi venea perfect, un aristocrat rafinat, în contrast cu generalul Galtieri care, fiind născut într-o familie de muncitori, fusese nevoit să urce toate treptele ierarhiei militare. Cei doi, chit că voiau sau nu, erau obligați să lucreze împreună, lor adăugându-li-se și comandantul forțelor militare maritime, amiralul Jorge Anaya. Cei trei constituiau junta care guverna țara.

Lami Dozo își scoase cascheta de pe cap și își aprinse o țigară.

— Anaya nu vine ? întrebă el.

Galtieri, în timp ce turna coniac în două pahare, îi răspunse :

— Ce să caute ? Având în vedere rezultatele marinei de până acum, s-ar putea ca în curând să rămânem cu un singur vapor. Slavă Domnului că mai avem aviație. Oamenii tăi sunt niște adevărați eroi. În sănătatea lor !

Și-i întinse un pahar cu coniac lui Lami Dozo.

— În sănătatea celor care au rămas, răspunse Dozo cu un ton amar, fără să se atingă de băutură. Lucrurile merg atât de prost la Gallegos, încât fiecare om capabil să zboare se află în aer. Uită-te la Raul Montera ! În curând o să împlinească patruzeci și șase de ani, și pilotează un *Skyhawk* deasupra golfului San Carlos. Câteodată mă întreb dacă nu cumva ar trebui să mă apuc din nou de pilotat, spuse el în concluzie, dând din cap.

— Nu fi ridicol, i-o reteză Galtieri. Raul Montera nu este altceva decât un idiot romantic. Întotdeauna a fost așa.

— Da, dar este un adevărat erou.

— Oh, bine, sunt de acord. Este magnific. Am toată admirația pentru el.

— Să știi că tinerii chiar așa îi și spun : *El Magnifico*. Bineînțeles, n-o să mai poată rezista mult timp în ritmul ăsta. Din câte am fost informat, săptămâna trecută a participat la unsprezece raiduri. Dumnezeu știe ce-o să fiu nevoit să născocesc ca să-i povestesc mamei sale, în ziua în care nu se va mai întoarce din misiune.

— Doña Elena ? întrebă Galtieri cutremurându-se. Orice s-ar întâmpla, s-o ții departe de mine. Femeia asta îmi dă mereu senzația că ar trebui să mă aflu pe o câmpie, în picioarele goale, păzind vacile. Ce s-a mai întâmplat astăzi ?

— Am atins o fregată, *HMS Antelope*. După informațiile pe care le-am primit, s-a produs o explozie la bordul ei și a izbucnit un incendiu. Se prea poate să fi fost atins și un contratorpilor, pe *Glasgow*, dar știrea încă

nu a fost confirmată. Au fost atinse șase dintre *Mirage-urile* noastre și două *Skyhawkuri,* dar s-au putut reîntoarce la bazele lor.

Galtieri dădu din cap, în semn de admirație.

— În ciuda a tot ce se întâmplă, moralul băieților ăstora rămâne fantastic. Însă situația nu are cum să dureze. În curând, nu o să mai avem piloți.

— Așa este, întări Galtieri. Ăsta și este motivul pentru care aveam nevoie de mai multe rachete *Exocet.* După raportul ăsta pe care l-am primit de la ambasada noastră de la Paris, în câteva zile o să primim rachetele de care avem nevoie. Poftim, citește !

După ce-i înmâna lui Dozo raportul, Galtieri se duse la fereastră și privi grădinile scăldate în soare. După ce bău o gură de coniac, Lam Dozo îi spuse :

— Poate că ai dreptate. Dar Garcia se pare că nu știe nimic nici despre locul de unde individul ăla o să facă rost de rachete și nici despre metodele pe care o să le folosească.

— Așa este, dar Garcia consideră că Donner este în stare să ne facă livrarea asta, așa că merită încercat. Ai văzut că cer un pilot ca să asigure legătura ?

— Da.

— Te-ai gândit la cineva anume ?

Lami Dozo zâmbi.

— Ăsta ar fi un mijloc să-l scăpăm de la moarte, ce zici ? Și întâmplarea face că vorbește franțuzește excelent.

— Atunci să nu mai pierdem vremea. Trebuie să plece mâine la Paris.

— Nici o problemă, răspunse Lami Dozo, luându-și cascheta. O să trec eu prin Gallegos și o să-l iau.

— Bine. Să veniți aici împreună înainte de a pleca. Vreau să stau nițel de vorbă cu el.

Când Dozo puse mâna pe clanța ușii, Galtieri îi spuse:

— Știi în ce dată suntem poimâine ?

— Sigur că da.

Era vorba de marți, 25 mai, ziua națională a Republicii Argentina.

— Presupun că te-ai gândit la ceva special, nu ?

— O să facem tot ce ne va sta în putință.

Lami Dozo ieși din birou. Președintele oftă, se apropie de birou și se apucă din nou de lucru.

*

La Londra, în timp ce își făcea cumpărăturile prin super-marketul Harrods, Gabrielle Legrand trecu întâmplător prin raionul cu televizoare. Câțiva oameni se adunaseră în fața unui aparat în funcțiune, pentru a urmări știrile. Pe ecran se succedau mai multe imagini ale golfului San Carlos : vase ancorate la țărm, învăluite de nori de fum. Vocea comentatorului descria raidul aviației, care avusese loc în timpul dimineții. Avioane *Skyhawk* argentiniene bombardaseră golful.

Vocea comentatorului se animă brusc în clipa în care pe ecran apăru traiectoria unei rachete *Rapier.* Se auzi o explozie violentă și : *Skyhawul* se dezintegră.

Câțiva aplaudară și vocea cuiva exclamă :

— L-au nimerit pe ticălosul ăla, așa-i trebuie !

Era o reacție normală, fiind vorba despre niște dușmani : avioane inamice care încercau să provoace pierderi soldaților britanici. Iar unul dintre acești soldați era fratele vitreg al Gabriellei, adică Richard. Gabrielle știa despre el că se află la bordul unuia dintre cele două portavioane, la două sute de mile la vest de baza din San Carlos, însă, cu toate acestea Richard, nu se afla în siguranță deplină. Piloții elicopterelor zburau în fiecare zi spre zonele aflate în primejdie, iar portavioanele constituiau în permanență ținte pentru rachetele argentinienilor. Gabrielle se rugă lui Dumnezeu ca să aibe în grija sa pe tinerii de douăzeci și doi de ani.

Brusc, i se făcu rău, gândindu-se la Raul.

„Slavă Domnului că nu mai are vârsta la care să poată pilota" își spuse ea și se îndepărtă.

*

Chiar în acel moment, Raul Montera se găsea la optzeci de kilometri de extremitatea sudică a Argentinei și la o sută cinci zeci de metri deasupra mării, escortând un

Skyhawk avariat, căruia îi lipsea o bună parte din coadă. O dâră de fum însoţea avionul lovit.

Tânărul pilot din carlinga *Skyhawkului* era grav rănit. Montera ştia acest lucru şi de câtva timp, renunţase să mai comunice cu el folosind limbajul codificat regulamentar.

— Jose, rezistă cât poţi. N-o să mai dureze mult.

— La ce bun, colonele ? îi răspunse în căşti o voce epuizată. Până la urmă, tot o să mă prăbuşesc. Nu mai pot controla avionul.

În momentul în care *Skyhawkul* începu să cadă în picaj, Montera strigă în microfon:

— Micuţule, catapultează-te !

— Ca să crăp de frig ? Nu, mulţumesc, răspunse pilotul, râzând amar.

— Locotenent Ortega ! strigă Montera. Catapultează-te imediat ! Este un ordin, m-ai auzit ?

Peste o secundă, capota de plastic a carlingii sări în aer şi pilotul ţâşni din avion. Montera îi urmări căderea din priviri, comunicând în acelaşi timp la bază coordonatele locului probabil de aterizare al acestuia. Paraşuta se desfăcu şi fu luată de vânt. Montera se rugă în sinea sa ca şalupa de salvare să sosească la timp.

În momentul în care paraşuta atinse suprafaţa apei, Montera vină pe o aripă. Îl văzu pe Ortega cum se desprinse din chingile paraşutei. Mica bărcuţă de cauciuc galben se umflă automat şi pilotul se căţără în ea.

Un semnal sonor provenind din tabloul de bord îl avertiză că, în curând, carburantul său avea să se termine. Se mai întoarse pentru ultima oară, îşi legănă aripile în semn de salut şi se îndepărtă în direcţia uscatului.

*

După ce Montera aterizâ la baza din Gallegos şi ieşi din carlingă, îl văzu pe sergentul Salterra, şeful serviciului tehnic, care se şi apucase deja să-i examineze aparatul. Salterra dădea necăjit din cap.

— Uitaţi-vă la coadă, domnule colonel ! Obuze de tun, cel puţin patru. Coada parcă este o strecurătoare.

— Da, ştiu. În timp ce ne întorceam de la San Carlos, două *Harrieruri* s-au luat după noi. Au reuşit să-l nimerească pe Santini. Tânărul ăla de Ortega era cât pe ce să scape, dar a fost nevoit să se catapulteze la optzeci de kilometri de aici.

— Aţi avut noroc, domnule colonel. Pe cuvântul meu, aţi avut iară un noroc fantastic. Sunt zile şi zile de când aţi scăpat ca prin urechile acului.

— Noroc ? Nu este noroc, este dragostea unei femei care mă apără, răspunse Montera, întinzând braţul şi mângâind cuvântul „Gabrielle" pictat pe fuzelajul avionului. Îţi mulţumesc, dragostea mea...

*

Ajuns în clădirea serviciului operativ, Montera intră în sala de informaţii în care nu se afla nimeni, cu excepţia comandantului Pedro Munro, un argentinian de origine scoţiană.

— Aha, Raul, exclamă acesta. Într-o bună zi nu o să mai apuci să treci pragul încăperii ăsteia, adăugă el vesel.

— Eşti teribil de amabil, îi răspunse Montera. Ai veşti de la Ortega ?

— Încă nu. Ia spune-mi, care e mişcarea ?

Montera luă o ţigară dintr-un pachet de pe birou.

— Afară este iadul pe pământ. Parcă ar fi ca-n filme, numai că se întâmplă cu adevărat. Mor oameni, asta e.

— Da, destul de nostim, spuse Munro. Dar ai putea să-mi dai şi nişte date mai concrete ? Ai făcut vreo ispravă ?

— Nu prea cred, mărturisi Montera. Pentru simplul motiv că, o dată în plus, bombele mele au refuzat să explodeze. Ai putea cere celor de la serviciul tehnic să monteze blestematele alea de detonatoare niţeluş mai eficient ? Sau îţi cer prea mult ?

Munro redeveni serios.

— Raul, să ştii că-mi pare rău. Zău că-mi pare rău.

— Ţi-o părea ţie rău, dar mie mi se rupe inima, i-o aruncă Montera şi ieşi.

Cu un pas apăsat, se îndreptă spre sala ofiţerilor. Cizmele sale răsunau pe pardoseală. Se simţea deprimat, golit,

la capătul puterilor. Era clar, nu mai avea vârsta pentru așa ceva. Apoi, aproape imediat, își aminti de cuvintele Gabriellei : „Vârsta nu este decât o stare a spiritului". Zâmbi.

Se gândea mult la ea. De fapt, aproape tot timpul, Gabrielle îi umplea sufletul, zbura cu el, dormea cu el. În fiecare noapte, înainte de a adormi, i se adresa Gabriellei cu voce tare.

Intră în sala ofițerilor. Primul pe care îi căzură ochii fu Lami Dozo, care stătea lângă un șemineu, înconjurat de ofițeri tineri.

Văzându-l, generalul se scuză față de ceilalți, și veni în întâmpinarea lui, cu figura luminată de o bucurie sinceră. După ce-i dădu salutul oficial, acel *abrazo*, Dozo îi spuse :

— Am văzut-o pe mama ta ieri după-amiază, la o licitație în scopuri de binefacere. Făcea o colectă de fonduri destinate armatei. Arăta splendid, zău așa.

— Era și Linda cu ea ?

— Nu, probabil că era la școală. Cum ți-am spus, mama ta arăta splendid. Tu, în schimb... Raul, trebuie să încetezi. Unsprezece misiuni într-o săptămână, auzi dumneata !

— Douăsprezece, îl corectă Montera. O uiți pe cea de astăzi. Nu poți cere celor de la serviciul tehnic să facă ceva cu bombele ? Cele mai multe nu explodează. Este de-a dreptul enervant să ajungi deasupra obiectivului, după atâta chin, și până la urmă să nu faci nici o ispravă.

— Haide, ia un pahar, îl îndemnă Dozo.

— Da, bună idee. Ceai, ca de obicei, îi spuse el chelnerului. Bei și tu tot ceai ? îl întrebă el pe general.

— Ceai ? Doamne Sfinte, dar ce ți s-a întâmplat ?

Montera îi făcu un semn din cap chelnerului care se îndepărtă.

— Nimic, ce să mi se întâmple ? răspunse el. O prietenă de la Londra m-a convins că este mai puțin dăunător decât cafeaua.

— Ia spune-mi, cine este Gabrielle asta, al cărui nume este pictat pe botul avionului tău ?

— Este femeia pe care o iubesc, îi răspunse simplu Montera.

— O cunosc cumva ?

— Nu. Atunci când nu este la Londra, stă la Paris. Altă întrebare ?

— Paris ! Ce interesant ! Dacă o să ai timp, îi poți face o surpriză.

— Cum adică ? Nu înțeleg.

— Raul, mâine o să pleci la Paris. Imediat o să plecăm împreună la Buenos Aires. Ah, să nu uit, Galtieri vrea să-ți spună câteva cuvinte.

— Generale, cred că trebuie să-mi explici mai amănunțit, spuse Montera.

Lami Dozo îi explică în câteva cuvinte despre ce era vorba.

— Ei, ia spune-mi, ce părere ai ?

— Cred că toată lumea a înnebunit, răspunse Montera. Dar, mă rog, ordinele sunt ordine.

— Raul, s-ar putea ca lucrul ăsta să ne permită să câștigăm războiul.

— Să câștigăm războiul ! făcu Montera, cu un zâmbet amar. Parcă am fi în filme. Generale, deja am pierdut războiul ăsta. Nu ar fi trebuit niciodată să-l pornim, asta e. Bine, atunci o să plec la Paris, să mă joc de-a aventurierii, în timp ce copiii ăștia o să continue să fie omorâți.

Chelnerul se apropie cu o tavă și Montera își turnă o ceașcă cu ceai. Mâinile îi tremurau ușor.

Își duse ceașca la buze și înainte de a începe să bea, i se adresă lui Dozo :

— E mult mai bun pentru sănătate decât cafeaua.

Și apoi zâmbi, gândindu-se la acea dimineață din Kensington, petrecută parcă cu o sută de ani în urmă, când se aflase împreună cu Gabrielle în cada de baie.

Lami Dozo avea un aer îngrijorat.

— Am impresia că ai cam exagerat. Ai nevoie de odihnă. Hai să plecăm.

— Nu cumva mă crezi în pragul unei crize ? spuse Montera, terminându-și de băut ceaiul. Să știi că te înșeli. Sunt într-o formă teribilă.

În clipa în care se pregăteau să plece, își făcu apariția comandantul Munro. Se uită de jur-împrejur, îl zări pe Montera și-i zâmbi.

— Raul, o veste bună. E vorba de tânărul Ortega. L-am pescuit din apă. Are o rană destul de urâtă, dar o să se facă bine. Se pare că tocmai apa îngheţată l-a salvat. Dacă nu, şi-ar fi pierdut tot sângele.

Munro îl zări şi pe general şi-l salută.

— A avut noroc, comentă Lami Dozo.

— Să sperăm că o să am şi eu cel puţin tot atât noroc, spuse Montera, ca pentru el.

După mai puţin de patru ore, Montera intră împreună cu Lami Dozo în biroul lui Galtieri din Residencia del Presidente.

Galtieri se ridică de la birou şi se îndreptă spre el, cu braţele întinse.

— Dragă Montera, este o adevărată plăcere că te văd. Eforturile pe care le-ai făcut pentru cauza noastră au fost eroice.

— Domnule general, nu am făcut nimic în plus faţă de ceilalţi piloţi din escadrila mea.

— Da, eşti modest, nu zic nu, dar ceea ce spui tu nu este adevărat. Cred că generalul Dozo te-a pus la curent cu noua ta misiune şi cu importanţa ei. Ne bizuim pe tine.

— Domnule general, voi face tot ce-mi stă în putinţă Înainte de a pleca, îmi permiteţi să trec să-mi văd mama ?

— Sigur, sigur că da. Te rog să-i transmiţi doñei Elena omagiile mele cele mai respectuoase. Bine, gata, nu te mai reţin.

Îşi strânseră din nou mâinile, după care Montera şi Dozo ieşiră din birou. Imediat, Galtieri apăsă pe butonul telefonului şi-l chemă pe Martinez.

Când acesta intră, Galtieri îi întinse raportul referitor la acţiunea din Paris.

— Martinez, dosarul ăsta este cât se poate de delicat. Ia-ţi ceva de scris, fiindcă vreau să-ţi dictez un rezumat al convorbirii pe care am avut-o cu generalul Dozo şi a hotărârii pe care am luat-o.

— Domnule general, pe urmă să dau câte o copie domnului general Dozo şi domnului amiral Anaya, ca de obicei ?

Galtieri dădu din cap în semn că nu.

— Generalul Lami Dozo este deja la curent, iar amiralul nu merită să fie. Să faci doar un singur exemplar pentru dosarul meu personal.

— Am înţeles, domnule general.

*

Carmela Balbuena era o femeie trecută de cincizeci de ani. Fostul său soţ, căpitan de infanterie, îşi găsise moartea cu şapte ani în urmă, în decursul „războiului murdar" dintre forţele guvernamentale şi partizanii din interiorul ţării. De atunci, Carmela făcea parte din personalul palatului prezidenţial şi devenise între timp una dintre cele mai apreciate secretare.

Martinez îi înmână raportul referitor la afacerea *Exocet*.

— Ocupă-te de el chiar tu. Apoi, să-l pui în dosarul personal al generalului. Nu este nevoie să faci nici o copie.

Carmela era mândră de calitatea muncii pe care o presta. Bătu însemnările lui Martinez la maşină, făcând totuşi o copie, în ciuda celor spuse de acesta. Apoi îi dădu hârtiile.

— Excelent, señora. Mulţumesc. Daţi-i şi un număr de înregistrare.

— Să ştiţi că pe urmă îl las în seif, spuse ea. Dacă nu mai aveţi nevoie de mine, pot pleca ?

— Da, sigur că da. Ne vedem mâine dimineaţă.

Carmela trecu în biroul alăturat, îşi aranjă biroul, împături cu grijă cele trei hârtii ce reprezentau copiile făcute şi le băgă în poşetă. Închise uşa în urma ei şi plecă.

*

Carmela Balbuena nu avusese copii, iar toată afecţiunea sa era îndreptată asupra nepotului pe care îl avea, fiul unicului său frate. Având convingeri socialiste, fără a fi comunistă, Carmela îl ura pe Galtieri şi regimul militar care îl adusese pe acesta la putere. Ura şi guvernul, pe care îl considera responsabil de atâtea şi atâtea represiuni cât şi de dispariţiile a mii de oameni, printre care şi nepotul său, de a cărui existenţă nu mai ştia nimic de trei ani, de când acesta fusese arestat în timpul unei demonstraţii studenţeşti.

La câteva săptămâni de când îi fusese arestat nepotul, Carmela nimerise întâmplător la o serată culturală organizată la ambasada Franţei. Acolo făcuse cunoştinţă cu Jack Daley, un tânăr american cu o figură deschisă, care îi amintea frapant de nepotul ei. Daley se arătase mai mult decât atent cu ea. O invitase la concerte, la teatre şi încetul cu încetul, îi înlăturase neîncrederea. Deseori o îmbia să vorbească despre munca ei la palat.

Când Carmela descoperi că Daley era ataşat comercial la ambasada Statelor Unite şi probabil că mai mult decât atât, nu se supără deloc. Îi spuse acestuia tot ceea ce dorea, chiar şi informaţiile cele mai secrete referitoare la munca ei de la palat.

În acea seară, după ce plecă de la Residencia, sună din prima cabină telefonică apropiată de ambasada americană, iar peste o oră, se întâlni cu Daley în Plaza de Mayo, acolo unde pe vremuri Juan Peron prefera să-şi rostească discursurile.

Se aşezară pe o bancă în grădină şi Carmela îi dădu lui Daley un ziar în care se aflau copiile făcute de ea.

— Nu te mai reţin, îi spuse ea. Am citit raportul ăsta, este dinamită curată. Pe curând.

Jack Daley, în realitate agent al C.I.A. se grăbi să se întoarcă la ambasadă, pentru a citi raportul în linişte. Nu pierdu vremea. Peste douăzeci de minute, textul era codificat şi trimis la Washington. Peste două ore de la recepţionare, însuşi directorul C.I.A. dădea ordinul ca raportul respectiv să-i fie comunicat generalului de brigadă Charles Ferguson, de la Londra.

VII

Raul Montera ieşi pe terasa casei din strada Vincente Lopez Floreda şi coborî în grădină, cu o plăcere vizibilă. Copacii bătrâni foşneau sub adierea vântului, apa susura în fântânile arteziene, iar mirosul florilor se amesteca cu cel al pământului ud. Dincolo de zid se vedea scânteind Rio de la Plata, sub razele asfinţitului.

Mama sa împreună cu Linda stăteau lângă o fântână arteziană, pe terasa de jos. Linda îl văzu cea dintâi. Scoase un strigăt de bucurie şi se năpusti spre el, cu braţele deschise. Era îmbrăcată într-un costum de călărie : pantaloni bufanţi, un pulover galben iar părul şi-l legase la spate.

— Tată, n-am ştiut ! N-am ştiut că o să vii !

Şi i se aruncă în braţe, îl strânse la piept, apoi se dădu un pas înapoi, plină de mândrie.

— Te-am văzut la televizor, când ai fost la Rio Gallegos, împreună cu generalul Lami Dozo. Te-au văzut şi toate colegele din clasa mea.

— Nu zău ?

— Am văzut şi avioanele *Skyhawk* din „Valea Morţii". Eu ştiam că tu pilotai unul dintre ele.

— „Valea Morţii" ? spuse Montera uimit. Da' de unde ştii tu despre aşa ceva ?

— Păi nu aşa spun piloţii locului ăluia unde coboară în picaj asupra flotei britanice ? Două fete din clasa mea şi-au pierdut acolo fraţii.

Şi se lipi din nou de el.

— Îmi pare atât de bine că te văd fără să fi păţit nimic ! O să pleci din nou ?

— Da, dar nu la Gallegos. Mâine dimineaţă o să plec cu avionul la Paris.

Se îndreptară împreună spre masa de pe terasă. Mama lui Raul îl privea. Destinsă, elegantă, fardată şi coafată impecabil, părea cu cincisprezece ani mai tânără decât cei şaizeci şi doi de ani pe care îi avea.

— Trebuia să mă duc la manej, spuse Linda, dar n-o să mă mai duc.

— Asta este o prostie, replică doña Elena. Eu zic dimpotrivă, să te grăbeşti. Tatăl tău o să mai fie aici şi când o să te întorci.

Linda se întoarse spre Montera.

— Îmi promiţi ?

— Pe cuvântul meu de onoare.

Linda o luă la fugă spre scară şi începu să urce treptele câte două. Montera se întoarse către doña Elena şi îi luă mâinile într-ale lui.

— Mamă, îi spuse el, după ce-i sărută mâinile, ce bine-mi pare că te văd !

Doña Elena se uită atentă la figura sa trasă şi la ochii obosiţi care o priveau.

— Doamne Sfinte, murmură ea, Copilul meu, ce ţi-au făcut ?

Fiind o fire închisă îşi stăpânea reacţiile, învăţase de ani şi ani de zile ca niciodată să nu-şi exteriorizeze prea mult gândurile. Relaţiile cu fiul său fuseseră dintotdeauna foarte distante.

Brusc uită toate acestea şi, după ce se ridică din scaun, se aruncă în braţele lui Raul.

— Doamne, ce bine că eşti teafăr... Ce bine este...

— Mamă...

De când fusese mic nu-i mai spusese aşa. Simţi cum ochii i se umeziseră.

— Hai, vino şi stai jos. Spune-mi totul.

Montera îşi aprinse o ţigară, se aşeză în fotoliul de răchită şi simţi cum întreaga fiinţă i se destinse.

— Doamne, ce bine e !

— Şi chiar nu te mai întorci ?

— Nu.

— Trebuie să-i mulţumesc Sfintei Fecioare că s-a întâmplat una ca asta. Un om la vârsta ta, să piloteze un avion cu reacţie ! Raul, asta este nebunie curată ! Este o minune că te afli aici, lângă mine.

— Probabil că aşa este, mamă. O să aprind şi eu câteva lumânări.

— O să aprinzi câteva lumânări Sfintei Fecioare sau Gabriellei ?

Montera se întunecă la faţă. Doña Elena îi spuse imediat :

— Dă-mi şi mie te rog o ţigară. Auzi, să nu crezi că sunt proastă. Te-am văzut de trei ori la televizor cu avionul tău. Numele Gabriellei de pe botul avionului se vedea de la o poştă. Cine este, de fapt ?

— Este femeia pe care o iubesc, răspunse el simplu, exact aşa cum îi spusese lui Lami Dozo.

— Atunci, povesteşte-mi despre ea.

Montera începu să vorbească despre Gabrielle, umblând agitat în jurul mamei sale. După ce termină, Doña Elena fu nevoită să admită :

— După câte zici tu, pare a fi o femeie cu totul remarcabilă.

— E mai mult decât atât, mamă ! Este cea mai extraordinară fiinţă pe care am întâlnit-o vreodată. În orice caz, extraordinară pentru mine. M-am îndrăgostit de ea de cum am văzut-o. Şi nu neapărat din cauza frumuseţii ei. Există în ea o bucurie de a trăi care depăşeşte cu mult pasiunea fizică.

Şi brusc izbucni în râs şi ridurile de pe faţă parcă-i dispărură. Aerul de extenuare îi dispăruse, de asemenea.

— Mamă, este minunată în toate privinţele. Dintotdeauna am crezut că în viaţă există ceva special. Ei bine, ea este acest ceva special.

Doña Elena Llorca de Montera respiră adânc.

— Prin urmare, asta ar fi totul, nu-i aşa ? Presupun că o să mă prezinţi Gabriellei când o să consideri tu necesar... Bine, acum spune-mi pentru care motiv pleci în Franţa.

— Mamă, îmi pare rău, dar să ştii că nu-ţi pot spune. Este secret militar. Însă pot să-ţi dau o indicaţie : mă duc pentru ceea ce preşedintelui nostru îi place să spună „Cauza noastră". Crede că o să reuşesc în misiunea asta şi astfel noi o să câştigăm războiul.

— Şi chiar aşa să fie ?

— Dacă Galtieri crede așa ceva, atunci asta se datorează faptului că își permite să creadă ceea ce vrea el. Hm, cauza...

Se îndepărtă până la marginea terasei cu privirile ațintite spre fluviu.

— Mamă, până în prezent am pierdut jumătate din piloții noștri. Jumătate, mă auzi ? Nu-i așa că în ziare nu s-a scris despre asta ? Mulțimea scandează tot felul de lozinci și agită steaguri. Galtieri ține discursuri, dar în realitate, în golful San Carlos, este un adevărat măcel.

Doña Elena se ridică din fotoliu, se duse lângă el și-l luă de braț.

— Raul, hai să intrăm în casă, îi spuse ea impasibilă.

Și împreună se îndreptară spre scară.

*

În Cavendish Square, Ferguson, aplecat peste birou, recitea pentru a nu știu câta oară telexul decodificat trimis de C.I.A.

Harry Fox își făcu apariția, cu două dosare în mâini.

— Domnule general, totul se află aici. Totul despre Felix Donner.

— Ia spune-mi, Gabrielle este aici sau s-a dus la Paris ?

— Nu, este tot aici, în Kensington Palace Gardens. Aseară am fost la restaurantul Langans și am văzut-o împreună cu niște prieteni. Dar de ce mă întrebați ?

— Păi, Harry, mi se pare evident. S-a arătat sensibilă la farmecul lui Raul Montera și reciproc. Mi se pare că putem profita de lucrul ăsta.

Îl privi pe Fox drept în ochi și ridică mâna.

— Harry, să nu începi să-mi faci morală. Acum, ne jucăm de-a războiul și nu de-a altceva.

— Așa o fi, domnule general, dar există zile în care aș prefera să fi avut o altă meserie.

— Acum nu-i momentul pentru așa ceva. Auzi, ce-i cu Donner ăsta ? Spune-mi câte ceva despre el. Ceva mai semnificativ.

— Este un multimilionar în lire sterline. Corporația Donner Development are o gamă largă de activități. Construcții, transporturi maritime, electronică, tot ce poate aduce beneficii.

— Și el, ca om ?

— Este foarte popular în presă. Și-a început afacerile în domeniul imobiliar, dar destul de modest. Apoi, în criza din anii 60, a dat lovitura.

— Și se menține ?

— Este chiar în fruntea oamenilor de afaceri. Așa că, date fiind împrejurările și contul său în bancă, mi se pare ciudat că se aruncă într-o afacere ca asta, chiar și pentru două sau trei milioane de lire.

— Așa este, spuse Ferguson, privind lung dosarul din fața lui, cu sprâncenele încruntate. Harry, să știi că eu simt peștele stricat de la o poștă. Și nu orice pește, ci pe ăla mare. Înainte de toate, este vorba despre intermediarul ăla rus. Cum se face că Nikolai Belov, după ce a discutat cu Garcia, a putut ști că Donner o să fie în stare să aranjeze afacerea ?

— Aveți dreptate. Și ce înseamnă asta, domnule general ?

— Faptul că Felix Donner este orfan, mi se pare un lucru foarte comod pentru el. Iar toți camarazii săi de arme din Coreea se pare că au murit în captivitate, nu ?

Tăcerea se prelungi.

— Domnule general, vă gândiți oare la ceea ce mă gândesc eu ? întrebă Fox.

Ferguson se ridică din fotoliu, se îndreptă spre șemineu și-și aținti ochii asupra flăcărilor.

— Este un om de afaceri foarte respectat. N-ar avea nici un sens, spuse Fox.

— Îți amintești că nici afacerea Gordon Lonsdale nu a avut nici un sens ? Și ăla era un om de afaceri foarte respectat. Un canadian, mă rog, așa era pentru toată lumea. Chiar și astăzi, după ce au trecut atâția ani, tot mai persistă îndoieli cu privire la adevărata sa identitate.

— Numai că de fapt, era rus. Și spion, pe deasupra.

— Corect.

— Credeți că Donner ăsta ar putea fi un alt Lonsdale?

— Să zicem că pentru moment ar fi o ipoteză. În cealaltă variantă, nu ar fi decât un om de afaceri fără

nici un scrupul, care încearcă să-şi rotunjească veniturile. O să vedem.

— Şi acum, ce facem ? Îl arestăm ?

Ferguson se întoarse la birou.

— Este cam dificil atâta vreme cât se află în Franţa. Mă rog, aş putea trage nişte sfori sus de tot. Dar dacă ne declarăm pe faţă intenţiile, atunci o să facem valuri şi riscăm să pierdem avantajul pe care îl avem. Harry, trebuie să-l prindem cu mâţa-n sac. Sunt convins că, în felul ăsta, o să avem mai mult de câştigat. O să punem mâna pe toate legăturile K.G.B.-ului din ţara noastră. Bineînţeles, dacă presupunerile noastre se vor adeveri.

— Aşa este.

— Da, dar nici măcar nu ştim ce pune la cale. Nici măcar Garcia nu ştie mare lucru despre toată afacerea asta. Tot ceea ce poate spune la o adică este că Donner i-a garantat furnizarea unor rachete *Exocet*, săptămâna viitoare. Nu, e clar, trebuie să punem pe urmele lui pe cineva care să ne ţină la curent, clipă de clipă, cu ceea ce face.

— Domnule general, dar cum să reuşim aşa ceva ? întrebă Fox.

— Păi, e foarte simplu. Cheia întregii afaceri este colonelul Raul Montera, iar legătura noastră cu Montera se numeşte Gabrielle Legrând.

După o tăcere prelungită, Fox remarcă :

— Aveţi dreptate, dar, pe de altă parte, Gabrielle nu ne prea are la inimă.

— Trebuie să defilăm cu soldaţii pe care îi avem. Dă-i un telefon.

În acel moment, telefonul roşu începu să sune în surdină. Ferguson răspunse aproape imediat.

— Ferguson.

Ascultă în tăcere, cu o figură gravă, după care spuse :

— Bineînţeles.

Apoi închise.

— Probleme ? întrebă Fox.

— Era directorul general. Mi-a spus că Primul ministru vrea să mă vadă.

*

Din principiu, lui Donner nu-i plăceau avioanele mici care, pe lângă faptul că erau zgomotoase şi nu prea sigure, mai erau şi lipsite de cel mai elementar confort. Însă avionului pe care îl închiriase Stavros, Donner nu-i putu găsi nici-un cusur. Era vorba despre un avion *Chitftain Navajo*, cu un interior civilizat, în care se găseau chiar şi mese la care se putea sta.

Decolară de pe un mic aerodrom particular situat la periferia Parisului, în apropiere de Brie-Comte-Robert. După informaţiile luate de Stavros, pilotul avionului trecuse de treizeci de ani, părăsise aviaţia franceză în împrejurări destul de dubioase. În prezent, conducea o mică firmă de avioane-taxi, şi nu punea niciodată întrebări în situaţiile în care suma primită pentru serviciile prestate de el depăşea o anumită valoare. Era exact omul de care aveau nevoie, dacă nu se punea la socoteală faptul că îi cam plăcea să bea.

Survolară regiunea Vendée în direcţia ţărmului, la sud de Saint-Nazaire. Donner se aplecă spre pilot, iar acesta îi spuse :

— O să aterizăm la Lancy. În timpul ocupaţiei germane, a fost un aeroport al avioanelor de vânătoare din Luftwaffe. Un tip a încercat să facă acolo un aeroclub, dar nu a reuşit. Nu a avut nici un client.

Donner îi arătă un pătrat roşu pe hartă.

— Ce înseamnă chestia asta ?

— Este vorba despre un spaţiu aerian interzis. Din cauza unei insuliţe din larg, numită Roc. Un fel de poligon de trageri militar. Sectorul ăsta trebuie teoretic evitat, dar să nu vă faceţi griji, sunt un bun pilot.

Peste douăzeci de minute, aterizară la Lancy. Pe lângă turnul de control se mai aflau şi patru hangare, dar între pistele de aterizare iarba crescuse în voie, şi totul avea un aspect dezolant.

În faţa unei barăci se afla parcat un Citroen negru. De cum atinse avionul pista, Wanda Jones ieşi din maşină. Era îmbrăcată în blue-jeans şi cu o scurtă de piele. Părul îi era strâns cu o eşarfă de mătase.

Donner coborî din avion, își petrecu brațul în jurul umerilor ei și o sărută.

— Unde ai găsit mașina asta ?

— Am închiriat-o de la garajul din Saint-Martin. Și cred că am dat peste ceea ce voiai. La vreo opt kilometri de aici și cam la aceeași distanță de coastă.

Și scoase din buzunar o legătură de chei.

— Agentul imobiliar mi-a dat cheile astea. I-am explicat că patronul meu nu are timp pentru toate fleacurile. Sunt sigură că este convins că aici se vor instala niște îndrăgostiți la sfârșit de săptămână.

— La ce altceva s-ar fi putut gândi, uitându-se la tine ? o întrebă Donner. Bine. Atunci, hai să mergem. Iani, treci la volan !

Stavros se așeză la volan și Wanda se urcă în spate. Donner se întoarse către Rabier, care aștepta lângă avion :

— Peste două ore, ne întoarcem la Paris.

— Cum doriți, domnule.

Doner se urcă lângă Wanda și mașina porni.

*

Locul se numea „Casa Albă". Corpurile de case, ascunse într-o văioagă mărginită de un pâlc de fagi, păreau imense. Pe vremuri fuseseră probabil impunătoare. Însă trecerea timpului le marcase vizibil.

Donner coborî din Citroen, se îndreptă spre casă și-și ațintì privirea asupra ușii de la intrare, a cărei vopsea verde era crăpată.

— Paisprezece camere și niște grajduri în spate, îi spuse Wanda. Are încălzire centrală destul de modernă, iar rezervoarele cu motorină sunt pline. Cred că pentru câteva zile...

— De ce este nelocuită ?

— Proprietarul lucrează la Ministerul Cooperării, în Pacific. Acum doi ani i-a murit mama și intenționează ca la pensie să se stabilească aici. Așa că nu are de gând să vândă. Casa este în întregime mobilată. Agentul imobiliar o închiriază în timpul lunilor de vară turiștilor, iar în restul timpului casa rămâne goală.

Wanda deschise ușa și intră. În interior, se simțea un ușor iz specific caselor nelocuite de multă vreme, însă tot

ce se afla înăuntru, lambriurile, mobilele din acaju, covoarele persane, păstrau o nostalgie a trecutului.

— Are tot confortul. Imaginează-ți decorul ăsta cu instalația de încălzire pusă în funcțiune și niște bușteni aprinși în șemineu. Nu am făcut o treabă bună ?

— Minunată, încuviință Donner. Să-i spui agentului imobiliar că sunt de acord.

— I-am și spus.

Donner o luă în brațe.

— Ești o mică șmecheră, nu-i așa ?

— Câteodată. Însă am un singur scop, și anume, să-ți fiu pe plac.

Ca de fiecare dată, Wanda îl excita, însă nu era nici locul și nici momentul. O sărută rapid și se îndepărtă de ea.

— Bine, e în regulă. Acum, arată-mi Saint-Martin. Se poate vedea de aici insula Roc ?

— Se poate, dar numai când este senin, și atunci, abia la orizont.

— Să nu mai pierdem nici un minut.

Și Donner ieși. Când Wanda se întoarse pentru a-l urma, observă cum Stavros o privea fix, ca de fiecare dată. Figura sa enigmatică și ochii săi cruzi păreau că exprimă ceva special în privința ei. Wanda trecu repede prin fața lui. Stavros o urmă.

*

Saint-Martin era un sat ca oricare altul. Nu mai mult de cinci sau șase sute de locuitori, străduțe înguste și pavate, case cu acoperișurile din țigle roșii, un port mic cu un singur chei, la care acostau treizeci sau patruzeci de bărcuțe de pescari.

La chei încă se mai găsea ancorată o șalupă militară, folosită pentru debarcări. De fapt, era un fel de cochilie de oțel, de un verde deschis, cu două obloane mari rabatabile. În interiorul șalupei se zărea un camion al armatei. Sub ochii lor, șalupa părăsi pontonul de care era ancorată și se îndreptă spre largul mării.

— Va' să zică, ăsta este mijlocul lor de transport către insulă, spuse Donner.

— Se pare că da.

— După câte mi-a spus Paul Bernard, ofițerul care comandă baza are și o vedetă rapidă, de care este foarte mândru.

— Bine. De fapt, excelent.

Își continuară drumul către ieșirea din sat, apoi o luară pe un drumeag de-a lungul coastei, până în momentul în care Stavros, urmând indicațiile Wandei, coti printre două stânci și o apucă de-a lungul unei cărări, prin câmp.

Donner și Wanda îl urmară și, în timp ce Stavros înainta spre faleză, Wanda îi întinse lui Donner binoclul. În depărtare, se zărea golful. Cine se aventura pe cărarea șerpuită de pe peretele de granit, avea nevoie de curaj, nu glumă. Văzduhul era împânzit de strigătele pescărușilor care zburau în stoluri mari, întunecând cerul.

Insula Roc nu era decât o pată sumbră în depărtare, însă, văzută prin binoclu, prinse brusc viață. Își merita din plin numele : faleze masive se ridicau vertical chiar din mare, acoperite pe vârf cu ceva verdeață. Nu se vedea nici o clădire, dar Donner știa deja că acestea se găseau în partea ascunsă vederii.

Renunță să mai privească prin binoclu.

— Perfect, hai să ne întoarcem.

Reveniră în locul unde lăsaseră mașina și urcară în ea. Stavros băgă în marșarier și porni.

*

Ajunseră în apropiere de „Casa Albă." La câteva sute de metri, după ce cotiră pe drumul ce ducea spre Lancy, Donner se aplecă în față și-și puse mâna pe umărul lui Stavros.

— Oprește-te puțin. Ce-i acolo ?

Într-un luminiș din pădure se vedeau trei căruțe în jurul unui foc. Căruțele erau deteriorate, șubrede și cu coviltirele de pânză peticită. Degajau o impresie de sărăcie deprimantă, care se adăuga fustelor zdrențuite ale celor patru femei, ghemuite lângă foc, ce sorbeau ceva din niște cutii de conserve, cât și copiilor îmbrăcați în haine ferfenițite, care se jucau în apropierea unui pârâu cu niște cai slăbănogi.

— Ăia sunt cumva țigani ? întrebă Donner.

— Da, sunt țigani. Agentul imobiliar mi-a spus că își au sălașul prin apropiere, dar m-a liniștit asigurându-mă că sunt inofensivi.

— Hm, ce interes ar fi avut ca să zică pe dos ? Iani, ia vino cu mine, i se adresă el lui Stavros. Chestia asta pică la fix.

Coborâră din mașină și se îndreptară spre pădure. Femeile își ridicară privirile spre ei, curioase, dar nu scoaseră nici o vorbă. Ajuns lângă ele, Donner se opri și cu mâinile în buzunare, le întrebă în franceză :

— Unde este șeful ?

— Aici, domnule.

Bărbatul care apăru de după copaci era bătrân, de cel puțin șaptezeci de ani. În mâna dreaptă ținea o pușcă de vânătoare. Costumul său de tweed fusese cârpit de mai multe ori. De sub bereta albastră de pe cap, părul alb îi ieșea în plete dezordonate. Figura lui ridată și nebărbierită avea culoarea unei statuete din lemn de stejar.

— Cum te cheamă ? îl întrebă Donner.

— Maurice Gaubert, domnule. Pot să vă întreb același lucru ?

— Eu sunt Donner. Sunt noul locatar al „Casei Albe". Mi se pare mie, sau cumva v-ați stabilit pe proprietatea mea ?

— Domnule, poate că nu știți, dar în fiecare an, noi venim aici în perioada asta. N-am făcut niciodată cuiva nici un fel de problemă.

Tânărul care apăruse lângă el era de statură mijlocie. Figura îi era anemică și lipsită de energie. Și el era nebărbierit iar hainele pe care le purta erau la fel de peticite ca și ale lui Gaubert. Sub șapca de stofă, părul negru îi era soios. În mâna dreaptă avea o pușcă de vânătoare, iar cu stânga ținea de urechi doi iepuri.

Donner îl examină din cap până-n picioare. Gaubert bâigui :

— Este fiul meu, Paul.

— Da, fiul tău, dar mi se pare că iepurii sunt ai mei. Mă întreb ce-ar zice de o chestie ca asta jandarmii din Saint-Martin.

Bătrânul Gaubert își depărtă brațele.

— Domnule, vă rugăm. Oriunde ne-am duce, mereu ni se întâmplă acelaşi lucru. Lumea ne scuipă, dar copiilor noştri le este foame.

— Bine, răspunse Donner, scoţându-şi portofelul. Puteţi rămâne.

Luă câteva bancnote de zece franci şi le băgă în buzunarul de la piept al cămăşii lui Gaubert.

— Asta ca să-ţi dovedesc că sunt un om bun. Să ştii că nu-mi plac necunoscuţii şi nici ăia care dau târcoale. M-ai înţeles ?

Bătrânul luă bancnotele, le examină atent şi-i zâmbi lui Donner.

— Da domnule, v-am înţeles.

— Să fiţi atenţi, şi să vă uitaţi prin jur, până mă întorc eu sau prietenul meu.

— Domnule, vă puteţi bizui pe noi, îi răspunse Gaubert, în timp ce-i trase un şut fiului său, care se uita la Wanda cu ochii holbaţi.

Donner şi Stavros se urcară în maşină. În timp ce Stavros porni motorul, Wanda întrebă :

— Şi acum ?

— La Paris. Trebuie să mă întâlnesc cu pilotul ăla argentinian. Montera. Garcia mi-a spus că are la activ douăsprezece misiuni, în Malvine şi cu toate astea a supravieţuit.

— Înseamnă că este un fel de erou, spuse Wanda. Credeam că a trecut moda ăstora.

— Şi eu credeam. Dar individul există în carne şi oase şi se potriveşte la fix planului meu. După ce o să termin cu el, o să fie celebru în toată lumea.

Îşi puse braţul pe umerii Wandei şi se lăsă cu spatele pe bancheta maşinii.

VIII

Datorită situaţiei din arhipelagul Malvinelor, în Downing Street lumea începuse să demonstreze, ceea ce obligă poliţia să intervină. Cea mai mare parte din stradă era blocată.

Ferguson arătă permisul său special de liberă trecere şi maşina în care se afla putu să depăşească barajul poliţiei. Cu cinci minute înainte de ora la care avea fixată întâlnirea cu Primul Ministru, coborî din maşină în faţa numărului 10. Agentul de pază îl salută şi uşa se deschise, mai înainte ca Ferguson să pună mâna pe clanţă.

Îl întâmpină un consilier tânăr.

— Domnule general, vă rog să poftiţi pe aici. Primul-ministru vă aşteaptă.

Ferguson urcă alături de el pe marea scară, trecând pentru a nu ştiu câta oară în cariera sa pe lângă portretele vechilor prim-miniştri care îşi câştigaseră celebritatea : Peel, Wellington, Disraeli, Gladstone. Acest lucru îi dădea de fiecare dată un sentiment pătrunzător de participare activă la istoria ţării sale, întrebându-se mereu dacă femeia care ocupa în prezent acest post încerca aceeaşi senzaţie. Se părea că da. Oare nu avea ea, mai mult ca oricine, simţul istoriei şi al destinului ? Ferguson se întrebă dacă aventura declanşată în insulele Falkland ar fi fost oare posibilă fără îndârjirea şi curajul lui Margaret Thatcher.

Ajunşi pe culoarul de la primul etaj, tânărul bătu la o uşă, o deschise şi îl pofti pe Ferguson să intre.

— Doamnă, a sosit domnul general Ferguson.

După ce acesta intră, tânărul închise uşa şi dispăru.

Biroul era la fel de elegant ca şi în timpul ultimei vizite făcute de Ferguson. Pereţii tapetaţi într-un verde

deschis, perdelele de culoarea aurului vechi şi mobilierul confortabil dovedeau un gust de bună calitate. Dar, ca întotdeauna, nimic nu întrecea eleganţa femeii aşezate în spatele biroului. Îmbrăcată într-un taior albastru impecabil, cu o bluză albă,avea părul blond coafat perfect. Îşi ridică spre el privirea calmă :

— Generale, ultima oară când ne-am văzut, s-a întâmplat în legătură cu un posibil atentat îndreptat împotriva mea.

— Da, doamnă, aşa este.

— Eforturile dumneavoastră legate de această problemă nu au fost încununate de succes. Dacă asasinul nu s-ar fi răzgândit...

Îşi lăsă fraza neterminată şi peste câteva clipe continuă :

— Am observat că directorul general al serviciului de informaţii a considerat nimerit să vă încredinţeze conducerea operaţiunile legate de afacerea *Exocet*.

— Da, doamnă.

— Am remarcat că libienii intenţionau să furnizeze Argentinei un supliment din aceste rachete, dar au renunţat, ca urmare a presiunilor exercitate de prietenii noştri asupra lumii arabe.

— Este cât se poate de exact.

— Există vreo şansă ca Peru să-i ajute ?

— Doamnă, ne-am ocupat deja de rachetele peruviene. Am...

— Domnule general, te rog, scuteşte-mă de detalii. Va' să zică, rămâne doar Franţa. Am primit din partea preşedintelui Mitterand asigurarea că embargoul asupra armelor va rămâne în vigoare.

— Îmi pare bine că aud acest lucru, doamnă.

Margaret Thatcher se ridică, se apropie de fereastră şi privi pe geam.

— Domnule general, dacă o singură rachetă *Exocet* nimereşte ori pe *Hermes* ori pe *Invincible*, atunci întreaga evoluţie a conflictului va avea de suferit. Aproape cu siguranţă că vom fi nevoiţi să ne retragem.

Se întoarse cu faţa la el şi continuă :

— Domnule general, îmi poţi garanta că nici o rachetă *Exocet* nu va ajunge în Argentina, indiferent în ce mod ?

— Nu doamnă, nu vă pot garanta lucrul acesta.

— Atunci, vă sugerez să procedaţi astfel încât lucrul acesta să nu se întâmple, spuse ea calm. Grupa a IV-a are puteri depline, care îi sunt acordate chiar din acest birou. Folosiţi-le, domnule general, folosiţi toate mijloacele pentru a ne apăra oamenii din Atlanticul de Sud, pentru a ne apăra pe noi toţi.

— Mulţumesc, doamnă. Voi face tot ce-mi va sta în putinţă, să fiţi sigură de lucrul acesta.

Ferguson deschise uşa şi ieşi. Ochii foştilor prim-miniştri păreau că se uită după el tot timpul cât cobora scările. În sinea lui se întrebă dacă era pe cale să-şi asigure un loc, cât de mic, în istorie. Probabil că nu... Chiar dacă totul avea să meargă ca pe roate, era genul de lucruri pe care lumea l-ar fi dezminţit ulterior. Zâmbi. Tânărul consilier se înclină în faţa lui şi-i deschise uşa.

*

În liftul din blocul din Kensington Palace Gardens, Harry Fox se întoarse spre Ferguson.

— Ne pierdem vremea. Când am încercat să vorbesc cu ea la telefon, m-a trimis la plimbare.

— Bine, vedem noi, mormăi generalul.

După ce ieşiră din lift, Ferguson se îndreptă spre apartamentul Gabriellei şi bătu la uşă. Peste câteva clipe, aceasta se întredeschise, menţinută de lanţul de siguranţă. Gabrielle întrebă :

— Ce vreţi ?

— Să stăm de vorbă.

— Nu am chef să vă ascult. Plecaţi !

Încercă să închidă uşa, dar Ferguson îşi băgă vârful pantofului în deschizătură.

— Este vorba despre Raul Montera.

Gabrielle îi aruncă o privire golită de orice expresie, după care ridică lanţul de siguranţă şi le întoarse spatele. Ferguson o urmă, iar Fox închise uşa.

Gabrielle se opi în faţa şemineului şi, cu toate că fuma rar, îşi aprinse o ţigară :

— Bine, spune ce ai de spus şi nu mai pierde vremea.

Furia care pusese stăpânire pe ea o făcea parcă şi mai frumoasă. Ochii îi scăpărau. Ferguson se hotărî să intre direct în miezul problemei :

— Raul Montera soseşte mâine la Paris, pentru a contacta pe un anumit Felix Donner, pe care guvernul argentinian îl crede capabil să facă rost de nişte rachete *Exocet*. Trebuie să aflu ce pun la cale şi să-i împiedic să-şi ducă planul la bun sfârşit. Vreau să pleci la Paris, să iei legătura cu Montera şi să faci ce trebuie ca să ne ajuţi să-i împiedicăm să pună mâna pe rachete.

— Ai înnebunit ? N-o să mai lucrez niciodată pentru voi. M-ai auzit ? Niciodată !

— Nu se pune problema să lucrezi pentru noi, ci să-ţi faci datoria. Eşti doar un agent britanic.

— În acelaşi timp, sunt cetăţean francez. Lucrul ăsta mă face neutră.

— Imposibil, spuse Ferguson, fără a ridica vocea. Fratele tău vitreg, sublocotenentul Richard Brindsley, este pilot de elicopter la bordul portavionului *Invincible*, după cum ştii foarte bine.

— Încetează ! strigă ea, la capătul răbdărilor. Refuz să te mai ascult !

— Face parte din escadrila 820, continuă Ferguson fără milă, în aceeaşi escadrilă este şi prinţul Andrew. Dă-mi voie să-ţi descriu una dintre cele mai periculoase misiuni ale acestei escadrile. Elicopterele *Sea King* servesc de multe ori drept momeală pentru a atrage rachetele *Exocet*. Prinţul Andrew, fratele tău şi ceilalţi camarazi ai lor zboară cu elicopterele deasupra oceanului, încercând să atragă rachetele *Exocet*, care nu pot zbura mai sus de zece metri de suprafaţa apei. În felul ăsta, se încearcă protejarea portavionului. Toată măiestria constă în a se înălţa rapid în ultima clipă, ca rachetele să treacă pe sub ei. Din păcate, mai sunt şi rachete care pot zbura peste limita asta de zece metri. Aşa că-ţi dai singură seama ce se poate întâmpla într-un asemenea caz.

Gabrielle parcă îşi ieşise din minţi şi frica o făcuse şi mai furioasă.

— Nu înţelegi, refuz să te mai ascult ! Lasă-mă în pace !

— Să vorbim acum despre prietenul tău Montera. Este un bărbat cuceritor, aşa cum a fost dintotdeauna, dar în războiul ăsta ne este duşman. Gabrielle, ţine minte asta. Un duşman care, timp de o săptămână, a pilotat un avion *Skyhawk*, cu trei tone de bombe la bord, destinate flotei britanice din golful San Carlos. Mă întreb care or fi fost vasele scufundate la care şi-a adus contribuţia.

Gabrielle se întoarse cu spatele. Ferguson îi făcu un semn din cap lui Fox şi ieşi din apartament. Fox îl urmă, închizând uşa în urma sa. Generalul îl aştepta în dreptul liftului, cu figura posomorâtă.

— V-am spus eu că o să fie pierdere de timp.

— Fii serios, îi răspunse Ferguson. O s-o facă.

Liftul începu să coboare.

— Harry, Gabrielle are nevoie de cineva care să o ajute. Un agent de încredere, un bărbat pe care să se poată bizui. Ştii cumva unde se află acum Tony ?

— În spatele liniilor argentinienilor. Împreună cu trupele speciale. Undeva, prin Falkland Sound.

— Da, aşa este. M-am gândit că s-ar putea să avem nevoie de el, aşa că aseară am dat dispoziţii în acest sens. Prioritate zero. Am ordonat să fie luat de pe front. Un submarin îl va lua de acolo şi-l va lăsa în Uruguay. Montevideo este doar la patru ore de zbor de Paris. Oamenii noştri de la ambasada din Montevideo o să-i dea actele necesare.

Ieşiră din clădire şi se îndreptară spre maşină.

— Harry, ştiu ce ai în minte, aşa că nu te mai obosi să-mi spui. Sunt cel mai mare ticălos de pe suprafaţa pământului.

*

Belov şi Garcia se aşezară în faţa lui Donner, în apartamentul acestuia şi aşteptară până când Wanda le turnă cafeaua.

— Mulţumesc, îi spuse Donner. Vezi ce corespondenţă am de la societăţile din Londra şi spune-i lui Iani să nu se mişte de aici. S-ar putea să am nevoie de el.

În timp ce Wanda ieşea, Donner se întoarse spre Garcia :

Deci, colonelul Montera soseşte mâine ? Presupun că mi-ai adus dosarul pe care ţi l-am cerut despre el ? Îmi place să ştiu cu cine lucrezi.

— Bineînţeles că vi l-am adus.

Şi Garcia scoase din servieta diplomat un dosar pe care i-l întinse lui Donner. Acesta îl deschise, se uită la fotografia lui Montera, după care frunzări rapid dosarul.

— Excelent, spuse el la urmă. Te-ai ocupat de locul unde va locui ?

— M-am gândit că ar fi mai bine să evităm hotelul, iar despre ambasadă nici nu poate fi vorba. Aşa că i-am închiriat un mic apartament mobilat într-un bloc rezidenţial din Neuilly, lângă Bois de Boulogne. Acestea sunt adresa şi numărul de telefon.

Şi îi dădu lui Donner o carte de vizită.

— Voi lua legătura cu el cum ajunge.

— Domnule Doner, când o să-mi daţi mai multe detalii în legătură cu ceea ce aveţi de gând să faceţi ? îl întrebă Garcia pe un ton cam exasperat. Până acum nu mi-aţi spus nimic despre locul de unde speraţi să obţineţi rachetele *Exocet*.

— Şi nici nu intenţionez s-o fac, răspunse Donner. În orice caz, nu înainte de ultima clipă. Afacerea asta este extrem de delicată. Cu cât mai puţine persoane cunosc proveniența acestor rachete, cu atât va fi mai bine. Îmi pare rău, dar aşa lucrez eu. Sigur că da, dacă nu vă convin metodele mele, încă mai aveţi timp să renunţaţi.

— Doamne Sfinte, nici prin gând nu-mi trece aşa ceva ! se grăbi Gracia să-l asigure. Nici măcar o clipă nu m-am gândit la una ca asta.

— Bine, atunci totul este clar. Acum, vreţi să ne lăsaţi singuri câteva clipe ? Wanda o să vă servească cafeaua în salon.

După ce Garcia ieşi, Belov izbucni :

— Aştia sunt nişte amatori ! Ce naiba putem face cu ei ?

— În orice caz, să-i împiedicăm să ne facă vreun rău. L-am prevenit deja pe Paul Bernard ca în nici un caz să nu-i spună lui Garcia nimic din ceea ce vom discuta.

— Cu alte cuvinte, Garcia nu trebuie să ştie că te interesează insula Roc ?

— Exact.

— Dar poţi avea încredere în Bernard ?

— Ah, sigur că da ! Profesorul a intrat în priză. Consideră toată chestia asta ca pe un fel de cruciadă. Nu am vrut să fiu foarte clar, aşa că este convins că o să încerc să pun mâna pe unul dintre camioanele Centrului de Cercetări Aerospaţiale care transportă din când în când rachete *Exocet* spre insulă. Dacă mi-ar cunoaşte adevăratele intenţii, cu siguranţă că nu ar fi atât de încântat.

— Şi pe urmă, ce o să se întâmple cu el ?

— Bănuiesc că o să fie victima unui proces de conştiinţă. Probabil că o să fie găsit mort cu un pistol în mână şi cu o scrisoare alături, în care îşi va motiva sinuciderea ca urmare a remuşcărilor de a fi participat la un complot împotriva propriei sale ţări, furnizând rachete *Exocet* argentinienilor. Serviciile de informaţii franceze nu vor întâmpina nici o dificultate să demonstreze că a participat la o importantă asistenţă tehnică, încă de la începutul ostilităţilor. După cum spune Garcia, a vorbit de multe ori la telefon cu Buenos Aires, pentru a le da lămuriri. Totul s-a desfăşurat ca la carte. La urma urmelor, Franţa este o ţară democrată. Bravo pentru presa liberă.

— Vă gândiţi la toate, nu-i aşa ?

— Încerc. A, să nu uit. Există un lucru în care m-ai putea ajuta. Am nevoie de nişte oameni de încredere.

— Câţi ?

— Păi, să zicem vreo şapte sau opt. Împreună cu Stavros şi cu mine, am fi zece. Să fie însă profesionişti. Nu am nevoie de oameni care să gândească. Să fie în stare să ucidă dacă primesc suficienţi bani.

— În cazul ăsta, ne putem adresa la „Union Corse" spuse Belov.

„Union Corse" era cea mai importantă dintre organizaţiile criminale din Franţa. Un fel de Mafia de temut, ale cărei tentacule se întindeau peste tot, chiar până în sistemul juridic şi guvernamental.

Donner dădu din cap.

— Nu cred că ar fi bine. Or fi ei nişte gangsteri, totuşi au ceva patriotism în sânge. Asta este boala francezilor, Nikolai. Încă nu ţi-ai dat seama ? Chiar şi comuniştii se consideră francezi, înainte de orice altceva.

— Am înțeles, răspunse Belov. Avem și alte legături. Din câte înțeleg eu, este nevoie mai curând de mercenari, decât de niște asasini ordinari, nu ?

— Pot fi și niște asasini ordinari, dar să fi făcut armata. Precis că după atâția ani de război în Anglia, se poate găsi o mulțime de asemenea indivizi.

— O să mă ocup de asta.

Donner deschise un sertar, scoase o foaie de hârtie și i-o dădu lui Belov.

— Am nevoie și de lucrurile pe care le-am scris pe lista asta.

Belov își aruncă ochii pe foaia de hârtie și întrebă mirat :

— Aveți de gând să plecați la război, după câte scrie aici, nu ?

În acel moment, ușa se deschise și Juan Garcia intră. Ochii îi străluceau de surescitare.

— Domnilor, suntem în 25 mai. Știți ce semnificație are această zi pentru Argentina ?

— Nu am nici o idee, răspunse Donner.

— Este ziua noastră națională. Și această zi va rămâne în istorie ca ziua în care am dat cea mai mare lovitură marinei britanice. Veniți să vedeți. La televizor este un reportaj pe tema asta. Și se grăbi să se întoarcă în cealaltă cameră, în fața televizorului.

*

În biroul său din Cavendish Square, Ferguson închise telefonul roșu, cu o figură gravă.

— Ce s-a întâmplat, domnule general ? întrebă Harry Fox. Ați primit vești proaste ?

— Se pare că așa este. Contratorpilorul *HMS Coventry* a fost atacat de avioane *Skyhwak* în timp ce proteja o debarcare de material la San Carlos. E posibil să fi fost atins de un *Exocet*, dar încă nu suntem siguri. În orice caz, sunt pe puțin douăzeci de morți și mulți răniți. Contratorpilorul a fost scufundat.

— Doamne Sfinte ! exclamă Fox.

— Și asta nu este tot. Petrolierul de cincisprezece mii de tone *Atlantic Conveyor*, a fost și el atins. De două rachete *Exocet*.

Și dădu din cap.

— Din cauza imaginii sale pe ecranul radar, a fost probabil confundat cu un portavion.

După care nu mai scoase o vorbă. Liniștea din încăpere era tulburată doar de zgomotele străzii, care răzbăteau până acolo.

— Și acum, ce-o să facem domnule general ? întrebă Fox.

— Mi se pare că sare în ochi, nu ? răspunse Ferguson.

*

După ce bătu, pentru a doua oară în decursul aceleiași zile, la ușa apartamentului din Kensington Palace Gardens, se auziră peste câtva timp niște pași care se apropiau încet. Apoi, se întredeschise, fiind ținută de lanțul de siguranță.

În deschizătura ușii, apăru figura Gabriellei. Îi privi lung pe cei doi, apoi le deschise ușa și le întoarse spatele, ducându-se în salon. Cei doi o urmară. Era îmbrăcată în vechiul halat de casă bărbătesc. Părul îi era în dezordine, ochii umflați de plâns și figura trasă.

— Te-ai gândit la ce ți-am spus ? întrebă Ferguson, cu vocea joasă.

— Da.

— Și ?

Gabrielle respiră adânc și-și strânse brațele în jurul corpului, ca pentru a se încălzi.

— Când vrei să plec la Paris ?

— Cred că mâine ar trebui. Mai ai apartamentul acela în bulevardul Victor Hugo ?

— Da.

— Bine. Atunci, te duci acolo. Omul nostru din Paris îți va da toate instrucțiunile necesare, iar Harry va face un drum cu avionul, dacă o să fie necesar. Și încă ceva...

Gabrielle avea un aer epuizat.

— Ce mai este ?

— Ai nevoie de cineva care să te ajute. Un bărbat de încredere, care să fie în stare să intervină, dacă o să ai cumva probleme...

Gabrielle înțelese brusc despre ce era vorba și ochii i se măriră de groază.

— Vrei să spui că o să-l trimiţi pe Tony ?

— Exact. O să sosească peste o zi şi jumătate cel mai târziu.

Gabrielle dădu din cap, cu buzele strânse de o furie neputincioasă.

— Ferguson, mi-ar plăcea să te omor. Zău, aş vrea să te văd mort şi vreau să-ţi spun că niciodată în viaţa mea nu am dorit moartea cuiva. Uite ce ai făcut din mine. Tu şi oamenii tăi pângăriţi tot ceea ce atingeţi cu mâinile voastre.

— Harry o să se ocupe cu aranjamentele necesare plecării tale şi tot el va asigura legătura dintre noi. Ia un somnifer şi încearcă să dormi. Pe urmă, te vei simţi mai bine.

După ce plecară cei doi, Gabrielle începu să plângă. Afară, pe trotuar, în timp ce Ferguson se opri pentru a-şi încheia pardesiul, Fox îl întrebă :

— Domnule general, credeţi să o să fie în stare să se achite de misiunea asta ? Ar fi foarte bine... De fapt, voiam să vă întreb dacă nu aţi observat că este îndrăgostită până peste cap de Raul Montera ?

— Ba da. Afacerea asta are şi o parte romantică, răspunse Ferguson. Însă nu prea avem de ales, nu ?

Îşi înălţă privirea spre cerul din care cădea ploaia, îşi ridică gulerul pardesiului şi o porni din loc.

— Harry, mă simt brusc bătrân. Îţi dai seama ? Foarte, foarte bătrân.

*

La Buenos Aires, piaţa Adunării Naţionale era plină de mii de oameni înfierbântaţi, care agitau pe deasupra capetelor sute şi sute de steaguri alb-albastre.

Mulţimea scanda : „Ar-gen-ti-na ! Ar-gen-ti-na !" acoperind vacarmul clacsoanelor maşinilor. La un balcon, Galtieri primea ovaţiile, îmbrăcat în uniformă de paradă şi cu mâna întinsă în faţă, salutând poporul ca un împărat roman.

Apoi, mulţimea începu să scandeze un alt cuvânt, care răsuna asemenea unui val uriaş, ce mătură totul în drumul său. Cuvântul repetat fără încetare, asemenea unei litanii, era „EXOCET".

*

Când Fox îşi făcu apariţia, Ferguson tocmai îşi încălzea nişte felii de pâine la focul din şemineu.

— Harry, chiar că voiam să vorbesc cu tine. Pe cine avem noi la amabasada din Paris, care să nu fie complet idiot ?

Fox căzu pe gânduri, după care spuse :

— Păi, George Corwin s-ar putea să fie omul cel mai potrivit. Când l-am recrutat, era căpitan în infanteria marină. În Irlanda a făcut treabă bună. Mama sa este franţuzoaică, ceea ce explică faptul că a fost numit la Paris.

— Excelent. L-ar putea fila pe Montera chiar de la sosirea lui de la Buenos Aires. Să afle unde s-a instalat şi să asigure legătura cu Gabrielle, până vine Tony. Că veni vorba de Tony, ce se întâmplă cu el ?

— Tocmai v-am adus un mesaj, domnule general. A fost transmis din cartierul nostru general din San Carlos, prin centrala trupelor speciale din Hereford.

— Ce scrie în el ?

— Se confirma că maiorul Villiers şi sergentul-major Jackson se află în drum, conform ordinelor primite.

— Mă întreb cum o fi primit Tony vestea. Să fie scos din luptă, tocmai în mijlocul acţiunii !

— Probabil că nu prea i-a plăcut.

— Mda, o reacţie cât se poate de naturală, după câte îl ştim noi pe Tony. La urma urmelor, ăsta este singurul război adevărat la care a participat.

IX

În ajun, la ivirea zorilor, liniștea domnea prin munții din Falkland-Nord. Abia dacă se auzea lătratul vreunui câine în depărtare, în josul văii.

Cei cinci oameni ai patrulei de recunoaștere din forțele speciale se găseau în spatele liniilor argentiniene de șase zile. Un submarin îi lăsase pe coastă pe 21 mai, înainte de debarcarea englezilor la San Carlos.

Patrula era formată din Villiers, Varvey Jackson, caporalul Elliot de la serviciul de transmisiuni, care îndeplinea funcția de operator radio, și de soldatul Jack Korda, fost grenadier în serviciul de pază, ca și Villiers și Jackson, și înrolat voluntar în forțele speciale.

Frigul era cumplit. Trezindu-se, Villiers descoperi că pătura în care dormise învelit se întărise de ger. Se ridică și făcu câțiva pași către intrarea grotei în care stăteau, care era de fapt doar o scobitură în stâncă.

Korda tocmai pusese ceaiul la încălzit, folosind pentru foc pastile de spirt. Villiers avea pe cap, ca și ceilalți, cagulă de lână neagră, atât pentru a-i ține de cald, cât și pentru a-și ascunde trăsăturile. Salopeta de camuflaj în care era îmbrăcat era jilavă iar degetele îi erau înțepenite de frig. Își apropie mâinile de foc și după ce și le încălzi, începu să mănânce dintr-o cutie de conserve. Jackson își săpunise fața și se bărbierea cu o mașină de plastic, stând pe un bolovan înghețat.

Lingura lui Villiers răzui fundul cutiei de conserve. După ce și-o băgă în sac, întinse mâna și luă cana cu ceai pe care i-o întinse Korda.

— Am băgat în mine atâta pui cu sos zilele astea, că o să-mi ajungă pentru tot restul vieții, spuse el. Tu ce zici, Harvey ?

— Mi-e indiferent, răspunse acesta. Din moment ce mănânci, nu are importanță ce bagi în tine. Când aveam șaptesprezece ani, haleala de la școala militară era atât de scârboasă, încât de atunci nu-mi mai pasă ce mănânc.

Villiers făcu câțiva pași spre Elliot, care stătea ghemuit deasupra stației de radio.

— Totul e în regulă ?

Eliot ridică ochii și dădu din cap.

— Termin într-o clipă.

Misiunea patrulei lor era cât se poate de simplă : să obțină cât mai multe informații cu privire la deplasările de trupe inamice prin zonă. Aceste date aveau să fie de o importanță crucială în momentul în care forțele britanice urmau să debarce la San Carlos.

Stația radio a lui Elliot făcea parte din tehnologia militară de vârf. O claviatură asemănătoare unei mașini de scris permitea memorarea mesajelor ce urmau a fi transmise și codificarea lor. Transmisia radio se făcea prin simpla apăsare a unui buton și, în câteva secunde erau expediate în eter sute de cuvinte. Viteza de transmisie era atât de mare, încât interceptia era practic imposibilă.

Elliot își ridică privirea, zâmbind.

— Gata.

Apoi, începu să-și strângă materialul. Korda, cu cana cu ceai în mână, întrebă :

— Când or avea de gând să atace ? Noi cât naiba o să mai stăm să ardem gazul pe-aici ?

— Rațiile de mâncare ne mai ajung încă patru zile, așa că nu fi neliniștit, îi aminti Villiers.

— Ceea ce înseamnă că mai putem sta încă vreo săptămână, interveni Harvey Jackson. Chiar și mai mult, dacă religia voastră nu vă interzice să mâncați carne de oaie... Sunt peste tot, pe-aici. Argentinienii se descurcă foarte bine cu regimul ăsta.

Mai înainte de a-i putea răspunde Korda, Villiers spuse grăbit :

— Ia fiți atenți ! Avem musafiri !

Din depărtare se auzea un zgomot înfundat, care se apropia rapid. Cei patru se cățărară cu grijă pe marginea stâncii care îi ascundea vederii și priviră. În mâini aveau

același tip de armă : un pistol mitralieră Sterling, prevăzut cu amortizor de sunet.

La vreo sută de metri de ei un camion argentinian înainta pe drumul de munte. Roțile din față îi patinau pe pământul înghețat și doar șenilele din spate îi permiteau să înainteze.

Șoferul și cel din dreapta lui care avea o armă pe genunchi, erau înfofoliți până la urechi, încât nici nu li se vedeau figurile.

— Sunt niște ținte perfecte, făcu Elliot. Parcă-am fi la poligonul de trageri. Dar s-ar putea să mai fie și alții în urma lor.

Întrucât patrula lor avea misiunea de a culege doar informații și nu de a angaja lupte, Villiers le ordonă :

— Lăsați-i să treacă.

Brusc, camionul se opri, chiar sub stâncile unde ședeau cei patru.

— Să nu faceți vreo prostie, șopti Villiers.

Toți se lipiră de stâncă. Șoferul ieși din cabină și începu să vocifereze în spaniolă, limbă pe care Villiers o înțelegea :

— Fi-r-ar al dracului de motor cu porcăria asta de ulei cu tot ! După ei, asta-i temperatură scăzută ! Mama mă-sii de treabă, n-am ce-i face, uleiul e numai cocoloașe ! Cum o scoatem la capăt în pustietatea asta ?

Ridică apoi capota motorului și se uită abătut la el. Tovarășul său ieși din cabină cu arma în mână și se apropie de el, aprinzându-și o țigară.

— Hai, pe ei ! șopti Villiers.

În momentul în care se dezlipiră de stâncă, piciorul lui Korda alunecă și o piatră se rostogoli la vale.

Cei doi soldați argentinieni se întoarseră brusc în direcția de unde se auzise zgomotul. Cel înarmat își puse pușca instinctiv la ochi. Harvey Jackson neavând de ales, se ridică în picioare, ochi rapid și trase. Nu se auzise decât zgomotul făcut de culasa armei. Argentinianul scăpă pușca din mâini și se prăbuși pe motorul mașinii.

Șoferul ridică imediat mâinile în aer și așteptă nemișcat ca cei patru să coboare panta. Korda îl lipi de capotă și Jackson îl controlă fără nici un fel de menajamente.

— Nu e înarmat, îi spuse el lui Villiers, după care îl întoarse pe argentinian cu fața spre ei.

Acesta era aproape un copil. Avea cel mult șaptesprezece sau optsprezece ani și era mort de frică.

— Ce ai în camion ? îl întrebă Villiers în spaniolă.

— Niște material, răspunse șoferul, dornic să-i fie pe plac. Nu e nimic altceva, señor. Jur că așa este. Nu mă omorâți !

— Bine. Du-te și aruncă o privire, îi spuse Villiers lui Jackson.

Își aprinse o țigară și-i dădu și argentinianului una. Mâinile acestuia tremurau în așa hal, încât abia izbuti să și-o aprindă de la bricheta lui Villiers. Spaima ce pusese stăpânire pe el era atât de puternică, încât inspira milă.

Jackson reveni din spatele camionului.

— Probabil că sunt niște geniști. Înăuntru sunt numai mine terestre și explozive.

— Faci parte dintr-o unitate de geniu ? îl întrebă Villiers pe argentinian.

— Nu, eu sunt mecanic. Dar cred că oamenii pe care i-am dus aseară la „Acul Taurului" erau geniști.

Villiers și-ai săi cunoșteau foarte bine locul numit „Acul Taurului". Una dintre primele lor misiuni în insulă constase în a examina zona respectivă, pentru a determina o eventuală poziție propice debarcării trupelor britanice în spatele liniilor argentiniene, în momentul în care avea să fie lansată ofensiva, începând cu San Carlos. „Acul Taurului" era o zonă potrivită pentru o operațiune de debarcare, fiind adăpostită dinspre partea oceanului și având o intrare îngustă în golfulețul dominat de un far care nu mai funcționa. Villiers trimisese un raport favorabil în acest sens.

— Câți oameni ai dus ?

— Un șofer și doi soldați, señor. Căpitanul Lopez, după ce a fost descărcat tot materialul, a hotărât că este nevoie de niște detonatoare speciale.

Scoase din buzunar o hârtie mototolită și i-o întinse.

— Poftim, uitați-vă, señor. M-a trimis la bază să iau detonatoarele.

Jackson se uită peste umărul lui Villiers.

— Aha, creioane Kaden. Astea-s pentru explozibile puternice. Da' de ce au nevoie de aşa ceva ?

— Ca să arunce farul în aer señor, răspunse tânărul. Farul şi stâncile.

— Să arunce farul în aer ? repetă Jackson.

Argentinianul confirmă, dând din cap.

— Da, señor, i-am auzit vorbind.

— E o prostie, spuse Jackson. De ce să se oboseacă atât ? Farul ăsta nu a mai funcţionat de ani de zile. Nu are nici o logică.

— Ba da, Harvey, îi spuse Villiers. Gândeşte-te la poziţia farului pe stâncile din dreptul canalului de intrare în golfuleţ. Dacă îl aruncă în aer, dărâmăturile o să blocheze intrarea în golf şi în felul ăsta nu se mai poate ajunge la „Acul Taurului".

— Mamă Doamne ! strigă Jackson îngrozit. Trebuie să facem repede ceva ! La ce distanţă suntem noi de „Arcul Taurului" pe drumul ăsta ? îl întrebă pe şofer, într-o spaniolă stricată.

— La vreo cincisprezece sau şaisprezece kilometri, ocolind muntele.

— Da, fi-r-ar să fie, numai că nu putem folosi rahla asta ! explodă Villiers, trăgând un şut în aripa autoşenilei.

Jackson trase o înjurătură printre dinţi :

— Şi atunci, ce-i de făcut ?

Villiers se întoarse cu faţa spre muntele care se ridica aproape vertical, învăluit în ceaţă.

— „Acul Taurului" se află exact de partea cealaltă. Să zicem, la vreo nouă kilometri. O să mergem pe jos. Tu, Korda şi cu mine. O să ne lăsăm aici tot echipamentul. În afară de arme. Astăzi o să vă daţi şi voi seama la ce au folosit antrenamentele alea cumplite pe care le-aţi făcut la Brecon.

Urcară înapoi până la grota lor din stâncă, Jackson aflându-se tot timpul în spatele argentinianului. Villiers începu să se debaraseze de lucrurile inutile.

— Tu o să vii după noi împreună cu prizonierul, îi spuse el lui Elliot. Să nu iei cu tine decât staţia radio şi echipamentul tău personal.

— Am înţeles.

— În ceea ce priveşte prizonierul, continuă Villiers, vreau să ajungă împreună cu tine. Să nu aud că a încercat să fugă şi că ai fost nevoit să tragi. Ne-am înţeles ?

— Da' ce, am eu aerul cuiva în stare să facă un lucru ca ăsta ? întrebă Elliot.

— Da, răspunse sec Jackson. Aşa că să nu o faci. Îţi dau două ore şi jumătate să ne ajungeţi, aşa că puteţi alege un drum mai uşor. Dacă o să întârzii măcar cinci minute, să ştii că o să-mi fac şireturi din pielea voastră.

— Gata, spuse Villiers. Să-i dăm drumul.

Şi o porni, cu un pas elastic.

*

Se spunea că din cincizeci de soldaţi care se oferă voluntari pentru a se transfera la Forţele Speciale Aeriene, doar unul singur era în stare să treacă toate probele. Încercarea supremă a procedurilor de selecţie, extrem de dure, o constituia marşul prin zona Brecon Beacons.

Viitorul recrut era obligat să efectueze un marş forţat de aproape şaptezeci de kilometri, prin cea mai sălbatică zonă din întreaga Anglie, cu un echipament de vreo patruzeci de kilograme în spate şi cu încă vreo şase kilograme de armament legate de centură. Pe lângă toate astea, mai ţinea în mâna şi pistolul mitralieră de nouă kilograme, întrucât nici un pistol mitralieră din dotarea Forţelor Speciale Aeriene nu avea curea, tocmai pentru a fi ţinut tot timpul în mână pentru a putea fi folosit în orice clipă.

În timp ce mergea prin ceaţă, Villiers îşi aminti de calvarul pe care îl îndurase el însuşi, până trecuse proba asta.

Jackson se apropie de el.

— Parcă suntem în nenorocitul ăla de Brecon. Dacă ar ploua, ai zice că suntem chiar acasă, nu ? Dar de ce atâta grabă ? Dacă ăia au trimis un camion după detonatoare, înseamnă că-l aşteaptă, nu ?

— Am eu un fel de presimţire rea, răspunse Villiers. Undeva, la stomac. Doar mă ştii. Intuiţiile mele nu mă înşeală niciodată.

— Bine, e clar, gata cu vorbăria, răspunse Jackson.

Şi se întoarse către Korda, care mergea din greu în urma lor, la vreo douăzeci de metri.

— Hai, ameţitule ! Mişcă-ţi fundul mai repede !

*

În loc să urce spre vârf în diagonală, Villiers o luă de-a dreptul. Ceilalţi îl urmară. Panta devenea din ce în ce mai abruptă şi apoi aproape verticală. Tufe mari de iarbă îngheţată răsăreau din stâncile golaşe.

Ajuns la picioarele unui morman de grohotiş, Villiers se opri şi se întoarse spre ai săi :

— Merge, merge ? îi întrebă el.

— Merge pe naiba ! răspunse Jackson. E cumplit.

— Dacă ar şti maică-mea ce fac eu pentru gloria Angliei, spuse Korda gâfâind, n-ar mai putea de mândrie.

— Tu n-ai avut niciodată mamă ! i-o aruncă Jackson.

În momentul în care îşi reluară urcuşul, începu să plouă.

— Căscaţi bine ochii, le spuse Villiers. Nu cumva să alunecaţi !

Îşi băgă Sterling-ul în tunică şi trase fermoarul. Nu era o poziţie foarte comodă, însă îşi eliberase astfel o mână. Îşi sprijini piciorul drept pe un bolovan şi se opinti pentru a se înălţa. Bolovanul se clătina şi se desprinse. Villiers se aruncă într-o parte, agăţându-se cu mâna de o tufă şi strigă cât putu :

— Feriţi-vă !

Bolovanul se rostogoli pe pantă cu zgomot, după care dispăru în ceaţă.

— Totul e în regulă ?

— Cât pe ce să mă nimerească ! răcni Jackson.

Villiers reîncepu să se caţere şi, peste puţin timp, ajunse la marginea unui platou vast. Jackson şi Korda i se alăturară.

— Şi acum, ce-o să facem ? întrebă Jackson.

Villiers întinse mâna spre peretele stâncos care se ridica în faţa lor, de cealaltă parte a platoului, învăluit în ceaţă. Crăpăturile din el semănau cu nişte degete uriaşe. Villiers traversă platoul într-o alergare uşoară şi ajunse la baza peretelui stâncos. Privindu-l de aproape, îşi dădu seama că de fapt nu era vertical, ci format din nişte plăci uriaşe oblice.

— Isuse Cristoase ! exclamă Korda, uitându-se la stânca imensă care se înălţa parcă deasupra lor.

— Dumnezeu îi ajută pe cei care se ajută, spuse Jackson. Aşa că ajută-te singur, şi dă-i drumul.

Villiers o porni în frunte. Se căţăra rapid, concentrându-se asupra stâncii pe care o avea în faţă, fără să se uite nici o clipă în urmă, fiindcă secretul său cel mai bine păzit de ani şi ani de zile era că, uneori, ameţea. Cu siguranţă că dacă s-ar fi aflat acest lucru, niciodată Villiers nu ar mai fi făcut parte din regimentul 22 al Forţelor Speciale Aeriene.

După câtva timp, se opri şi se lipi de stâncă. Avea senzaţia că pluteşte în gol, de parcă o mână uriaşă îl trăgea în jos.

— Comandante, totul e în regulă ? îl întrebă Jackson.

Vocea acestuia rupse vraja care pusese stăpânire pe Villiers. Dădu din cap în semn că da, şi reîncepu să se caţere, uitând de durerea din picioare, de vântul tăios şi de mâinile îngheţate. Îşi făcu vânt deasupra ultimei plăci şi nimeri pe o cornişă întinsă. Deasupra lui, peretele de stâncă se mai înălţa încă vreo treizeci de metri. Iar dincolo nu se afla decât cerul cenuşiu.

Peste câteva minute, sosiră şi ceilalţi doi.

— Doamne Sfinte, tot nu s-a terminat ? se lamentă Jackson.

Villiers întinse mâna, arătând un culoar întunecat la vedere, care se înălţa vertical prin stâncă, asemenea unui coş.

— Pare să fie periculos, însă, vă spun eu, este partea cea mai uşoară a urcuşului.

— Dacă aşa spui tu, atunci te cred pe cuvânt, îl asigură Jackson care nici el nu era convins de ceea ce spunea.

Villiers se băgă în gaura întunecată, apoi, după tehnica binecunoscută a alpiniştilor, se sprijini cu spatele de un perete şi cu picioarele de celălalt. Începu să urce încetul cu încetul, mişcându-şi alternativ picioarele şi spatele, cu corpul arcuit. La fiecare cinci sau şase metri parcurşi, se mai oprea pentru a-şi trage sufletul.

Culoarul pe care îl străbătea avea suficiente puncte de sprijin aşa că ascensiunea nu dură mult. Peste zece minute, ajunsese în vârf, culcat pe burtă. Vântul îi tăie răsuflarea şi, la înălţimea la care erau, ploaia se transformase în măzăriche. Se ridică în picioare, îşi puse mănuşile şi începu să ţopăie pe loc, pentru a se încălzi. Jackson ieşi primul şi la puţin timp, îl urmă şi Korda. Amândoi păreau a fi epuizaţi, dârdâiau de frig, iar cagulele le erau acoperite de promoroacă.

De unde se aflau, muntele cobora într-o pantă lină spre marea care, pentru moment, era ascunsă atât de ceaţa cenuşie cât şi de norii joşi. Dintr-o dată, o pală de vânt sfâşie covorul dens al vaporilor de apă şi, preţ de o clipă, putură zări Atlanticul, iar la picioarele lor, golful minuscul, lângă care vechiul far se înălţa ca un deget alb.

— Uite ! „Acul Taurului", spuse Villiers, în timp ce cortina de nori se închidea în faţa lor.

Îşi scoase Sterling-ul din tunică şi, ţinându-l cu amândouă mâinile în dreptul pieptului, începu să alerge la vale.

*

Căpitanul Carlos Lopez desfăşură cu grijă firul fixat la încărcătura pe care tocmai o plasase la cel de-al doilea etaj, după care se opri şi-şi aprinse o ţigară. Dinamitase cele cinci etaje ale farului şi mai rămăsese doar parterul. Totul durase mai puţin decât îşi închipuise, aşa că fluiera vesel în timp ce cobora scările, cu firul desfăşurându-se în urma lui.

La parter, trase firul până în camera centrală, unde se afla o cutie mare, albastră, de forma cilindrică. Dădu la o parte capacul şi apărură două borne de legătură şi două butoane, unul galben şi altul roşu. Legă cu grijă capetele firului la cele două borne, se dădu înapoi cu un aer satisfăcut, după care apăsă pe butonul galben.

Îşi înălţă ochii spre tavan şi zâmbi :

— Aşa, puişor. Peste o oră, o să faci bum !

Brusc, auzi un răpăit de arme automate. Abia apucă să se întoarcă şi sergentul Oliver apăru în pragul uşii.

— Soldaţi englezi ! Vin dinspre munte ! gâfâi el agitat.

— Câţi sunt ?

— Eu am văzut numai trei.

După o clipă de linişte, lui Olivera îi ţâşni sângele din piept şi corpul său fu proiectat brutal în faţă. Căzu cu faţa la pământ, iar tunica sa căptuşită începu să ardă.

Lopez îşi luă pistolul mitralieră Uzi, alergă spre uşă, se trânti la pământ şi aşteptă.

*

Carvallo, al treilea argentinian al grupei, avu ghinionul să se găsească într-o stână veche, situată pe panta muntelui. Acoperişul ruginit din tablă ondulată îl proteja de ploaie, aşa că avea timp să fumeze o ţigară, în timp ce-i scria iubitei sale de acasă, din Bahia Blanca.

Se întinse, se ridică şi se duse la uşă. Spre marea lui uimire, văzu cum trei bărbaţi, îmbrăcaţi în salopete de camuflaj, coborau alergând panta muntelui, fără să facă vreun zgomot, adăpostindu-se din când în când în spatele pietrelor.

Cei trei îl văzură pe Carvallo în aceeaşi clipă. Acesta îşi apucă arma şi trase o rafală, care se îndreptă însă spre cer, întrucât Jackson şi Korda traseră aproape simultan, proiectând corpul argentinianului înapoi în încăpere.

— Hai, daţi-i drumul ! urlă Villiers. Rapid !

Korda se năpusti prin mijlocul drumului, Jackson o apucă spre stânga iar Villiers spre dreapta. Ieşiră de după pietrele unde se ascunseseră, apucând să-l vadă pe Olivera cum intra în clădirea farului. Silueta acestuia rămase câteva clipe în cadrul uşii. Villiers şi Korda traseră instantaneu, proiectându-l pe argentinian în clădire.

Villiers se trânti pe burtă şi-şi reîncărcă arma, în timp ce Korda îşi continuă alergarea prin mijlocul drumului.

— La pământ ! îi urlă Villiers.

Lopez trase o rafală lungă la nimereală, fără să se dezlipească de la pământ. Korda îşi pierdu echilibrul şi căzu pe spate.

Rămase nemişcat o clipă, după care se întoarse pe burtă şi încercă să se târască. Lopez trase din nou. Gloanţele sale ridicară nouraşi de praf în jurul capului lui Korda.

Jackson alergă în ajutorul camaradului său, trăgând rafală după rafală. Câteva gloanţe nimeriră tocul uşii de la intrarea farului, apoi Sterling-ul său se blocă. Era un lucru obişnuit, care se datora supraîncălzirii ţevii în cazul în care se trăgea fără pauză cu o armă prevăzută cu amortizor de zgomot.

Totuşi Jackson reuşi să ajungă lângă Korda şi apucându-l de umeri îl trase în spatele unei adăpători pentru oi. Din far, Lopez îşi goli noul încărcător pe care-l pusese în automat, trăgând asupra jgheabului de lemn. Apa ţâşni printr-o puzderie de găuri.

Villiers îşi deşurubă amortizorul de la gura ţevii şi ridicându-se începu să alerge spre far, trăgând fără să se oprească, până îşi goli tot încărcătorul. Când auzi clinchetul metalic al armei în gol, se aruncă cu capul înainte printre ferigile umede şi, în timp ce se rostogolea, îşi scoase din buzunarul din dreapta al pantalonului pistolul Magnum Smith & Wesson.

Lopez, dându-şi seama că lui Villiers i se terminase muniţia, căzu în cursă. Se ridică de la pământ şi se năpusti spre locul unde căzuse Villiers, cu arma în mână, gata să tragă. Villiers trase şi-l nimeri în umărul drept. Argentinianul pivotă sub impactul loviturii, căzu şi arma îi zbură din mână.

Încercă imediat să se târască spre ea, dar Villiers i-o înlătură cu un şut.

— Bravo ! murmură Lopez. Felicitările mele !

Villiers deschise buzunarul din dreptul piciorului stâng şi scoase de acolo un pansament pentru cazuri de urgenţă. Îl desfăcu şi-l întinse lui Lopez.

— Poftim, pune-ţi-l la rană.

După care se întoarse spre adăpătoare. Korda stătea sprijinit cu spatele de jgheab, şi cu faţa schimonosită de durere, în timp ce Jackson îi punea un pansament pe pulpa dreaptă.

— N-are nici pe dracu' spuse Jackson. Dar nu o merită. Mă, ameţitule, îi spuse el lui Korda, în timp ce-i înfigea în braţ o capsulă auto-injectabilă cu morfină, cine te credeai ? John Wayne, sau cine naiba ?

— Cine-i ăsta ?

— Eh, n-are importanţă. Unul din tinereţea mea.

Jackson îi dădu o ţigară aprinsă apoi se apropie de Villiers.

— Fii cu ochii pe ăsta, îi spuse Villiers, arătându-i-l pe Lopez.

Apoi intră în clădirea farului. Dădu imediat cu ochii de cutia albastră, cilindrică, din care ieşea firul ce urca pe scara în formă de spirală. Se întoarse şi ieşi :

— Care va' să zică, ai dinamitat toate etajele, nu ?

— Sigur că da, prietene. Dacă speraţi să folosiţi portul ăsta, ei bine, atunci o să cam fiţi dezamăgiţi. Când o să facă bum, dărâmăturile farului o să blocheze intrarea în golf. Doar îmi cunosc meseria.

— De ce ai trimis camionul să-ţi aducă şi creioane Kaden ?

— Fiindcă aveam de gând să arunc în aer şi puţin din stânca aia.

— Asta înseamnă că am picat la ţanc, spuse Villiers.

— Atinge numai tu cutia aia, şi o să vezi ce-o să păţeşti. Am pornit deja mecanismul de ceasornic !

Se uită apoi la ceasul de la mână, strâmbându-se de durere.

— Ar mai fi vreo trei sferturi de oră, însă sistemul de siguranţă declanşează explozia şi înainte de timpul ăsta, dacă este atinsă orice parte a cutiei.

— Nu zău ? spuse amuzat Villiers, întorcându-se spre Jackson. Ia adu-l înăuntru, Harvey !

Jackson îl ajută pe Lopez să se ridice şi toţi trei intrară în încăperea în care se afla declanşatorul. Villiers îngenunche lângă el.

— Am mai văzut o şmecherie ca asta, dar numai într-un manual. E rusească, nu-i aşa ?

— Exact.

— Înseamnă că ai apăsat pe butonul galben, care declanşează mecanismul de ceasornic şi, după cum ai spus, drăcia asta sare în sus dacă încerc să scot firele.

Îşi scoase un pachet de ţigări dintr-un buzunar şi-şi înfipse una în colţul gurii.

— Iar, dacă-mi amintesc bine, butonul ăsta roşu întrerupe mecanismul ceasornicului.

— Văd că știi lecția.

— Și după ce mecanismul ăsta a fost scos din circuit, nu mai rămân decât trei minute ca să poți fugi, după care bum ! Nu-i așa ?

Și fără a mai aștepta confirmarea răspunsului lui Lopez, apăsă pe butonul roșu.

— Sfântă Fecioară ! exclamă Lopez.

— Amice, acum totul depinde de tine, i se adresă Villiers. Presupun că știi cum se oprește drăcovenia.

Apoi, se întoarse spre Jackson și îi spuse acestuia :

— Pe de altă parte, sergent, cred că ar fi bine să ne cam părăsești.

Jackson își scoase bricheta și-i oferi foc lui Villiers :

— Auzi, comandante, când mi-ai fost subaltern la Caterham, spuse Jackson pe un ton plin de emfază, am avut ocazia să-ți trag niște șuturi în fund, la figurat, bineînțeles, de mai multe ori. Dacă mai îmi faci o singură dată propunerea pe care mi-ai făcut-o adineaori, sunt gata să reîncep, dar de data asta, la propriu, să știi !

— Doamne, Dumnezeule ! gemu Lopez. Blestematii ăștia de englezi ! Toți sunteți niște scrântiți !

Se întoarse cu fața spre declanșator și-i spuse lui Villiers :

— Bine. Fă acum exact ceea ce o să-ți spun.

*

Peste o oră și jumătate, apăru și Elliot pe drum. Tânărul prizonier argentinian mergea în fața lui. Korda și Lopez se aflau în interiorul farului, la adăpost de ploaie, iar Villiers deconecta ultima încărcătură de explozibil.

Jackson le ieși în întâmpinare celor doi.

— Ați cam întârziat.

— Ce să-i fac, am primit un apel pe drum. A trebuit să mă opresc ca să înregistrez un mesaj urgent pentru tine și pentru comandant.

Villiers ieși în pragul ușii.

— Ce-i cu mesajul ăsta ?

— Este de la cartierul general. Trebuie neapărat să vă întoarceți. Arde, nu alta.

*

Zgomotul motoarelor îl făcu pe Villiers să sară din somn. Rămase lungit în cușetă, cu ochii ațintiți pe peretele de fier, încruntându-și sprâncenele, încercând să-și amintească unde se afla. În cele din urmă realiză că se găsea pe *HMS Clarion*, un submarin obișnuit, cu motor Diesel electric și nu nuclear. Submarinul venise să-i ia din largul „Arcului Taurului" în acea după-amiază.

Jackson, așezat pe un scaun în colțul cabinei, îl privea în tăcere.

— În timp ce dormeai ai vorbit. Știi ?

— Asta îmi mai lipsea ! Dă-mi o țigară.

— Mă întreb dacă nu cumva ai ajuns la capătul puterilor.

— Asta e valabil pentru noi toți, nu ? Mai bine spune-mi de ce suntem încă în submarin ?

— Pentru că de-abia acum am ajuns la suprafață. Comandantul Doyle m-a trimis să-ți spun să fii gata peste un sfert de oră.

Jackson ieși. Villiers se ridică și se așeză în capul oaselor pe marginea cușetei. Își trase apoi perechea de blue-jeans și puloverul care i se dăduseră și se întrebă din nou ce s-o fi putut întâmpla de fuseseră chemați. Nimeni nu voise sau nu fusese în stare să-i dea nici cea mai mică lămurire.

„Motivele noastre sunt motive care nu trebuiesc motivate" își spuse ca pentru sine, în timp ce-și trăgea niște cizme de cauciuc.

Își puse apoi peste pulover o jachetă de lână cu capișon. Țigara avea un gust amar, așa că o strivi în scrumieră. Era obosit, asta era. Mult prea obosit și începuse să resimtă din plin lucrul ăsta. Avea nevoie de o lungă, foarte lungă perioadă de odihnă.

Ieși din cabină, străbătu sala de comandă și urcă pe scara turnului de pilotaj, până pe puntea superioară. Deasupra sa, cerul era plin de stele. Își umplu plămânii cu aerul sărat al oceanului și se simți mai bine.

Doyle se afla pe punte, privind prin binoclu. Jackson stătea în apropiere.

— Totul este în regulă ? întrebă Villiers.

— Uruguayul vă aşteaptă. *La Paloma* se găseşte la câteva mile de babord. O să vă lăsăm cât putem mai aproape de Montevideo. Marea este nitel agitată, dar o să ajungeţi fără probleme. Bănuiesc că aţi făcut până acum deplasări de genul ăsta pe mare ?

— Am mai făcut din când în când.

Doyle examină atent coasta uscatului prin binoclu, apoi se aplecă şi dădu câteva instrucţiuni scurte prin interfon.

Submarinul încetini brusc. Doyle se întoarse spre Villiers.

— Mă tem că nu o să mergem mai departe. O să vi se aducă numaidecât barca şi vâslele.

— Îţi mulţumim pentru plimbarea asta, îi spuse Villiers, şi-i strânse mâna.

Trecu apoi peste marginea bastingajului şi coborî scara, urmat de Jackson. Barca se afla deja la apă, ţinută de doi marinari. Săriră amândoi în ea. Marea era agitată de o hulă puternică şi unul dintre marinarii de pe puntea submarinului alunecă pe plăcile de oţel acoperite cu alge.

— Sunteţi gata ? întrebă unul dintre marinarii care ţinea barca.

— Gata, dă-i drumul !

Marinarii dădură drumul frânghiilor de nailon şi hula antrenă imediat barca, depărtând-o de submarin şi îndreptând-o spre uscat. Vântul bătea puternic, iar crestele valurilor erau acoperite de o spumă albă. Când Villiers îşi apucă vâsla, un val de apă năvăli în partea în care stătea. Restabili echilibrul bărcii şi începu să vâslească.

Prin perdeaua de ceaţă, coasta păru brusc foarte apropiată. Jackson înjură printre dinţi. Apa intra mai tot timpul în barcă. Un val îi ridică sus de tot, de unde putură vedea albul plajei.

Valul se sparse într-o jerbă de spumă, şi răsuci barca pe loc. Jackson sări în apa care-i ajungea până la mijloc şi apucând barca, începu s-o tragă spre mal.

— Nu-i aşa că viaţa este frumoasă ? mormăi el, în timp ce Villiers se chinuia să înainteze.

— Termină cu tâmpeniile, răspunse acesta morocănos. Hai s-o întindem cât mai repede de-aici.

Traseră după ei barca pneumatică până în dreptul celei mai apropiate dune, unde Jackson o tăie cu cuţitul. Apoi începură să străbată plaja, îndreptându-se către mal. După ce traversară dunele de nisip, ajunseră în dreptul unei cafenele, situată la marginea plajei. Localul era cufundat în întuneric.

— Se pare că am ajuns.

Pe plajă, în dreptul cafenelei, era parcată o maşină de culoare închisă. După ce Jackson şi Villiers mai făcură câţiva paşi, portiera maşinii se deschise şi din ea coborî un individ, îmbrăcat într-un hanorac.

— Frumoasă noapte pentru o plimbare, señores, spuse acesta, în spaniolă.

Villiers îi dădu parola în limba engleză :

— Îmi pare rău, nu suntem de-aici şi nu ştim spaniola.

Celălalt zâmbi şi-i întinse mâna.

— Sunt Jimmy Nelson. Deci, totul a mers bine ?

— Suntem uzi până la oase, răspunse Jackson, asta-i tot.

— Se rezolvă, nu vă faceţi griji. Hai, urcaţi. O să mergem la mine acasă.

După ce demară, Villiers îl întrebă :

— Poţi să ne spui ce înseamnă toate astea ?

— Ascultă, amice, eu fac ce mi se spune şi nu încerc să înţeleg. E un ordin venit de sus, asta-i tot. Am haine pentru voi şi tot ce vă trebuie. Mi s-au dat măsurile voastre exacte. Înseamnă că de voi s-a ocupat cineva foarte priceput. Am şi paşapoarte cu numele vostru adevărat. În fond, de ce să fie pe nume false ? Aveţi ocupaţia de director comercial. Amândoi.

— Şi unde mergem ?

— O să mergeţi la Paris. Din păcate, nu există decât un singur zbor pe săptămână, şi ăsta tocmai vinerea. Dar am tras eu nişte sfori şi o să plecaţi cu un avion de marfă al companiei Air-France, care decolează din Montevideo peste...

Îşi privi ceasul de la mână, după care continuă :

— ...peste vreo trei ore, așa că totul s-a aranjat la fix. O să fiți la Paris mâine seară, dacă n-o să se întâmple nimic rău.

— Și pe urmă ?

— Amice, mai multe nu știu. Bănuiesc că generalul Ferguson o să vă explice prin viu grai.

— Ferguson ? mormăi Villiers. Vrei să spui că Ferguson este în spatele întregii povești ?

— Exact. E ceva în neregulă, amice ?

— Nu, nu... Numai că aș fi preferat să fiu tot în spatele liniilor, acolo, în Falkand, ii răspunse Villiers.

X

Pe aeroportul Charles de Gaulle, căpitanul George Corwin, cu spatele sprijinit de un stâlp, citea ziarul *Le Monde*. Afară se întunecase. Trecuse deja de ora nouă. Garcia, care stătea în apropierea chioșcului cu ziare, încerca să pară în largul său, fără însă a izbuti. Raul Montera ieși în cele din urmă de la vamă. Era îmbrăcat în blue-jeans, cu scurtă veche de piele, cu o eșarfă în jurul gâtului și cu o geantă mare de voiaj în mână. Corwin îl recunoscu imediat, după fotografia pe care o primise de la Grupa a IV-a.

Garcia îi ieși grăbit în întâmpinare :

— Colonele, ce plăcere să te văd ! Este o onoare pentru mine ! Mă numesc Juan Garcia și sunt la ordinele dumneavoastră.

— Eu sunt la ordinele dumneavoastră, îi răspunse Montera politicos. Dar nu credeți că ar fi mai bine să nu-mi spuneți colonel ?

— Sigur, sigur că da. A fost o prostie din partea mea.

Și încercă să-i ia din mână geanta de voiaj.

— Pot s-o duc și singur, spuse Montera ușor agasat.

— Pe aici, îi arătă Garcia drumul. Mașina mea este afară. V-am reținut un apartament frumos la Neuilly.

În momentul în care ieșeau din clădirea aeroportului, George Corwin se și afla instalat pe bancheta din spate a unui Rover negru. Își puse mâna pe umărul șoferului :

— Ei sunt, Arthur... Peugeot-ul ăla verde. Sper că ai plinul făcut ?

*

Apartamentul era destul de agreabil, modern și luxos, însă fără personalitate. Un apartament identic putea fi găsit în orice capitală a lumii. Unicul său avantaj era

vederea splendidă spre Bois de Boulogne, care se întindea de cealaltă parte a străzii.

— Sper să vă fie pe plac apartamentul, domnule colonel.

— Da, îmi place mult, spuse Montera. Este perfect. De altfel, sper să nu fie nevoie să stau foarte mult aici.

— Domnii Donner şi Belov, acesta din urmă reprezentând interesele ruseşti în afacerea asta, ar dori să vă vadă mâine dimineaţă, la unsprezece, dacă nu aveţi nimic împotrivă.

— Nu, n-am nimic împotrivă. Şi pe urmă ?

— Nu ştiu ce va urma. Domnul Donner ţine cu tot dinadinsul să păstreze cel mai deplin secret în legătură cu această operaţiune. Poate că dumneavoastră o să vă spună ceva, mâine.

— Să sperăm. Bine, atunci pe mâine, încheie Montera discuţia, conducându-l pe Garcia până la uşă.

Închise uşa în urma lui, reveni în salon, deschise uşa ce dădea pe terasă şi ieşi afară. Parisul era unul dintre oraşele sale preferate şi acest lucru putea să însemne şi Gabrielle.

Cu stomacul făcut ghem de emoţie, se îndreptă spre cartea de telefon şi începu s-o răsfoiască febril. Nici o speranţă. O pagină întreagă era plină de numele Legrand, dar nu găsi nici o Gabrielle.

Rămânea bineînţeles Londra, unde încă mai putea s-o găsească. Numărul apartamentului ei din Kensington îi rămăsese gravat în memorie. Şi de ce nu ? Chiar dacă nu ar fi scos nici o vorbă, tot i-ar fi putut auzi vocea. Verifică indicativul internaţional al Londrei, ridică receptorul telefonului şi formă numărul. Îl lăsă să sune mult timp şi abia după aceea închise.

În frigiderul din bucătăria ultramodernă se găsea vin şi coniac. Îşi turnă un pahar cu vin rece şi apoi ieşi pe terasă. Gustă vinul încet cu gândul la Gabrielle, simţindu-se mai singur ca niciodată.

„Unde eşti, Gabrielle ? şopti el. Hai, vino, dă-mi un semn al prezenţei tale !"

Câteodată, această invocare a prezenţei Gabriellei dăduse roade. În timpul misiunilor sale din golful San Carlos, faptul că se gândise la ea îi salvase de mai multe

ori viaţa. Se gândea la ea, iar prezenţa ei se concretiza. Dar în acele momente nu se întâmplă nimic. În acea seară manevra nu-i reuşea. Îşi termină de băut paharul şi brusc, simţindu-se obosit, intră în apartament şi se duse la culcare.

*

La mai puţin de doi kilometri de acel loc, în bulevardul Victor Hugo, Gabrielle stătea sprijinită cu coatele de parapetul balconului.

Întreaga poveste pe care o trăia i se părea pur şi simplu ireală. Ca un vis în care evenimentele se derulează la ralanti, şi în care mai curând te simţi observator decât participant. Raul se găsea în acea noapte la Paris, întrucât Corwin o anunţase prin telefon că argentinianul era aşteptat în acea seară.

Telefonul începu să sune în camera din spatele ei. Alergă să răspundă.

— A venit, îi comunică Corwin. L-am urmărit până la blocul rezidenţial din Neuilly. I-am dat portarului un bacşiş şi am aflat numărul apartamentului. Notează-l.

Gabrielle luă ceva de scris şi şi-l notă.

— Şi acum, ce ar trebui să fac ? Să urc până la el şi să sun la uşă ?

— Nu cred că ar fi cea mai bună idee, răspunse Corwin. Să aşteptăm sosirea comandantului Villiers, să vedem ce decizie o să ia el. Trebuie să sosească mâine.

Şi Corwin închise. Gabrielle rămase nemişcată, cu adresa lui Montera în mână, pe care o memoră, după care rupse hârtia şi o aruncă la coşul de gunoi din bucătărie.

„Va, să zică, minciunile vor începe, şopti ea. Înşelătoriile şi trădările..."

Se întoarse în salon, abia mişcându-se.

*

Adresa pe care Belov i-o dăduse lui Donner era o străduţă din spatele unui local de noapte din Montmartre, în apropiere de biserica Sacre-Coeur.

Patronul localului, un anumit Gaston Roux, era un tip ce purta ochelari cu rame de baga, îmbrăcat într-un

costum gri, elegant, deşi croit într-un mod destul de clasic. Individul avea aerul unui avocat, al unui expert contabil, sau al unui om de afaceri prosper, ceea ce de fapt era şi cazul. Numai că afacerile pe care le conducea erau criminale. Se ocupa cu orice în acest domeniu, inclusiv cu droguri şi cu prostituţie. Chiar şi mediul din care făcea el parte îl considera un individ crud. Era mic de statură.

— Am nevoie de mâini puternice. Îmi trebuie muşchi, îi spuse Donner luând o gură din excelentul coniac al lui Roux. Omul meu de legătură mi-a spus că eşti în stare să-mi faci rost de aşa ceva.

— Domnule, eu am o oarecare reputaţie în domeniul ăsta, aşa că este exact ce vi s-a spus, îi răspunse Roux. De câţi oameni aveţi nevoie ?

— De opt.

— Prietenul nostru comun mi-a spus că preferaţi foşti combatanţi, printre care să se afle şi un operator radio.

— Corect.

— Va' să zică, operaţia o să fie importantă. Puteţi să-mi mai daţi şi alte amănunte ?

— Îmi pare rău, dar nu pot.

Roux insistă :

— Precis că se va lăsa şi cu împuşcături, nu ?

— Da, şi ăsta este motivul pentru care am oferit douăzeci şi cinci de mii de franci pentru fiecare om.

Roux dădu din cap.

— Cât timp vă vor fi necesari oamenii ăştia ?

— Timp de două sau trei zile or să rămână ascunşi, undeva la ţară, şi or să primească instrucţiuni despre ceea ce vor avea de făcut. Operaţiunea propriu-zisă n-o să dureze mai mult de trei sau patru ore.

Roux respiră adânc.

— Foarte bine. Condiţiile mele sunt următoarele : o sută de mii de franci pentru serviciile mele de intermediar şi vă garantez, pentru treizeci de mii de franci de om, opt indivizi care ar trage şi în mama lor, dacă li s-ar da ordin.

— Ştiam eu că bat la uşa potrivită. Ne-am înţeles.

Donner pocni din degete în direcţia lui Stavros, care stătea lângă uşă. Turcul înaintă spre ei, puse pe masă o

servietă diplomat şi o deschise. Servieta era plină de bancnote, legate în pachete.

Donner începu să scoată pachetele pe masă, unul după altul.

— Două sute patruzeci de mii pentru ei şi o sută de mii pentru tine. Să zicem, treisute cincizeci de mii. Prefer cifrele rotunde.

— În avans ? se minună Roux. Toţi banii ?

— De ce nu ? Să zicem că ăsta este un fel de act de încredere din partea mea.

Roux rânji, dezvelindu-şi mai mulţi dinţi de aur.

— Domnule, să ştiţi că-mi plăceţi. Îmi plăceţi mult. Înainte de a ne întâlni, m-am gândit că tranzacţia noastră se va încheia cum trebuie, aşa că am şi adunat nişte candidaţi. Îi puteţi alege. Dacă doriţi să mă însoţiţi, putem termina totul imediat.

*

Firma de deasupra uşii magazinului, la două străzi de localul de noapte al lui Roux, anunţa că era vorba despre o societate de pompe funebre, în proprietatea lui Roux şi a fiilor.

— Asta e o afacere legală, preciză Roux deschizând uşa. I-am dat drumul ca să dau o impresie de respect afacerilor mele, însă unicul meu fiu, Paul, a luat-o în serios.

— Mă rog, fiecare cu gustul lui, răspunse Donner.

Roux o luă înainte, de-a lungul unui culoar întunecat, în care dădeau nişte camere mortuare. În cea mai mare parte dintre ele se aflau sicrie. În aer plutea un miros greu şi greţos de flori şi tămâie.

Dinspre uşa închisă de la capătul culoarului răzbătea un murmur de voci. Roux o deschise şi intră, urmat de Donner, într-un garaj spaţios în care se aflau trei dricuri şi două camioane. Cel puţin doisprezece oameni aşteptau. Patru dintre ei jucau cărţi pe jos, iar ceilalţi discutau sau se plimbau fumând.

De mult timp Donner nu mai văzuse o adunătură de asemenea specimene, fiecare dintre ei părând să aibă pe puţin patruzeci de ani.

Roux se întoarse spre clientul său :

— Ar fi bine să mă aşteptaţi câteva minute în curte, ca să le explic chiar eu cum stau lucrurile, spuse el cu un surâs jenat. Ţin ca oamenii pe care îi angajez să-mi înţeleagă bine condiţiile. Adică, să fie un fel de legătură mai specială între mine şi ei. Mă înţelegeţi ?

— Sigur că da, răspunse Donner pe un ton indiferent.

Împreună cu Stavros ieşi în curtea din spate, printr-o uşă prevăzută cu un vizor. Donner îşi scoase o ţigară şi turcul îi oferi foc.

— Crezi că-i poţi stăpâni ? îl întrebă Donner pe Stavros. Au un aer fioros cu toţii.

— Nu-i chiar aşa, atunci când îi priveşti de aproape, răspunse acesta.

— Bine, o să vedem.

Roux deschise uşa.

— Domnilor, vă rog să intraţi.

Cei dinăuntru se aşezară pe un rând şi Donner începu să-i treacă în revistă.

— Le-am explicat cum stau lucrurile. Toţi cei de faţă acceptă să participe la operaţiune. Acela este operatorul radio, spuse Roux, arătând cu mâna spre cineva care stătea mai retras. Cât despre restul, alegeţi-i dumneavoastră singur.

Donner alese opt oameni care i se păreau mai agresivi. Îl indica pe cel ales bătându-l uşor cu mâna pe piept. Când ajunse la sfârşitul rândului, un roşcovan solid, care nu fusese ales, exclamă „Rahat" şi scuipă pe pantoful stâng al lui Donner.

Acesta îl pălmui instantaneu. Roşcovanul făcu un pas înapoi, surprins de reacţia lui Donner, după care scoase un strigăt sălbatic şi se năpusti spre el. Stavros se interpuse între cei doi, îl apucă pe roşcovan de mâna dreaptă şi i-o răsuci la spate. Individul scoase un urlet de durere. Fără a-l elibera, Stavros îl împinse şi-l aruncă cu capul de o grămadă de lăzi, stivuite într-un colţ al garajului. Roşcovanul căzu în genunchi, cu capul plin de sânge.

— Mai are cineva ceva de spus ? întrebă Donner. Vă avertizez că prietenul meu, pe care l-aţi văzut deja în acţiune, va fi cel care va lua conducerea operaţiunii, adăugă el făcând un semn din cap în direcţia lui Stavros.

Nimeni dintre cei prezenţi nu mişcă şi nu mai scoase vreo vorbă.

Roux oftă din rărunchi şi-i întinse o ţigară lui Donner.

— Pe cuvântul meu, puterea asta a banilor este un lucru cumplit, spuse el. Nu este aşa, domnule ?

*

Ferguson se băgase devreme în pat, dar nu ca să se culce, ci pentru a lucra în tihnă la dosarele sale. Tocmai hotărâse că şi-a terminat treaba, când telefonul începu să sune.

Era Harry Fox.

— Domnule general, am primit acum câteva minute ştiri de la George Corwin, din Paris. Raul Montera a sosit, aşa cum fusese prevăzut. Garcia l-a aşteptat la aeroport şi l-a însoţit până la apartamentul pe care i l-a închiriat, într-un bloc rezidenţial din Neuilly, lângă Bois de Boulogne. I-a dat Gabriellei adresa.

— E foarte bine.

— Domnule general, să ştiţi că, în continuare, sunt cam îngrijorat în privinţa ei. Cred că i-am cerut cam multe.

— Ştiu. Dar cred că o să fie în stare să-şi ducă misiunea la bun sfârşit.

— Mă rog, dar în fond, noi i-am cerut, efectiv, să se distrugă pe sine pentru a-şi îndeplini obiectivele.

— S-ar putea să fie cum spui. Dar, pe de altă parte, ia spune-mi tu Harry, câţi oameni au murit deja în Atlanticul de Sud ? Şi nu mă gândesc numai la englezi, să ştii. Cunoşti doar pierderile enorme suferite de *Belgrano*, atunci când s-a scufundat. Trebuie cu orice preţ să punem capăt măcelului ăsta, sau nu crezi că am dreptate ?

— Domnule general, este evident că aveţi dreptate, dar...

Fox părea preocupat de un gând care-l rodea.

— Când trebuie să sosească Tony ?

— Mâine după-amiază, la ora cinci, ora Franţei.

— Harry, mâine după-amiază o să iei avionul şi o să te duci la Paris. O să te întâlneşti cu el, împreună cu Corwin. Şi o să-i explici toată afacerea asta, până în cele mai mici amănunte.

— Domnule general, chestia asta n-o să-i pice bine. Şi în primul rând, rolul pe care îl joacă Gabrielle.

— Cu alte cuvinte, vrei să mă faci să cred că încă este îndrăgostit de ea ?

— Problema nu este chiar atât de simplă, răspunse Fox. Au fost căsătoriţi timp de cinci ani. Sunt de acord că au existat între ei şi momente proaste, dar nişte legături de acest gen nu se pot arunca pur şi simplu pe fereastră şi uita. Gabrielle înseamnă încă mult pentru el. Cu riscul de a vă părea demodat, aş spune că Tony încă se consideră răspunzător pentru soarta ei.

— Cu atât mai bine. În cazul acesta, o să vegheze să nu i se întâmple nici un rău. Harry, o să te întorci mâine seară. Să ştii că ţin mult la lucrul ăsta.

— Am înţeles, domnule general.

— Bine, şi acum, înainte să sting lumina, mai ai ceva să-mi spui ?

— Ce părere aveţi despre prietenii noştri francezi ? Nu ar fi momentul să-i punem şi pe ei în temă ?

— Nici să nu-ţi treacă prin cap aşa ceva. Cel puţin deocamdată. Încă nu ştim ce hram poartă Donner ăsta. Dacă se întâmplă cumva ca francezii să-l aresteze, un avocat bun l-ar pune în libertate în mai puţin de-o oră.

— Domnule general, poate că ar fi bine să vorbiţi măcar cu Pierre Guyon.

— Am să mă mai gândesc la asta. Hai, acum la culcare.

Ferguson închise, se aşeză confortabil între perne şi făcu exact ceea ce-i promisese lui Fox : începu să se gândească la propunerea acestuia.

Serviciul francez de informaţii externe şi de contraspionaj era format din cinci departamente şi numeroase direcţii. Departamentul cel mai interesant era fără îndoială cel de-al V-lea, care mai era cunoscut şi sub numele de Departamentul Activităţii de Serviciu, adică acel departament care distrusese Organizaţia Armată Secretă. În fruntea acestui departament se afla colonelul Pierre Guyon, care, pe lângă faptul că era omologul francez al lui Ferguson, îi mai era şi vechi prieten.

Ferguson ridică din nou receptorul telefonului, formă indicativul internaţional al Franţei, ezită o clipă, după care închise. Fără îndoială că îşi asuma un risc uriaş, care i-ar fi putut compromite întreaga carieră. Însă intuiţia, ca rezultat al atâtor şi atâtor ani de experienţă în serviciul de informaţii, îi spunea să lase lucrurile aşa cum erau. Iar Ferguson acţiona întotdeauna din instinct.

Stinse lumina, se întoarse pe o parte şi adormi numaidecât.

*

Şi Raul Montera dormea bine în acea noapte. Tensiunea şi oboseala săptămânilor trecute îşi spuseseră cuvântul. Nu se trezi mai înainte de zece. De ani de zile avea obiceiul ca în fiecare dimineaţă să facă niţel jogging. În timpul operaţiunilor de la Rio Gallegos fusese nevoit să abandoneze această regulă de la care nu abdica niciodată.

Îi dădu în gând bună dimineaţa Gabriellei, ceea ce devenise pentru el un fel de ritual, şi se îndreptă spre fereastră. Trase storurile. Afară ploua zdravăn, iar Bois de Boulogne era cufundată în ceaţă. Brusc, Montera se simţi în formă. Seara trecută fusese atât de obosit, încât nici măcar nu-şi desfăcuse bagajele. Se apucă să şi le scoată după care se îmbrăcă în vechiul său trening negru, îşi puse în picioare nişte adidaşi, bău un suc de portocale din frigider şi ieşi.

Îi plăcea vremea ploioasă, care îi dădea un sentiment de siguranţă, de parcă s-ar fi aflat într-un univers închis, ce-i aparţinea doar lui.

Începu să alerge pe aleile din Bois de Boulogne. În curând, ploaia îl pătrunse până la piele, ceea ce-i dădu o senzaţie de confort. Observă că nu era singur acolo. Pe alei se mai plimbau câţiva îndrăgostiţi matinali, alţi câţiva alergau ca şi el, alţii îşi plimbau câinii, iar unul sau doi îşi făceau plimbarea călare.

George Corwin, ascuns în spatele unei furgonete pentru transportul laptelui parcată pe stradă, îl privi pe Montera cum înainta rapid, venind dinspre cascadă. Acesta se opri la câţiva metri de el, pentru a-şi trage sufletul. Corwin profită de acest răgaz, pentru a-l fotografia cu un aparat special, printr-o gaură făcută în peretele furgonetei.

După ce Montera traversă strada, un Mercedes negru se opri de-a lungul trotuarului, în dreptul intrării din

blocul în care locuia argentinianul. Garcia coborî din maşină, urmat de Donner şi de Belov.

— Ia uită-te, murmură ca pentru sine Corwin. Drăgălaşul ăsta de Nikolai, în carne şi oase !

Aparatul de fotografiat ţăcăni de mai multe ori, mai înainte ca cei trei să se întoarcă cu spatele şi să intre în bloc.

Din Mercedes mai coborî şi Stavros, care se apucă să regleze ştergătoarele de parbriz. Corwin îl fotografie şi pe el.

— S-ar părea că o să fie o treabă nasoală, îşi spuse Corwin.

Stavros intră în maşină, iar Corwin, după ce se depărtă suficient, îşi aprinse o ţigară şi se puse pe aşteptat.

*

Donner îi displăcu de la bun început lui Raul Montera. I se părea că debordează de o răutate care-l făcea să se simtă iritat. În schimb, Belov îi plăcu. Avea aerul cuiva cu capul pe umeri, care se află în slujba ţării sale, ceea ce la urma urmelor era cât se poate de normal, cu toate că Montera nu simţise niciodată vreo atracţie pentru idealurile comuniste.

Montera veni din bucătărie cu o tavă pe care o puse pe masă.

— Domnilor, vă rog să-mi spuneţi cum preferaţi cafeaua.

— Colonele, dar dumneata nu bei cafea ? îl întrebă Donner.

— Nici nu mă ating de ea. Este cel mai mare duşman al nervilor.

Se întoarse la bucătărie şi reveni cu o ceaşcă de porţelan.

— Eu o să beau un ceai, spuse el.

Donner izbucni într-un râs ironic. Era vizibil faptul că antipatia dintre cei doi era reciprocă.

— Cam neobişnuit pentru un sudamerican să bea ceai, nu-i aşa ?

— Mda, noi ăştia suntem plini de surprize, ripostă Montera. Cel mai bun martor în privinţa asta poate fi flota engleză.

— Colonele, eu sunt de partea ta, spuse Belov pe un ton împăciuitor. În Rusia, ceaiul ne-a permis să supravieţuim atâţia ani de zile.

Garcia îl întrerupse :

— Domnilor, haideţi să vorbim despre afacerile noastre. Señor Donner, ne puteţi spune în detaliu planul operaţiunii ?

— Sigur că da, răspunse Donner. Nu am aşteptat pentru asta decât sosirea colonelului Montera. Cu puţin noroc, toată problema se poate rezolva în următoarele patruzeci şi opt de ore, ceea ce mi se pare excelent, întrucât, după cum scriu ziarele de dimineaţă, trupele britanice de la San Carlos se pregătesc să intre în acţiune.

Montera îşi aprinse o ţigară şi îl întrebă :

— În fond, ne puteţi spune ce aţi organizat de fapt ?

Donner se convinsese de mai mult timp că o fărâmă de adevăr este mult mai credibilă decât orice minciună, aşa că răspunse :

— După cum ştiţi, libienii posedă o rezervă importantă de rachete *Exocet,* însă, ca urmare a presiunile exercitate de lumea arabă, colonelul Gadafi a refuzat să mai livreze aceste rachete Argentinei, aşa cum avusese de gând. Sau, mă rog, cum avusese chipurile de gând, dar în nici un caz într-o manieră oficială. Însă întotdeauna există o modalitate de a surmonta dificultăţile, nu sunteţi de aceeaşi părere cu mine ?

— Bine, şi pe urmă ? întrebă Montera.

— Am închiriat o casă în regiunea Vendée, în apropierea coastei, şi lângă un aeroport vechi, din vremea primului război mondial. Locul se numeşte Lancy. În prezent, aeroportul nu este folosit, însă pistele de aterizare şi de decolare sunt într-o stare perfectă. Peste două zile, sau cel mult trei, un avion de transport *Hercules,* venind din Italia, cu destinaţia Irlanda, va ateriza la Lancy. Bineînţeles, cât se poate de discret. La bordul său se vor afla zece rachete *Exocet.*

— Sfinte Cristoase ! exclamă Garcia.

— Livrarea mărfii va fi verificată de colonelul Montera. Dacă va fi mulţumit, îi va telefona lui señor Garcia, care se va afla tot aici, la Paris, iar acesta va depune la

Geneva, în contul meu, suma de trei milioane de lire sterline, în lingouri de aur, după indicațiile pe care i le voi da eu.

— Señor, felicitările mele, spuse Montera blând. Aveți un mod foarte eficient de a vă descurca în război.

— Niciodată nu m-am îndoit de lucrul ăsta, îi replică Donner. Și fiindcă că tot veni vorba, înclin să cred că o să aveți chef să decolați cu avionul ăla, *Hercules*, dar nu spre Irlanda, ci spre Dakar, în Senegal. Controlorii de trafic aerian din N'Gor s-au arătat foarte receptivi când a venit vorba despre afaceri. Avionul se va aproviziona acolo cu carburant, după care o să traverseze oceanul până la Rio de Janeiro, unde o să se aprovizioneze din nou cu carburant, pentru a parcurge ultima etapă a zborului său, până la o bază aeriană din Argentina pe care o veți alege dumneavoastră.

După o clipă de liniște. Garcia murmură :

— Este extraordinar !

— Dumneata, colonele, ce părere ai ? îl întrebă Donner pe Montera, fixându-l cu privirea. Ți se pare la fel de extraordinar ca și lui Garcia ?

— Eu sunt militar de carieră, răspunse Montera. Nu am nici o părere. Eu doar execut ceea ce mi se ordonă. Când trebuie să mă prezint pe aeroportul ăla ?

— Poimâine. O să mergem acolo cu un avion particular. Până atunci, n-aveți decât să vă distrați. Profitați de ocaziile pe care vi le oferă Parisul. După toate isprăvile din Atlanticul de Sud, o meritați din plin.

Zicând acestea, Donner se ridică. Montera îl însoți până la ușă.

— O să mai iau legătura cu dumneata, îi spuse Donner, în timp ce ieșea.

Belov plecă împreună cu el, însă Garcia rămăsese locului.

— Ce credeți despre toate astea ? îl întrebă pe Montera.

— Nu-mi place câtuși de puțin, răspunse argentinianul. Dar asta nu-i treaba mea. Doar n-am venit aici ca să mă împrietenesc cu cineva.

— Așa este. Atunci, pe curând. Dacă se întâmplă ceva, indiferent ce, o să vă sun. Dacă nu, atunci, colonele, faceți ceea ce v-a sugerat Donner, adică, distrați-vă !

*

Pe la prânz Gabrielle se duse în Bois de Boulogne să facă o plimbare călare. Ploaia încetase, însă, cu toate acestea, pe aici nu se afla multă lume. După ce petrecuse o noapte agitată, rămăsese în pat până aproape de prânz și încă nu-și revenise. Se simțea obosită, prost dispusă, și înfricoșată de perspectivele care i se ofereau.

Imediat ce ploaia reîncepu, Corwin se adăposti sub un stejar uriaș. O văzu pe Gabrielle cum venea călare dinspre cascadă, mergând la trap mărunt. Venea pe același drum pe care alergase Montera în cursul dimineții. Plimbarea îi colorase nițel obrajii și arăta splendid.

Dând cu ochii de Corwin, opri calul și exclamă :

— Ah, tu erai ?

După ce coborî din șa, Corwin îi arătă fotografiile făcute în cursul dimineții :

— Ia aruncă-ți ochii pe astea. O să țin eu calul.

Gabrielle privi prima fotografie și Corwin spuse :

— Mititelul ăsta de-aici este Juan Garcia. Ăla înalt este Donner, iar cel de-al treilea este Belov, agent K.G.B. Pe Montera îl știi, bineînțeles.

Se uită la figura bărbatului iubit și simți cum stomacul i se strânse. Trecu la cea de-a doua fotografie :

— Ăsta este Iani Stavros, garda de corp a lui Donner. Un tip dat naibii.

Ajunse apoi la fotografiile pe care Corwin i le făcuse lui Montera, în timp ce acesta alerga prin Bois de Boulogne. În special una dintre fotografii îl arăta pe Montera în plin efort. Toate trăsăturile figurii sale exprimau bucuria de a alerga. O figură luminoasă, pe care nu se vedea nici măcar umbra vreunei suferințe. Gabrielle simți cum sufletul îi era invadat de un asemenea sentiment de dragoste pentru el, încât senzația resimțită era aproape de nesuportat.

Îi înapoie fotografiile lui Corwin și-i luă hățurile din mâini.

— Te simți bine ? o întrebă el.

— De ce mă întrebi una ca asta ? Mai bine spune-mi când vine Tony.

— În după-amiaza asta, pe la cinci. Harry Fox o să fie aici mai devreme. Generalul vrea ca Harry să-i spună soțului tău toată istoria, de-a fir a păr.

— Domnule Corwin, Tony nu este soțul meu, răspunse Gabrielle, urcându-se în șa. Asta este o greșeală elementară din partea dumitale. Oamenii care practică un sport ca ăsta pe care îl practicăm noi, nu-și pot permite nici o greșeală, cât de mică.

Bineînțeles că Gabrielle avea dreptate, iar Corwin știa acest lucru. Văzând-o cum se îndepărta la trap, i se păru ciudat cum de nu simțea față de ea nici regret, nici ură.

*

Corwin, Jackson și Tony Villiers intrară în liftul din blocul rezidențial din bulevardul Victor Hugo. Corwin apăsă pe butonul în dreptul căruia era scrisă cifra X.

— Este un apartament destul de costisitor, însă a trebuit să-l închiriez pentru o lună.

— Sunt convins că Departamentul are bani să-l plătească, spuse Villiers.

— Cred și eu. L-am ales pe ăsta, tocmai pentru faptul că Gabrielle locuiește cu câteva blocuri mai încolo. Mi s-a părut foarte practic.

Făcu eforturi să zâmbească însă ostilitatea fățișă a lui Villiers îl împiedică.

— Să știi că am idee unde se găsește apartamentul ei. Nu te-ai gândit până acum la una ca asta ?

Mânia care îl stăpânea îl surprinse până și pe el. Însă, la urma urmelor, nu era decât o problemă secundară. Totul se datora doar oboselii, unei mult prea mari oboseli. Iar pe lângă oboseală, se simțea cuprins de o furie neputincioasă și, câteodată, de ură, atunci când se gândea la Charles Ferguson.

Liftul se opri și cei trei ieșiră din el. Corwin o luă înainte, scoase o cheie și deschise ușa unui apartament. Apoi îi înmână cheia lui Villiers, zicându-i :

— Poftim, ține-o, poți s-o păstrezi.

Și intră, urmat de ceilalți doi. Apartamentul nu era mare, însă confortabil și plăcut.

Harry Fox stătea lângă fereastră și citea un ziar. Villiers îl privi, după care îl întrebă :

— Scrie ceva interesant ?

— Nu chiar, îi răspunse acesta, dând ziarul la o parte. La San Carlos se așteaptă ca din clipă în clipă să se declanșeze atacul.

Villiers își aruncă geanta de voiaj pe canapea.

— Harry, ia spune-mi și mie care-i treaba ? Ultima oară când l-am văzut pe Ferguson, i-am spus să nu se mai atingă de Gabrielle. Ce fel de joc face ?

— Tony, vreau să-ți spun de la bun început să nu te aștepți la ceva plăcut.

Villiers se întoarse spre Jackson și-i spuse cu figura întunecată :

— Harvey, du-te și caută ceva de băut, presimt că o să am nevoie de așa ceva. Bine, Harry, în regulă, te ascult... îi spuse el lui Fox.

*

La „Casa albă", Maurice Gaubert, țiganul cel bătrân și fiul său, Paul, tocmai puneau niște curse de iepuri în pădurea din fața locuinței, când văzură un camion care intră în curtea grajdurilor, unde se opri, scrâșnind din frâne. Din camion coborâră câțiva bărbați, care începură imediat să care niște lăzi împinse de alți doi din camion, de sub prelată. Stavros sări în cabină și deschise ușa grajdurilor.

— Asta e omul lui Donner, spuse Paul Gaubert. Ăla care are un nume cam ciudat.

— Asta o fi singurul lucrul pe care l-o avea, răspunse tatăl său. Hm, Stavros...

Moșmondi ceva la o cursă apoi își atârnă pușca de umăr și-i spuse fiului său :

— Hai să mergem și noi, să vedem care-i treaba.

În clipa în care intrară în curte, Stavros tocmai ieșea din grajd. Își aprinse o țigară, se sprijini de camion și se uită la cei doi țigani.

— Bună ziua, domnule, îl salută Maurice Gaubert. Văd că de data asta sunteți mai mulți, nu ?

— Mda, cam așa ceva...

— Și domnul Donner ? A venit și dânsul ?

— Nu, o să sosească mâine.

Privirea deloc binevoitoare a lui Stavros îl incomoda vădit pe Paul Gaubert, care i-o suporta cu greu.

— Vă putem da vreo mână de ajutor, domnule ? continuă bătrânul Gaubert.

Stavros își scoase portofelul, extrase din el două bancnote de câte o sută de franci și i le întinse.

— Deschideți bine ochii și uitați-vă să nu-și bage careva nasul pe-aici, vreun necunoscut sau mai știu eu ce nepoftit. M-ați înțeles ?

— Da, domnule, cum să nu, se grăbi să răspundă Maurice Gaubert, înhățând banii. Afacerile dumneavoastră nu privesc pe nimeni. Dacă se întâmplă ceva cât de cât neobișnuit, o să vă dau de știre imediat.

Stavros îi urmări din priviri pe cei doi cum se îndepărtau, apoi intră în grajd, unde oamenii săi aranjau materialul pe care îl scoseseră din lăzi.

— Adunarea ! strigă el.

Într-o clipă, cei prezenți se aliniară pe două rânduri. Stavros începu să-i inspecteze.

— Din clipa asta, vă aflați din nou în armată. Și cu cât o să vă comportați mai corespunzător, cu atât o să fie mai bine.

*

Corwin își închiriase un Citröen. În acea seară, când mașina se opri în fața blocului în care stătea Gabrielle, de pe bulevardul Victor Hugo, la volan se afla Jackson, iar pe bancheta din spate Harry Fox și Villiers.

— Mai mult nu am ce să-ți spun, spuse Fox. Acum știi absolut totul.

— Hm, un fel de-a spune, mârâi Villiers.

— Ar mai fi ceva. E vorba despre profesorul ăsta, Bernard. I se telefonează mereu de la Buenos Aires pentru tot felul de sfaturi tehnice în legătură cu rachetele *Exocet* care le-au mai rămas argentinienilor. Însă cu siguranță că au mai rămas foarte puține. Oamenii noștri de la Buenos Aires au înregistrat în cursul nopții trecute două asemenea convorbiri.

— E o porcărie curată, spuse Villiers.

— Da, așa este. Dar generalul Ferguson este de părere că situația asta nu are cum să mai dureze. Dar, cât timp ești aici, ar fi bine totuși să te ocupi și de problema asta.

— De acord, răspunse Villiers, fără să se arate câtuși de puțin impresionat.

— Bun, atunci totul este în regulă. Dacă sergentul major ar avea amabilitatea să mă ducă la Roissy, aș mai putea prinde avionul de Londra.

Villiers aprobă, dând din cap.

— Harvey, ocupă-te de căpitanul Fox. Și să nu vii să mă iei de aici. O să mă întorc pe jos. Mai târziu.

După care coborî din mașină. Abia făcu câțiva pași, că Fox deschise portiera și strigă după el :

— Tony !

Villiers se întoarse.

— Ce mai este ?

— Să te porți frumos cu ea.

Villiers îl privi țintă, cu figura impasibilă și pumnii strânși în buzunare, apoi se întoarse fără să zică un cuvânt și, cu pași mari, se îndreptă spre intrarea în bloc.

*

— Pari într-o formă teribilă, îi spuse el.

Gabrielle stătea în picioare, lângă șemineul în care gazul ardea într-un aranjament de bușteni artificiali. Era îmbrăcată în pantaloni și într-o bluză de mătase neagră. Era în picioarele goale, iar părul și-l lăsase liber pe spate.

— Și tu arăți bine. Cum a fost acolo ?

— Cam ca în Scoția, într-o zi de-aia nenorocită, exclamă el, încercând să facă haz de necaz. În ceea ce mă privește, argentinienii nu au decât să-și păstreze toate insulele alea. Falklandul de Nord nu are nici o atracție. Prefer de o mie de ori Armaghul sau Omanul, indiferent în care zi a săptămânii.

— Bine, atunci care este explicația ? întrebă ea. Ce fel de joc este ăsta, Tony ?

Brusc, între ei se stabili un fel de intimitate, o anumită căldură. Nu era vorba despre dragoste în adevăra-

tul sens al cuvântului, însă între cei doi exista o legătură puternică de care Gabrielle era convinsă că avea să dureze până la moarte.

— Dragă, ăsta este un joc mare, îi răspunse Villiers, în timp ce-şi turna un pahar cu coniac dintr-o sticlă aflată pe o măsuţă. Da, este un joc care se desfăşoară la toate nivelele, începând cu Primul Ministru, Galtieri, Reagan, şi terminând cu treapta cea mai de jos a ierarhiei.

— Dar tu, Tony, ce fel de joc ai făcut în toţi aceşti ani ? Jocul de-a moartea ?

Villliers zâmbi amar.

— Gabrielle, nu ştiu dacă o să mă crezi, dar pe cuvânt de onoare dacă nu m-am întrebat şi eu lucrul ăsta de mii de ori şi tot nu am găsit vreun răspuns.

Gabrielle se încruntă, ca şi cum ar fi încercat să-şi pună ordine în gânduri, după care se aşeză pe canapea.

— Vezi tu, Tony, problema este dacă noi conducem jocul ăsta, sau jocul ăsta ne conduce pe noi ? Dacă nu am mai avea chef să-l continuăm, ne-am putea opri, pur şi simplu, sau totul ar continua, inevitabil ?

Niciodată Villiers nu se simţise atât de apropiat Gabriellei. Se aşeză în faţa ei, copleşit de acest nou sentiment de intimitate.

— Montera ăsta... Te-ai îndrăgostit de el, nu-i aşa ?

— Este singura fiinţă curată pe care am întâlnit-o vreodată, îi răspunse ea simplu.

— Eşti convinsă că poţi merge până la capăt ?

— Sper. Nu am altă scăpare. Ferguson a aranjat totul ca să nu am altă variantă.

— Într-una din zilele astea o să trec peste burta lui cu un camion de zece tone.

Gabrielle zâmbi şi-l luă de mână.

— Aşa-i mai bine, spuse el. Acum, hai să vorbim dsepre felul cum trebuie să dai cu ochii de Montera.

— Ai vreo idee ?

— Da. Corwin mi-a spus că l-a văzut pe Montera făcând jogging în Bois de Boulogne, ieri dimineaţă.

— Şi ce-i cu asta ?

— Se pare că aleargă foarte bine, ceea ce înseamnă că se antrenează în mod regulat. De altfel, numai împătimiţii de aşa ceva sunt în stare să iasă şi să alerge pe ploaie. Cu alte cuvinte, nu sare peste nici o zi.

— Şi eu ce trebuie să fac ?

— Tu o să te plimbi călare. Uite cum o să se întâmple.

După ce termină de explicat, Gabrielle nu se putu împiedica să nu zâmbească.

— Tony, imaginaţia ţi-a rămas la fel de bogată !

— Doar pentru anumite lucruri, mărturisi el ridicându-se. În orice caz, o să fiu cu ochii pe tine. Nu te mai obosi să mă conduci.

Ezită o clipă, apoi îl luă Gabriellei mâinile într-ale sale. Aceasta încercă să se împotrivească şi când îşi ridică ochii spre el, chipul ei avea o expresie tragică.

— Tony, îl iubesc. Nu ţi se pare că ăsta este cel mai ciudat lucru ? Exact ca în filme şi cărţi. Dragoste la prima vedere. Ceva total. Nu mă pot opri să nu mă gândesc la el.

— Te înţeleg.

— Şi acum, ceea ce voi face va distruge această dragoste, la fel de sigur cum o lovitură de cuţit m-ar omorî. Şi nu am de ales. E o ironie a soartei, nu ? încheie ea cu lacrimi în ochi.

Tony nu scoase o vorbă. Nici măcar una. În sinea lui simţea o furie oarbă. Împotriva lui, împotriva lui Ferguson şi a lumii în care trăia. O sărută tandru pe frunte, se întoarse şi ieşi fără zgomot.

XI

A doua zi dimineața, când Gabrielle intră călare pe aleile din Bois de Boulogne și începu să aștepte, așa cum îi spusese Villiers, încă mai ploua. În liniștea care o înconjura se auzea doar zgomotul odihnitor al picăturilor de ploaie căzând peste frunze. Peisajul părea ireal, încât Gabrielle încercă din nou acea senzație ciudată de a fi un observator care se privea pe el însuși, ca într-un vis.

În depărtare, printre copacii din dreptul cascadei, apăru o siluetă îmbrăcată într-un trening negru. Era Raul. Îl recunoscu imediat. Se uită la el câteva secunde, așa cum o sfătuise Tony, după care trase de hățuri. Calul o porni din loc.

Cu coada ochiului, zări o mișcare undeva, în dreapta ei. Doi indivizi își făcură apariția din desișul pădurii. Unul dintre ei, un bărbos, era îmbrăcat într-un impermeabil asemănător celor purtate de marinari. Celălalt, un blond cu părul lung și mai tânăr ca primul, era îmbrăcat în blue-jeans și într-o scurtă de pânză de cort peticită.

Gabrielle înțelese din prima clipă că cei doi nu aveau gânduri curate, ceea ce se dovedi imediat.

Bărbosul o luă la goană în fața ei, agitându-și brațele. Calul își ridică picioarele din față, și cum și le puse pe pământ, individul îl și apucă de hățuri, în timp ce blondul o înșfăcă pe Gabrielle de mâna dreaptă. Strigătul de spaimă pe care aceasta îl scoase, fu cât se poate de întemeiat. Într-o clipă, se văzu smulsă din șa și imobilizată de către bărbosul care-i înlănțuise brațele fără să mai poată face vreo mișcare. Blondul se apropie de ea și după ce-și băgă mâna pe sub scurta Gabriellei, începu să-i mângâie sânii.

Calul se îndepărtă agale.

— Hai s-o ducem sub copaci, spuse bărbosul, printre dinți.

Gabrielle strigă din nou. Nu de frică, ci de furia pe care o resimțea față de acei indivizi care-și puseseră mâinile pe corpul ei. Începu să dea din picioare.

*

În momentul în care auzi primul strigăt, Montera se opri brusc și-și înălță privirea. O văzu pe Gabrielle cum era dată jos din șa. N-o recunoscu imediat, însă văzând că era vorba despre o femeie aflată în dificultate, o luă la goană în direcția ei. Prin iarba udă, pantofii săi sport nu făceau nici un zgomot.

Gabrielle se afla la pământ. Bărbosul încerca s-o ridice, în timp ce blondul se uita la ei. Montera irumpse ca un fulger, cu mâinile întinse către rinichii blondului. Acesta scoase un urlet și se prăbuși la pământ. În clipa în care bărbosul își ridică nedumerit capul Montera își repezi piciorul drept în figura lui.

Adidasul din piciorul său nu-i făcu prea mult rău bărbosului. Individul se rostogoli pe iarbă, se ridică imediat de la pământ și în mâna sa apăru un cuțit.

În aceași clipă, Gabrielle se întoarse, și se ridică în genunchi. Montera o văzu. Rămase locului, ca o stană de piatră, după care întinse instinctiv brațele spre ea.

Gabrielle urlă, îngrozită. Bărbosul se repezise să atace. Montera o dădu la o parte și făcu un pas în lateral pentru a evita atacul.

Brusc, simți cum o furie ucigașă îi invadă ființa, așa cum nu mai simțise niciodată în viață. Își propti bine picioarele pe pământ, ușor depărtate și așteptă calm. Bărbosul atacă din nou, cu cuțitul repezit înainte. În momentul în care își ridică arma în sus, Montera îl apucă de încheietura mâinii și i-o răsuci la spate. Individul urla de durere. Cu muchia palmei, Montera îl lovi năprasnic la gât, în dreptul carotidei. Bărbosul se prăvăli, fără să scoată vreun sunet.

Blondul voma, stând în genunchi și cu capul plecat iar Gabrielle, cu fața lividă și murdară de noroi, stătea sprijinită de trunchiul unui copac.

— Gabrielle ! Dumnezeule !

După ce-i pronunță numele, izbucni imediat în râs și o luă în brațe.

— Nu-i așa că niciodată nu faci lucrurile pe jumătate ? se bâlbâi ea, încă nefiindu-și în stare să-și revină.

— Cam așa ceva, îi răspunse el, în timp ce-o sorbea din ochi. În chestii de genul ăsta trebuie ori să te descurci până la capăt, ori să nu te amesteci deloc. Mă duc să-ți caut calul.

Calul păștea liniștit, la câțiva metri. Montera îl apucă de hățuri și se întoarse cu el.

— Vrei să urci în șa ?

— Nu, nu cred.

Bărbosul scoase un geamăt și încercă să se așeze în capul oaselor. Tânărul cel blond se ridicase și stătea sprijinit de un copac.

— Ce vrei să fac cu nemernicii ăștia ? Să chem poliția ?

— Nu, lasă-i în pace, îi răspunse ea. Le-ai dat o lecție de care sunt convinsă că or să-și amintească toată viața.

Se îndreptară amândoi spre liziera pădurii.

— Doamne Sfinte, ce întâmplare ! exclamă el. E de-a dreptul fantastic ! Eu am venit abia ieri. Nu-ți știam adresa de la Paris, dar te-am sunat la Londra. Nu mi-a răspuns nimeni.

— Mi se pare normal, întrucât mă aflu aici.

Se forța să se stăpânească și să nu greșească vreun cuvânt.

— Raul, spune-mi și mie ce se întâmplă ? Războiul continuă. De ce nu te găsești la Buenos Aires ?

— Este o poveste lungă. Locuiesc într-un apartament din capătul aleii, la Neuilly. Tu unde stai ?

— Pe bulevardul Victor Hugo.

— Adică, la doi pași. Bine, și acum, la mine, sau la tine ? o întrebă el surâzător.

Fericirea Gabriellei era atât de mare, încât, pentru o clipă, uită de toate.

— Dumnezeule, Raul, ce bine că ești lângă mine !

I se aruncă în brațe și-l sărută. Montera o îmbrățișă îndelung.

— Auzi, parcă englezii au un termen pentru un lucru minunat care ți se întâmplă, dar totalmente neprevăzut. Mi se pare că *Serendipity*, nu ?

— Da, așa este. Cuvântul ăsta vine de la încântarea resimțită de Sindbad Marinarul când a ajuns în fabuloasa insulă Serendib.

Ochii lui Raul scânteiară iar buzele sale surâseră în acel fel inimitabil, pe care Gabrielle îl știa atât de bine.

— Că veni vorba de „O mie și una de nopți", ce-ai zice de o baie caldă, așa, ca lumea ?

Gabrielle zâmbi.

— Am parcat mașina la grajduri.

— Păi atunci, ce mai așteptăm ?

O luară din loc, braț la braț, cu calul după ei.

*

Din momentul în care nu mai puteau fi văzuți, Tony Villiers și Harvey Jackson ieșiră din ascunzătoarea lor și se îndreptară spre cei doi agresori. Bărbosul, care se ridicase, se ținea de brațul drept. Figura îi mai era încă schimonosită de durere. Blondul reîncepuse să vomite.

— Eu v-am spus doar să-i speriați nițel, făcu Villiers. Însă dacă ați vrut să vă grozăviți, atunci v-ați căutat-o cu lumânarea.

Jackson luă din buzunar un teanc de bani și i-l dădu bărbosului.

— Uite, ține cinci mii de franci.

— Nu ajunge, gemu acesta. Mi-a rupt mâna.

— Pagubă-n ciuperci ! i-o aruncă Jackson, folosind una dintre puținele expresii franțuzești pe care le cunoștea.

Villiers stătea locului, cu figura întunecată, gândindu-se la Gabrielle, revăzând-o în minte cum se zbătea în mâinile celor două brute. O parte din furia care-l cuprinsese se întorsese împotriva-i, considerându-se singurul responsabil pentru cele petrecute.

— Dacă ții cu tot dinadinsul, ți se poate rupe și mâna ailaltă, îi spuse el bărbosului cu o voce amenințătoare.

Acesta își ridică brațul sănătos, în semn de apărare.

— Nu, gata ! O întindem !

Se întoarse către blond, îl luă de umeri şi-l târî după el.

— Niște tâmpiți de amatori ! spuse Jackson. Trebuia să ne fi închipuit una ca asta.

Însă Villiers se îndreptase deja rapid către marginea pădurii, cu capul plecat.

*

Apartamentul din bulevardul Victor Hugo era spaţios, cu tavane înalte şi uşi mari. La ferestre atârnau draperii de un verde deschis, iar pe pereţii albi două tablouri din perioada impresionistă formau niște pete vii de culoare.

Montera stătea în cada uriaşă de marmură îngropată, aşteptând-o pe Gabrielle. Aceasta ieşi din bucătărie, goală goluţă, cu o tavă în mâini, pe care se găseau două cești de porţelan pline cu ceai. Îi întinse una dintre ele lui Raul, după care intră în cadă cu cealaltă, aşezându-se în faţa lui.

— Pentru noi doi, spuse ea, ridicându-şi ceaşca.

— Pentru noi doi, răspunse Montera, făcând la fel.

Pe moment Gabrielle uită de situaţia fără ieşire în care se afla, gândindu-se numai la clipa de faţă şi la faptul că se găseau împreună.

— Parcă am mai făcut lucrul ăsta şi într-o altă viaţă, nu ? o întrebă el.

Gabrielle se întunecă la faţă, apoi îşi trecu degetul uşor peste urma unei răni proaspete, lungă aproape cât o palmă, de sub umărul lui.

— Ce ţi s-a întâmplat aici ?

— O schijă de obuz. În ziua aia am avut noroc, zău aşa.

Gabrielle se prefăcu neştiutoare.

— Vrei să spui că ai pilotat din nou ? Ai zburat iar deasupra insulelor Falkland ?

— Deasupra Malvinelor, o corectă el zâmbind. Să nu mai uiţi. Da, aşa este, am pilotat un avion de vânătoare şi de bombardament, care se chema „Gabrielle". Şi care a putut fi văzut la televizor, în cadrul emisiunii de actualităţi.

— Nu te cred, glumeşti !

— Ba nu, pe cuvântul meu ! Ţi-am scris numele pe botul avionului. Aşa că să ştii, iubito, că te-ai plimbat de mai multe ori de la Rio Gallegos până la San Carlos !

Gabrielle îşi aminti brusc de scena văzută în supermarketul Harrods, la raionul de televizoare. Vocea încordată a comentatorului, avioanele ce zburau la joasă înălţime deasupra golfului... Racheta care izbise ţinta în plin, avionul *Skyhawk* explodând, şi în jurul ei, oamenii aplaudând...

— Mda, continuă Montera, cu ironie în glas, cine ar fi crezut că la vârsta mea, o să ajung vedetă la televiziune !

— La vârsta ta, îi luă vorba din gură Gabrielle, explodând de furie, cine-ar fi crezut că o să te apuci iar de pilotat şi încă un avion cu reacţie ! Este lucrul cel mai lipsit de sens pe care mi-a fost dat să-l aud !

Şi-şi puse mâna cu tandreţe pe obrazul lui.

— Este chiar atât de îngrozitor, Raul ?

— Hm, te simţi de parcă ai coborî în infern, îi răspunse el. Şi asta se întâmplă nu o dată... Mi s-a întâmplat să văd atâţia tineri care pur şi simplu s-au dezintegrat în aer, în apropierea mea. Şi de ce, mă rog, toate astea ?

Privirea sa chinuită trăda o suferinţă extremă.

— Când am plecat din Rio Gallegos, reluă el, pierderile piloţilor noştri se cifrau la jumătate din efectivul iniţial. O adevărată catastrofă, Gabrielle. O porcărie sinistră !

Gabrielle reacţionă imediat faţă de durerea sa :

— Povesteşte-mi, Raul. Fă-mă să simt ce-ai simţit tu. Descarcă-ţi sufletul şi uşurează-te.

Îi luase mâinile într-ale ei, iar el i se agăţă de gât. Rămaseră aşa lung timp, cu capetele lipite.

— Îţi mai aminteşti de unchiul ăla al meu de care ţi-am povestit, toreadorul ?

— Da, îmi amintesc perfect.

— Înainte de a intra în arenă, se ruga Sfintei Fecioare în genunchi. Obişnuia să spună : „Cruţă-mă de coarnele taurilor". Să ştii că în timpul ultimelor săptămâni am avut de înfruntat multe coarne.

— De ce, Raul ? De ce ?

— Pentru că asta îmi este meseria. Sunt pilot. Şi acolo, în Atlanticul de Sud, nu aveam de ales. Puteam eu să rămân în spatele unui birou, când cei tineri se duceau în infernul ăla de bună voie ? Ştii cum spunem noi locurilor ălora ? „Valea morţii", aşa le spunem.

Stătea nemişcat şi privea în gol :

— În arenă, poarta roşie prin care ies taurii, se numeşte „Poarta Fricii". Gabrielle, moartea apare printr-o astfel de poartă : o fiinţă întunecată, gata să ucidă. În momentele în care decolam spre San Carlos, singurul lucru care ţinea uşa asta închisă ai fost tu. Odată am trăit unul dintre cele mai groaznice momente pe care mi-a fost dat să-l trăiesc : avionul nu mi-a mai răspuns la comenzi. Eram cât pe ce să acţionez sistemul de ejectare al scaunului, când, brusc, ţi-am simţit parfumul. Ţi-o jur că aşa a fost. Parfumul tău „Opium", încât am avut senzaţia că te afli lângă mine.

— Şi ce s-a întâmplat ?

Montera se destinse dintr-o dată şi zâmbi.

— Ce să se întâmple, doar sunt aici, nu ? Mi-ar fi plăcut să am o fotografie de-a ta în cabină, cu dedicaţie „Sunt Gabrielle — ia-mă cu tine în cer !" Să-mi dai neapărat una, o s-o iau cu mine.

— Acolo ? Doar n-ai să pleci şi să zbori din nou !

Montera dădu din umeri :

— Nu rămân la Paris decât câteva zile. Habar n-am ce se va întâmpla acasă, când o să mă întorc.

— Dar de ce ai venit aici ?

— Îndeplinesc o misiune pentru guvernul meu.

De fapt, acesta era adevărul.

— Vezi tu, continuă el, embargoul impus de francezi asupra armelor ne-a creat o grămadă de probleme. Dar nu are rost să mai vorbim despre aşa ceva. Mai bine spune-mi ce faci tu aici.

— Pregătesc o serie de articole pentru *Paris Match*

— Şi tatăl tău te ajută, ca deobicei ?

— Bineînţeles.

— Mda, sigur că da. Un Degas pe un perete, un Monet pe celălalt.

Gabrielle îngenunche şi-l sărută pe gură cu o infinită tandreţe.

— Uitasem cât eşti de perfect.

— Iar cuvântul ăsta ! Nu poţi găsi un alt epitet ? o întrebă el, râzând.

— Acum, acum, nu. Dar dacă o să mă duci în pat, îţi promit că o să încerc.

*

Peste câtva timp, în penumbra perdelelor trase pe jumătate, Gabrielle se sprijini în cot, privindu-l pe Montera cum dormea. Figura sa avea o expresie concentrată. Se vedea că suferă în somn. Începu să geamă şi câteva broboane de transpiraţie îi apărură pe frunte. Brusc, deschise ochii şi o fixă cu privirea.

Gabrielle îi dădu părul la o parte şi-l sărută duios, ca pe un copil.

— Gata, totul e în regulă. Sunt aici, cu tine.

Montera schiţă un zâmbet.

— Ştii, am visat. Din nou visul ăla... Îţi aminteşti ? Ţi l-am povestit... La Londra, în apartamentul tău.

— Cu vulturul care coboară spre tine ?

— Da, şi care se năpusteşte asupra prăzii, cu ghearele desfăcute.

— Adu-ţi aminte ce ţi-am spus eu să faci. Să scoţi flapsurile. Şi vulturii, cât sunt ei de vulturi, pot să scape prada.

Montera o trase spre el şi o sărută pe gât.

— Ce frumos miroşi. Ai un miros cald, feminin. Hm, chestia asta pe care am spus-o este de fapt un pleonasm. Zău că uneori nu prea ştiu cum să mă port cu tine...

Gabrielle îi zâmbi fermecată şi, plimbându-şi degetul pe braţul lui, îi şopti :

— Sunt Gabrielle... Ia-mă cu tine în cer...

*

Când Gabrielle se trezi, Montera nu mai era lângă ea. O senzaţie de panică îi invadă fiinţa. Ceasul de pe noptieră arătă ora patru. Peste câteva minute, Raul intră, îmbrăcat în treningul negru, cu un ziar în mână.

— L-am luat din cutia ta de scrisori.

Se așeză pe marginea patului și îl desfăcu.

— Ceva interesant ? îl întrebă ea.

— Mda. Forțele britanice au trebuit să abandoneze capul de pod din San Carlos. Au fost atacate de avioane *Skyhawk*. Două dintre ele au fost doborâte.

Aruncă ziarul în lături și-și îngropă fața în palme.

— Hai să facem o plimbare.

— De acord. În cinci minute sunt gata.

Montera o așteptă în salon, fumând o țigară. Întorcându-se din dormitor, Gabrielle era îmbrăcată în blue-jeans și în impermeabilul care îi aminti de Londra.

Coborâră și merseră cu mașina Gabriellei până în Bois de Boulogne. Acolo coborâră din mașină și începură să se plimbe pe alei, mână în mână.

— Așa arăți mai bine și mai destins, îi spuse ea.

— Asta numai datorită ție.

După ce se așezară pe o bancă, el îi spuse :

— Unii bărbați beau, alții se droghează. Drogul meu ești tu. Un drog foarte eficient.

Gabrielle se aplecă spre el și-l sărută.

— Ești un scump. Ești cel mai scump bărbat din câți am întâlnit.

— Tu mă faci așa. Da, da, ți-am mai spus-o. Faci din mine un om mai bun decât sunt.

Se ridicară de pe bancă și se îndreptară înlănțuiți spre locul unde își lăsaseră mașina.

— Ce se va întâmpla cu noi ? întrebă Gabrielle.

— Vrei să știi dacă am intenții serioase cu tine ? Bineînțeles că am. O să mă însor cu tine când lucrul ăsta va fi posibil, dar nu ca să pun mâna pe tablourile tale.

— Bine, dar în viitorul apropiat ?

— Cu puțin noroc, o să petrecem împreună două zile. După care, trebuie să mă întorc în Argentina.

Gabrielle făcu un efort pentru a-și arăta bucuria.

— În orice caz, seara asta ne aparține. Hai să mergem undeva unde să mâncăm, să dansăm și să ne simțim bine.

— De acord. Unde propui să mergem ?

— Știu în Montmartre un local cu muzică excelentă. La Paco. Patronul este brazilian.

— Gata, votez pentru Paco. Vin să te iau pe la opt. E bine ?

— E perfect.

În timp ce vorbeau, Gabrielle îl zări pe Tony Villiers lângă un chioșc de ziare, la vreo treizeci de metri de mașina ei. Un val de furie o năpădi.

— Te las acasă, îi spuse Gabrielle.

După ce opri în dreptul blocului în care se afla apartamentul lui Montera, Gabrielle îi mai spuse câteva cuvinte, după care semnalizâ, porni din loc și se îndepărtă, sub privirile lui Raul.

Așezat pe o bancă, pe trotuarul de vizavi, unul din oamenii lui Nikolai Belov citea un ziar. Își notă numărul de înmatriculare al mașinii se ridică și se îndreptă spre o cabină telefonică, în timp ce Montera intră în bloc.

*

Întoarsă în apartamentul ei, Gabrielle începu să se plimbe prin sufragerie, așteptând ca soneria de la ușă să sune. Era sigură că acest lucru nu va întârzia să se întâmple. Presupunerile ei se adeveriră. Peste puțin timp, se îndreptă spre ușa de la intrare și o deschise, lăsându-l să intre pe Tony Villiers. Se îndepărtă din calea lui, furioasă la culme, apoi se întoarse cu fața la el.

— Ei ? Ia spune, ai aflat ceva ? o chestionă el.

— Se află aici, trimis de guvernul său. O problemă legată de embargoul asupra armelor.

— Mda, corespunde. Altceva ?

— Sigur că mai e ceva. Aș vrea să nu stai lipit de mine, zi și noapte. Zău, Tony ! Este o situație dificilă, așa că nu o îngreuna și tu mai mult.

— Te deranjează cumva prezența mea ?

— Să știi că nu trebuie să-ți dau nici o socoteală. Iar în seara asta, prezența ta este absolut de prisos. O să mergem într-un local din Montmartre.

— Și pe urmă ? Vă întoarceți aici ?

Gabrielle se îndreptă spre ușa de la intrare și o deschise :

— Tony, asta a fost tot.

— Nu-i nimic, îi răspunse el. Harvey și cu mine avem multe treburi în seara asta.

Apoi ieşi. Gabrielle se duse în baie şi dădu drumul la apă în cadă. Oftă fericită. O aştepta o seară minunată. Indiferent ce avea să se întâmple pe urmă, seara ce avea să vină era seara lor.

*

Când Wanda intră în baie, cu telefonul în mână, Donner se găsea sub duş.

— Belov vrea să-ţi spună două vorbe.

Donner îşi şterse mâinile cu un prosop şi apucă telefonul.

— Nikolai ! Ia spune, care-i treaba ?

Preţ de un minut, ascultă în linişte, fără să rostească un cuvânt.

— Da, nu zic nu, ce-mi spui tu este foarte interesant. Să mă ţii la curent. Dacă ies undeva în seara asta, să mă suni neapărat.

Îi dădu apoi telefonul Wandei.

— Probleme ? îl întrebă ea.

— La prima vedere, se pare că eroul nostru din Malvine şi-a găsit o drăguţă. Una decorativă, după cum spun informatorii lui Belov, care stă pe bulevardul Victor Hugo.

— Asta înseamnă că are bani, nu glumă !

— Mda, logic. O cheamă Gabrielle Legrand. Belov o să mă ţină la curent. Dacă este chiar aşa de frumoasă pe cum se spune, înseamnă că ar merita să-i acord puţină atenţie.

— Ei, nu mai spune ! exclamă Wanda furioasă, punând telefonul pe o etajeră. Ce vrei să spui cu asta ?

— Vreau să spun că trebuie să vii să mă freci pe spate.

— Aşa mai merge.

Şi Wanda începu să se dezbrace încet, gândindu-se cu teamă la femeia pe care încă nu o văzuse. Un al şaselea simţ îi spunea că o să aibă neplăceri din cauza acestei femei.

*

Monţera se îmbrăcase în unicul costum pe care îl luase cu el, un costum de lână bleu închis. Îşi puse o cămaşă albă şi cravată neagră.

— Eşti foarte elegant, îi spuse Gabrielle când se instalară pe bancheta din spatele taxiului.

— Nesemnificativ, în comparaţie cu tine, o complimentă el.

Gabrielle îşi pusese rochia mini din lamé argintiu pe care o purtase în seara primei lor întâlniri, la ambasada Argentinei din Londra. „Tunsoarea sălbatică" îi punea în evidenţă părul superb.

— Ultima oară când am ieşit împreună, m-ai făcut să descopăr poezia malurilor Tamisei, în miez de noapte. În seara asta, ce surprize îmi mai rezervi ?

Gabrielle îi zâmbi şi-i luă mâna într-a ei.

— Nu prea multe, îi răspunse ea. Doar pe mine.

*

Când Belov telefonă, Donner urmărea la televizor ultimele ştiri în legătură cu luptele din insulele Malvine.

— S-au dus în oraş, îi dădu raportul rusul. La un restaurant brazilian din Montmartre, la Paco.

— Hm, interesant, răspunse Donner. Se mănâncă bine pe-acolo ?

— Mda, merge, în schimb muzica este extraordinară. Să nu uit, tipa asta este fata unui om de afaceri putred de bogat, Maurice Legrand.

— Şi ce fel de afaceri învârte ăsta ?

— Păi, cam de toate. Sediul îl are la Marsilia. Are mai mulţi bani decât Banca Franţei.

— Şi mai interesant, spuse Donner. Bine, o să mă ocup eu de toate.

Închise telefonul şi se întoarse spre Wanda, care citea o revistă lângă şemineu.

— Hai ! Îmbracă-te trăsnet. În seara asta mergem să dansăm.

*

După ce vorbi cu Donner, Belov rămase gânditor lângă telefon, cu figura crispată. Irina Vronsky veni din bucătărie cu o tavă pe care o puse lângă el.

— S-a întâmplat ceva ?

— Nu ştiu. S-ar putea să fie ceva. Gabrielle Legrand asta. E ceva ilogic.

— Ce este ilogic ? îl întrebă ea, în timp ce turna cafeaua.

— Nu știu, răspunse el iritat. Și tocmai asta mă neliniștește.

— În cazul ăsta, ca să fii liniștit, ai o singură soluție și anume să ceri informații complete despre ea.

Și îi întinse ceașca cu cafea.

— Irina, ai perfectă dreptate. O să te ocupi de asta chiar de mâine dimineață, cum ajungi la birou.

Sorbi o gură de cafea și se strâmbă imediat.

— Montera avea dreptate. Este groaznică ! Vrei să-mi faci un ceai ?

XII

Localul Paco își merita din plin renumele. Mesele erau îngrămădite unele lângă altele. Lumea era puzderie, iar orchestra senzațională. Din separeul în care se găseau, Gabrielle și Montera puteau privi în voie ringul de dans. Gabrielle comandă un whisky, iar el un gin tonic.

— Tot nu bei alcool ? îl întrebă ea.

— Trebuie să mă îngrijesc. Ca să mă mențin în formă. Știi, un bărbat între două vârste și o femeie mai tânără... hm, e o chestie.

— Bine, atunci continuă să-ți iei pilulele, o să-ți facă bine, continuă ea pe același ton de glumă. E clar că nu alerg decât după banii tăi.

— Ah, să știi că te înșeli amarnic ! Cu inflația care este acum în Argentina, eu sunt cel care aleargă după banii tăi. Chiar și familia Montera riscă să fie în dificultate la sfârșitul războiului.

Gabrielle tresări, scuturată de un fior. Cuvântul „război" fu suficient ca să o readucă la realitate. Însă în acea seară nici nu putea fi vorba să se gândească la așa ceva, încât îl luă de mână și-i spuse :

— Hai să dansăm !

Și fără să mai aștepte, aproape că-l smulse de pe scaun.

Orchestra interpreta o melodie pe ritm de bosanova. Montera o cuprinse în brațe și începură să danseze.

— A fost minunat, exclamă ea încântată, după ce muzica încetă. Ai fi fost un gigolo desăvârșit.

— Exact cum îmi spunea mama. Un gentleman nu trebuie să danseze prea bine. Întotdeauna mi-a plăcut să dansez, adăugă el, zâmbind. Când eram tinerel, mă duceam prin toate barurile unde se cântau tangouri. Pentru un argentinian, tangoul este evident singurul dans demn de acest

nume. La noi, reprezintă întruchiparea a tot ceea ce poate exista pe lumea asta. Rivalități politice, deznădejde, viață, dragoste... și moarte.. Știi să dansezi tango ?

— Dacă știu ? Este doar specialitatea mea !

Montera se întoarse către șeful de orchestră și-i spuse în portugheză :

— Hei, *compadre*, ia cântă un tangou, de-ăla, adevărat. Unul care să meargă drept la inimă, cum ar fi *Cambalache*.

— Se pare că señor este argentinian, nu ? răspunse muzicianul. Aveți un accent care nu poate fi confundat. Sunteți cam departe de țară, nu ? Și în clipele astea... Bine, atunci, pentru dumneavoastră și pentru doamna.

Se duse în spatele podiumului pe care se afla instalată orchestra și se întoarse cu un instrument, care la prima vedere semăna cu un acordeon.

— Ah, exclamă Montera încântat. O să auzim un adevărat tangou, cântat ca la carte. Asta este un bandoneon, iubito.

— Și care-i diferența ? întrebă Gabrielle.

— O să auzi imediat.

Șeful de orchestră, începu să cânte, acompaniat doar de pian și vioară. Imediat, muzica pătrunse în sufletul Gabriellei, evocându-i tristețea, dragostea și faptul că tot ceea ce făcea ca viața să merite a fi trăită se găsea în mâinile altcuiva, în întregime la discreția acestuia.

Dansară contopiți, ca o singură ființă, într-un fel care i s-ar fi părut imposibil până în acel moment. Montera nici măcar nu-i conducea pașii. Dansa minunat, cu o tandrețe nemăsurată. Iar când zâmbea, dragostea ce-o nutrea pentru ea se exprima într-un mod cât se poate de simplu : o dăruire totală și sinceră, care nu cerea nimic în schimb.

Cei doi dansatori stârniră admirația întregii săli, și mai ales a lui Felix Donner, care stătea la bar, împreună cu Wanda.

— Doamne Dumnezeule ! exclamă el. Ce creatură ! În viața mea n-am văzut o asemenea femeie.

Privindu-i expresia ochilor și figura pofticioasă, Wanda fu cuprinsă de panică.

— Într-o rochie ca a ei, orice femeie ar arăta la fel.

— Rochia ? Ce tot vorbești ! replică Donner, cu voce joasă. Prestanța asta ar avea-o chiar dacă ar fi îmbrăcată într-un sac. Sau goală de tot.

Muzica se opri. Mai mulți începură să aplaude, dar Montera și Gabrielle mai rămaseră câteva clipe înlănțuiți, uitând de cei din jur.

— Chiar că mă iubești mult, îi șopti ea, fermecată.

— N-am ce face. M-ai întrebat de ce sunt pilot. Ți-am răspuns că sunt ceea ce sunt. Întreabă-mă de ce te iubesc și-ți voi da același răspuns : fiindcă sunt ceea ce sunt.

Gabrielle simți cum o cuprinse un sentiment de siguranță nemaiîntâlnită și de liniște absolută. Îi luă mâna :

— Hai să ne așezăm.

După ce luară loc în separeu, Montera comandă o sticlă de șampanie Dom Perignon.

— Da, la Buenos Aires, tangoul este un mod de viață. O să te duc în San Telmo, adică în cartierul vechi al orașului. Acolo sunt cele mai celebre localuri din lume în care se cântă și se dansează tangoul. O să mergem la „El Vijo Almacen". O să devii o stea de tango într-o singură seară.

— Și când ? Când o să fie posibil lucrul ăsta ? întrebă ea.

— Fi-r-aș al naibii să fiu ! exclamă Donner. Señor Montera ! Ce surpriză plăcută !

Îi privi pe amândoi, dominându-i cu statura. Alături de el, Wanda se chinuia să zâmbească. Cu părere de rău, Montera se ridică.

*

Când Paul Bernard coborî din taxi, în colțul străzii din apropierea Senei, afară ploua. Regretă că nu-i spusese șoferului să aștepte. Cartierul în care se afla era un centru de birouri și de antrepozite, foarte animat tot timpul zilei, dar cum se lăsa seara, nu se mai vedea țipenie de om. O luă de-a lungul trotuarului, în căutarea adresei pe care i-o lăsase Garcia la facultate.

În cele din urmă, văzu firma luminoasă de deasupra unei magazii :. „LEBEL ET COMPAGNIE IMPORT — EXPORT". Era adresa pe care o căuta. Puse mâna pe clanța ușii prevăzute cu un vizor. Ușa se deschise ușor. Bernard pătrunse în încăperea cufundată în întuneric, în

care singura sursă de lumină provenea de la un birou cu geamuri aflat în interiorul magaziei, suspendat la o înălțime de câțiva metri.

— Garcia ! strigă el. Ești acolo ?

O umbră apăru în dreptul geamului, după care ușa biroului se deschise și o voce poruncitoare rosti :

— Urcă !.

Bernard începu să urce ușurat scara de lemn, ale cărei trepte cam șubrede scârțâiau, în timp ce spunea :

— Să știi că nu prea am mult timp la dispoziție. Sunt invitat la masă în seara asta, la o studentă de-a mea, care m-a rugat să-mi arunc nițel ochii pe teza ei. Cu puțin noroc, s-ar putea să fiu ocupat până mâine dimineață.

Trecu pragul biroului și dădu cu ochii de Tony Villiers, care îl aștepta pe un scaun.

— Cine ești ? întrebă Bernard. Unde este Garcia ?

— E ocupat. N-a putut să vină.

Ușa se închise și din spatele ei apăru Harvey Jackson, care-i bara drumul. Pentru prima oară, simți că-i este frică.

— Ce naiba se petrece aici ?

Jackson îi puse o mână pe umăr și-l obligă să se așeze într-un fotoliu.

— Stai jos. Și să răspunzi doar când ești întrebat.

Villiers scoase dintr-un buzunar un pistol Smith & Wesson și din alt buzunar un amortizor de sunet Carswell, pe care începu să-l înșurubeze la țeava armei.

— Profesore, chestia asta amortizează suficient detunătura. Dar sunt convins că știi, nu ?

— Pentru numele lui Dumnezeu, despre ce este vorba ?

Villiers puse arma pe birou și răspunse liniștit :

— Despre cât ai de plată la telefon, adică o sumă mare, fiindcă ai tot vorbit cu Argentina... Despre mere, despre pere și despre... rachete *Exocet*. Ah, era să uit, și despre un tip, numit Donner.

— Cine ești ? se răsti Bernard, în glasul căruia se amestecau frica și furia.

— Acum trei zile, încă mă mai aflam în Malvine. Așa că am văzut moartea îndeaproape. Sunt ofițer în Forțele Speciale Aeriene Britanice. Ai auzit de astea, nu ?

— Ticălosule !

Furia din el răbufnise.

— Da, sigur că da. Așa cum s-a exprimat un bun prieten de-al meu, de altfel într-un mod eronat, acest serviciu special al armatei este văzut de foarte multă lume mai abitir ca SS-ul nemților. Naiba știe ! Însă de un lucru sunt cât se poate de sigur, și anume că dacă nu o să-mi spui imediat tot ce mă interesează, o să te împușc în rotula stângă cu chestia asta.

Și-și luă pistolul de pe birou.

— Este o șmecherie destul de urâtă, pe care am prins-o în Ulster, de la cei din Armata Irlandeză de Eliberare. Dacă nu are rezultat, o să continui cu piciorul drept. Să știi că se învață foarte repede să mergi în cârje.

În celălalt capăt al încăperii se afla un fișet metalic, pe care era un vas din ceramică, cu o plantă verde în el. Mâna lui Villiers pivotă, pistolul pufni ușor și vasul se dezintegră.

Demonstrația fusese cât se poate de convingătoare.

— Știi cine este Donner ? îl întrebă Bernard pe Villiers.

— Da. Și mai știu că a promis livrarea de rachete *Exocet* unor agenți argentinieni peste câteva zile. De unde are de gând să le ia ?

— Nu mi-a spus. De fapt, din câte știu eu, nu a spus-o nimănui.

Villiers ridică pistolul și se pregăti să ochească.

— Nu, stai, ascultă-mă ! strigă Bernard îngrozit.

— Bine, de acord, dar să știi că ai tot interesul să mă convingi.

— Încercările rachetelor *Exocet* au avut loc în insula Roc, în dreptul coastei din regiunea Vendeé. Chiar în fața unui port mic, numit Saint Martin. Donner a închiriat o casă acolo. Cred că are de gând să atace un convoi al Centrului Aerospațial care transportă rachete în insulă.

Figura lui Bernard era îngrozită și scăldată de transpirație. Era cât se poate de clar că spunea adevărul, sau dacă nu, tot ceea ce știa el. Villiers dădu încet din cap și i se adresă lui Jackson :

— Bine, Harvey, du-te și așteaptă-mă afară, în mașină.

Jackson nu comentă. Ieşi din birou, închise uşa după el iar paşii i se auziră depărtându-se pe scara de lemn. După aceea, liniştea se instaură din nou.

Villiers îşi puse pistolul pe birou, îşi aprinse o ţigară, se ridică şi-şi înfundă mâinile în buzunarele impermeabilului.

— Nu prea îi ai pe englezi la inimă, aşa-i ? Aş putea să ştiu şi eu care este motivul ?

— Fiindcă în 1940 aţi întins-o şi ne-aţi lăsat cu nemţii pe cap, îi răspunse Bernard. Mi-au omorât tatăl şi au dat foc satului meu. Mama mea...

Se opri, incapabil să-şi termine fraza.

Villiers se întoarse cu spatele la el şi se îndreptă spre fundul încăperii. Bernard privi agitat la pistolul care se afla pe birou la îndemâna sa.

— Tatăl meu a luptat în unităţi de comando în timpul războiului, spuse Villiers, cu spatele la Bernard. A fost paraşutat de trei ori în Franţa pentru a-i ajuta pe partizanii din Rezistenţă. După aceea, a fost trădat, arestat şi închis în sediul general al Gestapo-ului din Paris, în strada Saussaies. A fost interogat timp de trei zile cu o asemenea sălbăticie, încât piciorul său drept nu a mai putut fi operat.

Se întoarse, având în continuare mâinile în buzunarele impermeabilului. Bernard stătea pe scaun, dar mâna îi era crispată pe patul pistolului Smith & Wesson.

— Ah, profesore, trebuia să ai răbdare şi să aştepţi să-mi termin povestea. Am păstrat pentru sfârşit partea cea mai interesantă. Cel care l-a torturat pe tatăl meu era un francez, aflat în solda nemţilor. Unul dintre fasciştii aia pe care-i poţi vedea peste tot.

Bernard scoase un strigăt de neînţeles şi trase. Dar Villiers se găsea deja în genunchi. Mâna îi ieşi din buzunar, ţinând un pistol marca Walther PPK. Glonţul îl atinse pe Bernard drept în mijlocul frunţii. Corpul acestuia fu proiectat în spate, dar nu se răsturnă din fotoliu.

Villiers îşi luă pistolul Smith & Wesson, stinse lumina şi ieşi. Coborî scările fără să se grăbească, deschise uşa şi ieşi afară, pe trotuar. În stradă, la câţiva metri, farurile unei maşini se aprinseră şi Citröen-ul înaintă spre el, cu Jackson la volan. Villiers urcă alături de el.

— I-ai dat vreo şansă ? întrebă Jackson.

— Bineînţeles.

— Puteam să pariez ! De ce n-ai vrut să termini mai repede cu el ? Şi de ce procedezi aşa cum ai făcut ? Doar nu era de calibrul tău. Numai aşa, ca să te simţi tu bine, nu ? Fiecăruia trebuie să i se dea o şansă să se apere, ca în Far West ? Să mori de râs, nu alta !

— Vezi-ţi de condus şi nu mai trăncăni atât, mormăi Villiers şi-şi aprinse altă ţigară.

— Te rog să mă scuzi, i-o aruncă Jackson, pe un ton ironic. Uitasem că, de fapt, comandantul meu este adeptul unor principii morale.

Băgă în viteza întâi şi acceleră.

*

Donner comandă încă o sticlă de şampanie.

— Nu beţi ? îl întrebă el pe Montera, cu sticla îndreptată spre paharul acestuia.

Montera îşi acoperi gura paharului cu palma :

— Nu, mulţumesc. Şampania nu mă prea atrage.

— E ridicol, spuse Donner. Unui bărbat căruia nu-i place şampania, înseamnă că nu-i place viaţa. Nu sunteţi de aceeaşi părere cu mine, domnişoară Legrand ?

— Maxima asta, sau ce-o fi ea, este absurdă. Nu are nici o legătură cu nimic.

Donner izbucni în râs.

— Ha, ha, ce nostim ! Uite o femeie care spune exact ce gândeşte. Şi care o spune şi direct, fără nici un ocoliş. Vezi, Wanda ? Tu nu spui niciodată ce gândeşti, ci numai ce crezi că s-ar dori să se audă din gura ta. Nu-i aşa, Wanda ?

Umilită, Wanda nu răspunse şi-şi încleştă dinţii. Mâinile îi tremurau în asemenea hal, încât strânse între degete poşeta de seară, împodobită cu monede de aur. Gabrielle, a cărei figură se înroşise de furie, deschise gura să vorbească, dar Montera îi luă mâna, i-o strânse uşor şi apoi, înclinându-se spre Wanda, îi spuse :

— Domnişoară Jones, îmi acordaţi onoarea să vă arăt cum se dansează tangoul în Argentina ?

Wanda își ridică ochii uimită, după care se întoarse spre Donner. Acesta continua să toarne șampania, fără să o privească, încât Wanda hotărî de capul ei :

— Cu cea mai mare plăcere !

Se ridică de pe scaun și se îndreptă spre ringul de dans.

Montera se aplecă spre Gabrielle, zâmbindu-i :

— N-o să întârzii mult, îi șopti el. Dacă te supără cu ceva, să-mi faci semn. O să-i dau aceeași lecție ca și bărbosului ăluia de dimineață.

— Bine, e în regulă, îi răspunse ea.

Montera o sărută, ca și când Donner nici n-ar fi fost de față, după care se duse și o luă pe Wanda de braț.

— De-a dreptul mișcător, comentă Donner. O scenă emoționantă. O să am și eu dreptul la un dans ?

Gabrielle bău încet o gură de șampanie, apoi puse cupa pe masă.

— Domnule Donner, ca să fiu sinceră, nu pot să-mi închipui nici măcar un singur motiv pentru care aș accepta să dansez cu dumneavoastră. Și asta foarte simplu, pentru că nu-mi plăceți câtuși de puțin.

Doar privirea lui Donner exprima mânia ce-l cuprinsese. În rest, reușise să se controleze.

— Sunt o ființă foarte încăpățânată. Și sunt sigur că într-o zi o să-mi recunoașteți adevărata mea valoare.

— Ah, bărbații ăștia, replică ea, dând din cap. Câtă vanitate stupidă poate sălășlui în ei. Toți sunteți la fel. Egoiști și exigenți. Știți că voi, bărbații, în realitate disprețuiți femeile ? Chiar interesul pe care îl aveți față de ele este în realitate o insultă la adresa lor !

Donner reuși să-și păstreze o bună dispoziție aparentă.

— Mda, acum îmi dau seama nu vă plac bărbații deloc. Dar, lăsându-mă pe mine la o parte, atunci cum stă treaba cu viteazul nostru colonel ? Bănuiesc că este diferit de restul, nu ?

— Este el însuși. El nu ia, ci dă.

Cuvintele îi veniră spontan, și auzindu-le pronunțate, o bucurie imensă i se putea citi pe chip.

— Poate ca lucrul ăsta să ți se pară contradictoriu, adăugă Gabrielle, însă pentru mine este cât se poate de clar.

Mai înainte ca Donner să poată spune ceva, apăru lângă el șeful de sală al restaurantului.

— Domnul Donner ?

— Da, eu sunt.

— Ați lăsat un mesaj la bar, pentru cazul în care cineva dorește să ia legătura cu dumneavoastră. Sunteți chemat la telefon.

Donner îl urmă până la recepție, unde apucă telefonul și-l duse la ureche.

— Sunt Donner. Cine-i ?

— Donner, aici e Nikolai. Ascultă, tocmai mi-a telefonat Garcia. Se pare că dimineață, Bernard i-a lăsat un mesaj cu privire la detaliile transporturilor care vor avea loc în următoarele patru zile, de la Saint-Martin la insula Roc. Singurul transport care corespunde nevoilor noastre o să ajungă prin zonă în zorii zilei de 29, foarte devreme.

— Adică, în trei zile ?

— Exact. Poți să te ocupi ?

— Nici o problemă. O să plecăm mâine dimineață cu *Chieftain Navajo*. O să-l iau și pe colonel cu mine.

— Perfect. Cum ți s-a părut mititica Legrand ?

— Absolut încântătoare. O să-i propun s-o ia cu noi.

— Crezi că ea o să fie de acord ?

— Cine știe ? Au aerul a doi porumbei.

— Mda, la o adică, ideea nu-i rea deloc, spuse Belov gânditor.

— De ce spui asta ?

— Nu știu, dar am eu o impresie, că locul ei în toată afacerea asta nu este deloc întâmplător. Cu timpul, ajungi să ai un fel de instinct în probleme de genul ăsta.

— Atunci, ai face bine să o verifici.

— Ah, din punctul ăsta de vedere, stai liniștit ! Te sun mâine, la „Casa Albă".

Donner închise și, în timp ce-și aprindea o țigară, cu privirea ațintită asupra Gabriellei, reflecta la cele ce-i spusese Belov. Doamne, cât de frumoasă putea fi ! Și, pe lângă frumusețe, mai avea și atâtea alte atracții... De când

se știa el, îi plăcuseră femeile și se folosise de ele fără nici un discernământ. Până în acea seară nu întâmpinase niciodată vreo dificultate. Dădu din cap cu un fel de admirație pe care refuza să și-o mărturisească deschis, dându-și seama, nu fără surprindere, că Gabrielle era prima femeie pe care o dorea din adâncul ființei lui.

Din ringul de dans, Wanda surprinse expresia de pe figura lui Donner și întorcându-și capul spre Montera îl întrebă :

— Această femeie reprezintă mult pentru tine ?

— Este viața mea, îi răspunse acesta duios.

— Atunci, fii cu ochii-n patru pe Donner. Are obiceiul să obțină ceea ce-și dorește.

Muzica se opri. Montera zâmbi și sărută mâna Wandei.

— Ești o femeie mult prea bună pentru unul ca el.

Wanda schiță un zâmbet trist.

— Greșești. Eu nu valorez nimic, pentru nimeni.

Ajunseră înapoi la masă, cam în același timp cu Donner.

— Tocmai am primit un telefon, îi spuse acesta lui Montera. Afacerea noastră va avea loc sâmbătă. Asta înseamnă că mâine dimineață trebuie să plecăm la Lancy. Am închiriat o casă acolo, „Casa Albă". Un loc foarte odihnitor.

Montera se posomorî.

— Bine, atunci așa o să facem.

Donner se întoarse spre Gabrielle :

— Nu v-ar surâde două sau trei zile la țară ?

— Nu prea cred, răspunse ea.

Însă văzând figura abătută a lui Montera, realiză brusc că le mai rămăsese la dispoziție foarte puțin timp. Acest gând îi izgoni din minte misiunea pe care o avea de îndeplinit pentru Ferguson.

— Mai gândiți-vă, noaptea este un sfetnic bun, insistă Donner.

Gabrielle se ridică de pe scaun :

— Pe mine vă rog să mă scuzați. Mă simt foarte obosită.

— Sigur că da, nu-i nici o problemă. Mi-a făcut plăcere că v-am cunoscut.

Îi privi pe cei doi cum se îndepărtau, apoi se opri la bar, plăti consumația și se îndreptă spre ieșire, fără s-o bage în seamă pe Wanda, care mergea în urma lui distrusă de durere, abia ținându-și echilibrul pe pantofii cu tocuri cui.

Pe trotuar, în așteptarea taxiului, Donner își scoase o țigară. În palmele sale, ținute căuș, flacăra brichetei străluci. Wanda se apropie de el.

— În seara asta am fost luat drept un dobitoc. Știi ? o întrebă el fără să-și ridice ochii asupra ei.

— Îmi pare rău, Felix.

— O să mă gândesc la ceva cu care să te răsplătesc. La ceva foarte special. Ceva ce o să îți minte mult timp.

Îi luă bărbia între degete și o forță să-și ridice privirea spre el.

— În zilele care or să vină, să te gândești la ce ți-am spus.

* * *

În apartamentul său, Gabrielle își turnă un whisky, bău o gură și începu să se plimbe nervoasă prin sufragerie.

— Creatura asta este cea mai infectă din câte am întâlnit până acum. Ești chiar obligat să tratezi cu el ?

— Gabrielle, îmi pare rău, dar asta e. Hai să nu mai vorbim despre chestia asta... Ia uită-te aici, am ceva pentru tine, spuse el, scoțând din buzunar un pachețel. În după-amiaza asta, după ce m-ai lăsat acasă, am luat un taxi și m-am dus să fac niște cumpărături.

Pe hârtia de ambalaj scria „Cartier". Gabrielle deschise pachețelul. Înăuntru se afla o cutiuță de catifea. În interiorul ei, se găseau trei inele legate unul de celălalt, de aur roșu, galben și cenușiu.

— Este ceea ce se numește o verighetă rusească, îi explică el. În general se poartă la degetul mic al mâinii stângi.

— Știu.

— Am ales mărimea la întâmplare. Dacă nu ți se potrivește, poți merge oricând la bijuteria Cartier, la domnul Bresson, care o să ți-o schimbe fără nici o problemă. Dă-mi voie să ți le pun.

Gabrielle întinse mâna, iar Montera îi băgă inelele pe deget.

— Parcă sunt un pic cam mari.

Gabrielle dădu din cap, uitându-se la mâna ei.

— Ba nu, îi răspunse cu o voce gâtuită. Îmi vin perfect.

— Verigheta asta este o mărturie... începu el. O mărturie a...

Ezită, iar zâmbetul care îi apăru pe figură părea plin de durere.

— Hm, uite cum joc marea mea scenă, și nu sunt în stare să-mi găsesc cuvintele ! Da, cred că trebuie să fac lucrurile în ordinea lor firească. Gabrielle, crezi că poate exista o șansă, cât de mică ? se bâlbâi el. Vreau să spun, o șansă cât de mică, ca să te gândești, să iei de bărbat un pilot de vânătoare între două vârste, prea bătrân pentru a continua să mai zboare și fără îndoială, cu atât mai dificil să trăiască ?

Gabrielle simți cum lacrimile îi ardeau pleoapele și-i puse mâna pe braț.

— Raul, vrei să-mi faci o plăcere ?

— Mă mai întrebi ? Tot ce vrei tu !

— Te rog, coboară și plimbă-te nițel. Aș vrea să fămân singură câteva clipe.

Pe figura lui Montera se putea citi îngrijorarea.

— Îmi pare rău... Atunci, o să mă duc în apartamentul meu. Poate aș putea să te văd mâine dimineață, înainte de a pleca ?

— Ah, nu ! striga ea, cuprinsă de panică. Vreau să te întorci !

— Bine, dragostea mea. Mă întorc peste o jumătate de oră.

O sărută tandru și ieși.

* * *

— Sunt Gabrielle, spuse ea, când Villiers răspunse la telefon.

— Ai ceva să-mi spui ?

Gabrielle respiră adânc.

— Donner a venit în restaurantul în care am fost cu Montera. L-am auzit spunându-i lui Raul că tranzacția va avea loc sâmbătă dimineață. O să plece amândoi cu avionul la Lancy, mâine dimineață. Nu știu unde se află localitatea asta.

— Las' că știu eu. În Vendée. Asta corespunde cu ce am aflat din altă parte.

— Donner mi-a propus să-i însoțesc. O să stea într-un loc numit „Casa Albă".

— Și tu i-ai spus că da ?

— Tony, nu mai vreau să fiu amestecată în povestea asta. Nu mai pot suporta.

— Știu că este o încercare dură, recunoscu el. Însă trebuie dusă până la capăt. Te înțeleg... Montera. Așa, ca de la bărbat la bărbat, să știi că am toată admirația pentru el, dar ce să-i faci, este dușmanul nostru, așa că sentimentele personale nu au ce căuta aici. Este vorba de a opri o livrare de rachete *Exocet*.

— Este inutil să mai insiști, spuse ea.

— Cum vrei. Nu am de gând să-ți forțez mâna, o știi foarte bine. Însă, oricum, trebuie să-l anunți pe Ferguson. Telefonează-mi mâine dimineață, dacă te răzgândești.

Villiers închise și formă apoi imediat numărul apartamentului din Londra, din Cavendish Square. Îi răspunse Harry Fox.

— Știri proaste de pe front, îl anunță Villiers. Tocmai m-a sunat Gabrielle. Până acum, totul a mers bine, dar se pare că e pe cale să-i cedeze nervii. Are de gând s-o lase baltă.

— Bine, în regulă, răspunse Fox. O să mă ocup eu de asta.

* * *

Gabrielle își turnă încă un pahar cu whisky și bău o gură, pentru a-și calma nervii. Dacă tot trebuia s-o facă, atunci, cu cât era mai repede, cu atât era mai bine. Se așeză și formă numărul de telefon al lui Ferguson, din Londra. Acesta îi răspunse aproape imediat.

— Ferguson la aparat.

— Gabrielle.

Vocea i se voală brusc.

— Draga mea, ai fost plecată ? Te-am căutat de mai multe ori în seara asta.

— Da, am luat masa în oraș. De ce ?

Tăcerea se prelungi, ceea ce o făcu brusc să aibă un presentiment ciudat.

— Ascultă-mă, am încercat să iau legătura cu mama ta și cu tatăl tău vitreg, însă erau amândoi într-o croazieră în insulele Ionice.

Toate astea nu puteau avea decât o singură explicație.

— Richard ? murmură ea.

— Da. Îmi pare sincer rău că-ți dau o știre atât de îngrozitoare. A fost dat dispărut, după toate aparențele fiind ucis în cursul luptelor aeriene din împrejurările lui Port Stanley.

— Doamne Sfinte ! strigă Gabrielle.

Într-o fracțiune de secundă îl văzu cum arăta în cadrul unei defilări : frumos, zâmbitor și mândru de uniforma forțelor Aeronavale pe care o purta.

— Îmi dau seama perfect ce efect are asupra ta o asemenea tragedie, reluă Ferguson. În împrejurările astea, cred că preferi, fără îndoială, să te degrevez de misiunea ta actuală...

— Nu, răspunse ea, cu dinții strânși. Este inutil. Mulțumesc și noapte bună, generale.

Rămase nemișcată, cu ochii lipiți de telefon, ridică receptorul pentru a treia oară și formă din nou numărul lui Villiers. Acesta îi răspunse imediat.

— Tony, m-am răzgândit. Mâine o să plec la Lancy, împreună cu Raul și cu Donner. Dar nu pot să-ți dau adresa casei lui Donner de-acolo.

— Nu-i nici-o problemă, îi răspunse acesta. O să plec și eu cu mașina, împreună cu Harvey. O s-o găsim noi.

Apoi ezită.

— S-a întâmplat cumva ceva ? De ce te-ai răzgândit așa de brusc ?

— Richard a murit, spuse ea. Ucis în luptă. Tony, trebuie să înceteze o dată toate astea. În interesul tuturor. Au murit deja prea mulți oameni.

Și închise.

*

Ferguson oftă.

— Ce femeie remarcabilă !

— Continuă ? întrebă Fox.

— Da.

— Cum a primit vestea ? A fost șocată ?

— De unde vrei să știu una ca asta ? Important acum este să știm cât timp mai poate rezista.

*

Ieșind din lift, Montera observă că ușa de la apartamentul Gabriellei era întredeschisă. Intră, o închise și se îndreptă spre sufragerie.

— Gabrielle ?

— Sunt aici.

Stătea lungită pe patul din dormitor. Perdelele erau trase, iar camera cufundată în întuneric. Montera întinse mâna spre comutator, să aprindă lumina, dar ea îl opri :

— Nu, te rog. Nu aprinde.

Se așeză pe marginea patului, îngrijorat.

— Dragostea mea, să știi că dacă nu te simți bine, pot pleca. Nu-i nici-o problemă.

Gabrielle își puse mâna pe genunchiul său.

— Nu. Nu pleca. Am atâta nevoie de prezența ta.

Montera se dezbrăcă, își puse hainele pe un scaun, și se băgă în pat lângă ea. Gabrielle se întoarse cu fața la el, îl înlănțui cu brațele și-și lipi capul de pieptul lui. Apoi brusc, de parcă s-ar fi rupt zăgazurile unui dig, toată durerea din ea, toată spaima, îi țâșni și începu să plângă încet, fără zgomot.

— Ce-i cu tine ? Ce s-a întâmplat ?

— Nimic, Raul. Nu spune nimic. Strânge-mă tare, dar nu spune nimic.

O legănă tandru, cu buzele lipite de fruntea ei, la fel ca pe un copil. Peste câteva clipe Gabrielle adormi

XIII

Villiers și Jackson plecaseră de la Paris pe la două noaptea, pe autostrada Chartres și după ce ajunseră la Nantes se îndreptară spre Sud. Ajunseră la Lancy fără nici o problemă pe la opt dimineața. Când le apăru în față gardul ce împrejmuia clădirile, Jackson încetini. Citröen-ul trecu încet prin fața porții zăvorâte cu un lanț și un lacăt, apoi își mări viteza, și se angajă pe un drum de țară, printre copaci.

Se întoarseră pe jos prin mijlocul pădurii și examinară aeroportul.

— Cică asta ar fi o bază abandonată din timpul războiului, nu ? spuse Villiers.

Jackson fu străbătut de un fior.

— Nu-i nici un semn de viață. Întotdeauna mă apucă tremuriciul când văd locuri ca ăsta. Probabil că aici au murit o grămadă de oameni.

— Mda... Înțeleg ce vrei să spui, îi răspunse Villiers, ridicându-și ochii spre cerul cenușiu, acoperit de nori amenințători. Să sperăm că vremea asta rea n-o să pună probleme prietenilor noștri când or să aterizeze,

— Și noi, ce-o să facem ? întrebă Jackson.

— O să mergem până la Saint-Martin. Să încercăm să adulmecăm casa aia pe care a închiriat-o Donner.

După care se întoarseră înapoi prin pădure.

*

Lungită pe spate, Gabrielle privea țintă tavanul. După câteva clipe, își întoarse capul, dându-și seama că Montera o privea.

— Cum te simți în dimineața asta ? o întrebă el. pe un ton grav.

— Bine. Îmi pare rău pentru aseară,

Stăpână pe ea, Gabrielle se simțea perfect calmă. Montera îi luă mâna și i-o sărută.

— Ai chef să-mi povestești ?

— Nu este nimic de povestit, îi răspunse ea. Niște fantome din trecut asta-i tot... Ia spune-mi, afacerea asta pe care o ai cu Donner, este chiar atât de importantă ?

— Da. În sensul că Donner poate furniza guvernului meu niște material indispensabil, acum, în momentul în care embargoul asupra armamentului a blocat căile de aprovizionare obișnuite.

— Și după ce o să se termine afacerea asta, o să te întorci în Argentina ? Raul, cât timp o să dureze toată chestia asta ? Două zile ? Trei ?

— Nu sunt eu cel care hotărăște, așa că nu am de ales îi răspunse el.

— Nici eu nu am de ales. Trebuie să profit de puținul timp care mi-a rămas, chiar dacă trebuie să-l suport pe ticălosul ăla de Donner. Așa că o să te însoțesc la Lancy.

Chipul lui Montera se lumină brusc.

— E adevărat ?

— Da.

Gabrielle se întoarse spre el și-și îngropă fața la pieptul lui. Începu să-i mângâie duios părul apoi își ațintì din nou privirea asupra tavanului. Cât de ușor îi veneau minciunile pe buze ! Cât de simplu îl putea înșela !

*

La Brie-Comte-Robert, Donner se plimba ca un leu în cușcă, fumând nervos. Wanda stătea sprijinită de peretele hangarului. Rabier, pilotul, aștepta în apropierea avionului.

— Ce dracu' face ? izbucni Donner.

Un taxi trecu de poartă și traversă curtea, oprindu-se lângă hangar.

Din mașină ieși Montera, îmbrăcat în blue-jeans și scurta sa de piele. Se întoarse, și întinzând mâna, o ajută pe Gabrielle să iasă.

Doner, cu figura încântată, uită brusc de mânie şi se îndreptă spre ei.

— Va' să zică până la urmă v-aţi hotărât să veniţi cu noi !

— Da, aşa este. M-am gândit bine şi mi-am zis că dacă tot nu am ce să fac, pot să vin cu voi.

În spatele ei, Montera luase bagajele din maşină şi-i plăti şoferului. Gabrielle arăta senzaţional în blue-jeans şi în hanorakul ei bleu. Donner simţi că totul era diferit cu această femeie : nu numai că o dorea, dar voia ca şi ea să-l placă şi să-l dorească.

— Perfect, îi spuse el. Atunci, să mergem.

Se îndreptară spre avionul *Chieftain Navajo*. Wanda se apropie de Montera, care îi observă figura crispată. Îi zâmbi şi îi spuse :

— Cred că îţi faci prea multe probleme.

— Poate că tu ar trebui să-ţi faci mai multe probleme, îi răspunse ea şi se luă după ceilalţi.

*

Bărulețul situat pe cheiul din Saint-Martin era gol. În afară de Viliers şi Jackson nu se mai afla nici un client înăuntru. Cei doi stăteau la marginea tejghelei, mâncând cornurile pe care patroana, o blondă voluminoasă, cu figura deschisă, abia le scosese din cuptor

— Mai doriţi puţină cafea ? îi întrebă ea..

Villiers dădu din cap, în semn că da.

— Dar unde au dispărut toţi clienţii ? se interesă el.

— Domnule, la ora asta toată lumea lucrează. Şi de o bună bucată de timp nu prea mai avem turişti. Afacerile de astăzi nu mai sunt cele de odinioară.

— Din câte ştiam eu, se afla un aeroport pe-aici.

— Ah, da ! La Lancy, dar este închis de mulţi ani, îi răspunse ea în timp ce-i turna cafeaua. Călătoriţi în interes de afaceri ?

— Nu, răspunse Villiers. Ne petrecem concediul la Sables-d'Olonne şi cineva ne-a spus că la Saint-Martin se poate pescui ca lumea.

— În toată regiunea Vendée nu există un loc mai bun pentru pescuit ca aici.

— Şi unde am putea sta şi noi ?

— Păi, există hotelul „Pomme d'Or", nițel mai departe, către piață, dar dacă aş fi în locul dumneavoastră, nu m-aş duce acolo. Nu este un loc prea grozav şi în afară de asta, Hugo, agentul imobiliar, are o mulțime de locuințe de închiriat. Tot felul de căsuțe, ferme sau vile. Este un tip foarte de treabă şi o să fie fericit să vă poată ajuta, credeţi-mă. Nu mai sunt turişti ca altădată. Îşi are biroul tot pe trotuarul ăsta, la câțiva paşi de-aici.

— Doamnă, vă mulţumim din suflet, îi spuse Villiers, adresându-i un zâmbet cuceritor. O să trecem neapărat pe la el.

*

Hugo, un localnic cu părul alb, care părea că se ocupa singur de treburile agenției sale, se arătă foarte serviabil. O hartă agățată pe perete avea înfipte în ea câteva steguleţe roşii, care indicau amplasamentul proprietăților libere pentru a fi închiriate.

— Vă pot oferi oricare din aceste locuri, le spuse Hugo. Bineînțeles că închirierea se face pentru cel puțin o săptămână.

— Nu-i nici o problemă, răspunse Villiers, însă aş fi vrut o căsuță de țară. Un prieten de-al meu din Paris, care a fost aici în concediu, acum vreo trei ani, mi-a spus ceva despre un loc, numit „Casa Albă".

Bătrânul încuviinţă din cap, îşi scoase ochelarii de pe nas şi le arătă un steguleţ.

— Da, da. Este o locuinţă frumoasă, dar mult prea mare pentru două persoane. În orice caz, am închiriat-o unor parizieni.

— Mda... făcu Villiers.

Se apropie de hartă şi arătă un steguleţ aflat între Lancy şi „Casa Albă".

— Dar asta ?

— Asta se potriveşte perfect cu ceea ce căutaţi. Este o vilă mică modernă, care se numeşte „Câmpinița". A fost construită acum cinci ani de un profesor din Nantes, care intenționează ca la pensie să se retragă aici. Pentru moment, nu o foloseşte decât în concediu. Are trei camere şi bucătărie, în întregime mobilate. Pot să v-o închiriez cu cinci sute de franci pe săptămână şi cu o garanție de încă

cinci sute de franci, pentru orice pagubă posibilă. Plata înainte, bineînțeles, făcu el, zâmbind, ca pentru a se scuza. Stimate domn, din păcate, asta-i realitatea, sunt o grămadă de indivizi care au plecat și nu au mai plătit.

— Vă înțeleg perfect.

Villiers își scoase portvizitul, extrase din el banii și-i puse pe birou.

— Doriți să vă conduc cu mașina ?

— Mulțumesc, nu este nevoie. Nu vreau să vă răpesc timpul. Dați-mi cheile și vă mulțumesc încă o dată.

— Și eu vă mulțumesc domnule, îi spuse Hugo, luând niște chei dintr-un cui numerotat de pe o panoplie. Un pic mai jos, pe stânga, există un magazin cu de toate. Doamna Manciet vă va da tot ce doriți.

Villiers se urcă în Citröen și trase portiera după el.

— Ai rezolvat ceva ? îl întrebă Harvey Jackson.

— Ba bine că nu ! Am descoperit unde se află „Casa Albă" și am închiriat pentru noi o casă de vacanță foarte aproape de ea. Se numește „Câmpinița".

— Bravo !

— Să te oprești în fața magazinului de acolo. Trebuie să cumpărăm câte ceva.

Villiers se lăsă pe spatele banchetei și-și aprinse o țigară. Totul se anunța bine .Nu mai lipseau decât Donner, Raul Montera și Gabrielle, și partida putea începe.

*

Când *Chieftainul Navajo* ateriză la Lancy, puțin înainte de prânz, Stavros era deja prezent, așteptând pasagerii într-o furgonetă Peugeot. Villiers, ascuns printre copaci, văzu prin binoclu cum din avion coborâră cele două perechi, după care avionul intră numaidecât într-unul dintre hangare, a cărui poartă fusese deschisă în prealabil de către Stavros. Turcul așteptă ca pilotul să iasă din hangar, apoi toți se îndreptară spre Peugeot.

— Gabrielle este cu ei ?

Villiers dădu din cap în semn că da. Pilotul se urcă în mașină alături de Stavros și mașina se îndepărtă.

— Hai să ne întoarcem, mi-e o foame de lup. Și să-l sunăm neapărat pe general. Să-i lăsăm pe prietenii noștri să se instaleze, după care o să aruncăm și noi o privire pe la „Casa Albă".

Cei doi se întoarseră la mașina lor, ascunsă în desișul pădurii.

*

Harry Fox tocmai mânca când Villiers telefonă, căutându-l pe Ferguson.

— Tony, generalul nu-i aici. E la o întâlnire la ministrul apărării, împreună cu șefii de stat-major. Îl aștept să vină cam peste o oră. Unde sunteți voi ?

— La țară, unde să fim ! Într-o casă de vacanță, care se numește „Câmpinița".

— Și Donner unde e ?

— Nițel mai departe de noi.

— E perfect. Spune-mi telefonul vostru și cum sosește generalul, vă sun.

*

La „Casa Albă" Donner deschise o ușă de la primul etaj și-i pofti înăuntru pe Gabrielle și pe Montera. Încăperea avea un aspect medieval, cu tavanul înalt, ferestre înguste, care o făceau întunecoasă și cu un tapet de o culoare nedefinită. Patul, înălțat deasupra dușumelei, nu părea deloc confortabil.

— Baia se află aici, spuse Donner. Există tot confortul modern. Stavros mi-a spus că peste o jumătate de oră putem mânca. Ne vedem jos.

După ce spuse astea ieși, lăsându-i singuri. Montera se așeză pe pat și încercă somiera.

— Sfântă Fecioară ! exclamă el. Auzi cum scârțâie arcurile astea ? Toată lumea o să fie la curent cu pasiunea nebună pe care o am pentru tine !

Gabrielle se așeză alături de el.

— Raul, nu-mi place locul ăsta. Și cu atât mai mult individul ăsta.

— Știu, îi răspunse el. Dar cum eu îți plac, totul o să fie în regulă.

Îi luă fața între mâini, o trase spre el și o sărută tandru.

În așteptarea telefonului lui Ferguson, Villiers își turnă ceva de băut. Jackson ieși din bucătărie.

— Am ascultat postul de radio din Paris. Au transmis știri din război. Al doilea regiment de parașutiști englezi a atacat în zorii zilei, la „Gâsca Verde".

— Și ?

— Din surse americane, se pare că au loc lupte grele.

Villiers trase un șut într-un fotoliu :

— Și noi stăm aici și ne jucăm de-a baba oarba, ca niște copii.

— Nu vorbi prostii, îi răspunse Jockson. Jocul ăsta, pe care-l facem, este foarte important. Am descoperit niște conserve de supă. Avem și pâine și brânză. Dacă vrei, poți să vii la popota soldaților. Dar dacă preferi să rămâi la popota ofițerilor, treaba ta.

Și ieși din încăpere, exact în momentul în care telefonul începu să sune.

— Cum merge treaba, Tony ? îl întrebă Ferguson.

— Destul de bine.

Și îi explică situația în amănunt.

— Bine, spuse Ferguson, când acesta termină. Cum o să ai informații precise despre intențiile lui Donner, să telefonezi imediat. Mai bine îl lași pe sergentul-major lipit de telefon, pentru cazul în care o să fie nevoie să-ți comunic ceva urgent.

— Am înțeles. La radio tocmai s-a anunțat că ai noștri au atacat în locul numit „Gâsca verde".

— Isuse Cristoase ! Aici încă nu s-a anunțat așa ceva.

— Care e situația ?

— Se duc lupte grele, Tony. Problema este că serviciile noastre de informații s-au cam înșelat. Au fost mai mulți argentinieni decât s-a crezut. Se pare că șeful operațiunilor a murit în luptă, dar încă nu avem suficiente date cu privire la ce se întâmplă la sol în prezent. În orice caz, ținem legătura.

Villiers închise telefonul. Cu figura întunecată, se îndreptă încet spre bucătărie.

Masa consta din somon afumat, caviar Beluga și șampanie Krug.

— Țin regim, explică Donner. Și dacă eu mă abțin, atunci și invitații mei trebuie să se abțină. Tot nu bei, colonele ?

— După cum v-am mai spus, șampania nu mă atrage.

— Atunci cu ce să te servesc ? O gazdă perfectă trebuie să satisfacă până și pe cel mai dificil musafir.

Montera se întoarse spre Gabrielle, care zâmbi. Știind dinainte ce anume avea să răspundă Montera. Acesta îi întoarse zâmbetul.

— O ceașcă cu ceai.

— Dumnezeule ! gemu Donner. Bine, vezi ce poți face, i se adresă el lui Stavros, care stătea în picioare, lângă ușă.

Turcul ieși.

— Trebuie neapărat să stăm de vorbă, spuse Montera. Avem mai multe de lămurit. Când aveți timp pentru așa ceva ?

— Chiar și acum, răspunse Donner. Doamnelor, vă rugăm să ne scuzați câteva clipe, se adresă el Gabriellei și Wandei.

— Nu-i nici o problemă, răspunse Gabrielle. O să fac o plimbare. Domnișoară Jones, vii cu mine ? o întrebă ea pe Wanda.

Donner izbucni în râs.

— Wanda să se plimbe ? Aș vrea s-o văd și pe-asta !

Wanda deveni stacojie și se ridică :

— Mulțumesc pentru invitație, însă trebuie să-mi desfac bagajele și să-mi aranjez lucrurile.

După care ieși din încăpere. Gabrielle se pregătea s-o urmeze când Donner o opri.

— Aș vrea să-ți aduc la cunoștință un simplu defaliu, îi spuse el zâmbind. Accesul în grajduri este strict interzis, din motive strict profesionale. În rest, simțiți-vă ca acasă.

Gabrielle ieși.

Donner și Montera se instalară în salon, în fața unui foc din lemne.

— Îmi puteţi garanta că nu va exista nici o întârziere ?

— Absolut. Partenerii mei italieni m-au asigurat în dimineaţa asta că totul este pregătit şi gata să demareze. Rachetele vor fi aici mâine, fără doar şi poate. În aceeaşi măsură, sper şi eu ca aurul dumneavoastră să fie disponibil la Geneva.

— În privinţa asta, nu vă faceţi nici o grijă.

Donner îşi aprinse o ţigară.

— Aşadar, o să plecaţi cu avionul *Hercules*. Şi domnişoara Legrand ? O să vină şi ea cu dumneavoastră ?

— Da, este foarte probabil, răspunse Montera. Trebuie doar s-o conving. Bine, în cazul ăsta, mă duc şi eu să fac o plimbare.

Şi se ridică.

— Vă însoţesc, spuse Donner. Cred că niţel aer curat mi-ar face şi mie bine.

Montera nu găsi nimic de zis şi ieşiră împreună.

*

Tony Villiers, ascuns în pădurice de lângă „Casa Albă" remarcase câteva lucruri interesante. Mai întâi, îl văzuse pe Stavros cum traversase de mai multe ori curtea dintre grajduri şi spatele casei. Prin urmare, acolo se afla cineva. De altfel, observase chiar o figură în deschizătura uşii.

Apoi, o văzu pe Gabrielle apărând, traversând terasa şi coborând pe peluza din faţa casei, printre copaci. O urmări din priviri cu binoclul şi o văzu cum ajunse în apropierea unui mic eleşteu, după care o apucă pe o potecă care ocolea eleşteul, şi ducea spre un pavilion de vară dărăpănat.

Ochiul exersat a lui Villiers remarcă o mişcare uşoară printre copaci, în direcţia eleşteului. Îşi reglă mai bine binoclul şi văzu o siluetă ieşind dintre tufişuri. Era un individ pletos îmbrăcat în nişte bluejeans peticiţi, cu şapcă şi cu o puşcă în mâini. Individul o urmărea pe Gabrielle fără ca aceasta să-şi fi dat seama de prezenţa lui.

Villiers se ridică brusc şi o porni la goană prin pădure.

Gabrielle se opinti deschise uşa pavilionului de vară şi intră. Înăuntru se aflau o masă de lemn, două scaune şi un şemineu din piatră. Geamurile de la ferestre erau sparte iar ploaia făcuse ca bucăţi întregi din duşumea să putrezească.

Auzi un zgomot în spatele ei şi se întoarse.

Tânărul din faţa ei, de statură mijlocie, nebărbierit, avea o înfăţişare anemică. Hainele pe care le purta erau mari pentru el şi părul îi ieşea în dezordine de sub şapcă. În mâini ţinea o puşcă de vânătoare.

— Ce vrei ? îl întrebă ea.

Individul îşi şterse gura cu dosul palmei. O examină din cap până-n picioare, cu ochii strălucind.

— Nu... Eu pun întrebările. Sunt paznicul proprietăţii ăsteia.

— Aha, spuse Gabrielle, sprijinindu-se de masă. Şi cum te cheamă ?

Individul zâmbi :

— Aşa e mult mai bine... Mă cheamă Paul. Paul Gaubert.

Gabrielle trecu rapid prin faţa lui şi ieşi.

— Hei ! Veniţi aici ! strigă ea.

Paul făcu doi paşi şi o prinse de braţul drept.

— Termină cu prostiile, îi spuse ea. Să ştii că sunt invitata domnului Donner.

Îşi smuci braţul şi-l împinse pe ţigan cu amândouă mâinile. Acesta se clătină, surprins, apoi furia puse stăpânire pe el. Îşi lăsă arma şi se repezi după ea. Gabrielle încearcă să-l lovească cu genunchiul în testicole.

Donner şi Montera ajunseră la timp pe creasta micii coline care domina eleşteul, pentru a asista la întreaga scenă. În acelaşi timp, îl văzuseră şi pe Villiers cum se năpustise spre ţigan. Într-o fracţiune de secundă, Villiers îl apucă pe acesta cu o mână de guler, cu cealaltă de mijloc şi după ce se răsuci, îl proiectă la câţiva metri, drept în eleşteu. Ţiganul se duse la fund, apoi apăru la suprafaţă după care începu să înainteze spre mal, tuşind şi gemând.

— Gaubert ! strigă Donner, luând-o la goană pe potecă, urmat de Montera.

Gaubert aruncă o privire înspre cei doi care alergau spre el și fără să mai aștepte nici o secundă, înspăimântat la culme, o rupse la fugă prin pădure.

— Ați pățit ceva ? o întrebă Villiers pe Gabrielle.

— Nu, n-am nimic, dar nu s-ar putea să schimbăm cumva scenariul ? Chestiile astea au cam început să mă plictisească. Și fii atent, avem musafiri.

— Să știi că mă dau drept un irlandez aflat în vacanță și stau în apropiere. Mă numesc Michael O'Hagan.

Situația din Ulster obligase pe cei din Forțele Speciale Aeriene să înființeze un cabinet de limbi străine în care erau predate toate dialectele regionale ce se vorbeau în Irlanda. Villiers era în stare să vorbească exact ca și cum și-ar fi petrecut toată viața la cinci kilometri de Crossmaglen. Iar de pseudonimul de Michael O'Hagan se servise deja de mai multe ori.

Montera ajunse și el cu sufletul la gură, vizibil îngrijorat.

— Gabrielle, ai pățit ceva ?

— Nu, slavă Domnului. Și asta datorită dumnealui.

— Mă numesc O'Hagan, spuse Villiers pe un ton amical. Michael O'Hagan.

— Domnule O'Hagan, țin să vă mulțumesc. Numele meu este Felix Donner, se recomandă acesta. Vă aflați pe proprietatea mea și îmi face plăcere să vă prezint pe domnul Montera și pe domnișoara Legrand, pe care tocmai ați salvat-o. Mizerabilul care a atacat-o este un țigan, cu numele de Gaubert. Le-am dat voie, lui și șatrei lui, să rămână pe proprietatea mea. Așa se întâmpla când îi tratezi pe ăștia ca pe niște ființe umane.

— Îmi pare bine de cunoștință, spuse Villiers.

— Și de unde veneați, domnule O'Hagan ?

— Păi, de dincolo de pădure. Tocmai mă uitam la hartă, să mă orientez când l-am văzut pe individul ăla cum o urmărea pe domnișoara Legrand, ascunzându-se. M-am luat după el și... restul îl știți.

— Da, da... Locuiți departe de-aici ?

Pentru Villiers era inutil să încerce să mintă.

— Nu, într-o vilă mică, nițel mai departe, chiar la marginea drumului. Eu și cu un prieten de-al meu vizităm regiunea Vendée.

Încerca să se arate deschis și fără nimic de ascuns. Aparent, reușise.

— Bine, atunci haideți cu noi, să bem ceva, îl invită Donner.

— Sunteți foarte amabil, însă deja am întârziat. Poate altădată.

— Atunci, veniți la masă în seara asta, insistă Donner. Bineînțeles, împreună cu prietenul dumneavoastră.

— Hm, să știți că nu prea am luat cu noi haine de de ocazii, răspunse Villiers, fidel imaginii pe care voia s-o lase.

— Nu are nici o importanță. Doar n-o să ne formalizăm pentru atâta lucru. O să ne prezentați și pe prietenul dumneavoastră, cu ocazia asta.

— Bine, de acord. Însă nu pot să promit și în numele lui. S-ar putea să-și fi făcut un alt program.

— Atunci, vă așteptăm pe la șapte și jumătate, opt.

— Mulțumesc. Pe diseară, spuse Villiers și se îndepărtă.

— Ce noroc că s-a găsit prin apropiere, remarcă Montera.

— Da, un adevăr noroc, consimți Donner.

Și se întoarse, cu figura îngrijorată.

*

Villiers făcu un duș și se bărbieri. Se îmbrăcă cu niște pantaloni de lână, iar peste cămașă își puse o scurtă de tweed. Intră în bucătărie cu pistolul Walter PPK într-o mână și cu un rulou de leucoplast în cealaltă. Își puse piciorul stâng pe un scaun, își ridică pantalonul și-și fixă pistolul chiar deasupra gleznei.

— Te pregătești să intri în groapa cu lei ? îl întrebă Jackson.

— Hm... Nu se știe niciodată. Întotdeauna când ai un as în mânecă, te simți mai liniștit. Ne vedem mai târziu. Să fii cuminte.

Ieși, se urcă în Citröen și porni. Jackson își mai turnă încă o ceașcă cu cafea și întinse mâna spre aparatul de radio. Brusc, simți la ceafă un ușor curent de aer, de parcă s-ar fi deschis o ușă. Se întoarse rapid. În pragul ușii

stătea Iani Stavros, cu un pistol în mână. În spatele acestuia, se aflau doi dintre mercenarii lui Gaston Roux.

*

Dincolo de glasvandurile ce dădeau spre terasă, fagii ce dominau peluza se detașau ca niște umbre chinezești pe cerul portocaliu. Înăuntru era cald și domnea o atmosferă confortabilă.

Gabrielle era îmbrăcată într-un costum galben. Montera purta blue-jeans și o cămașă bleu, din tricot. Singura concesie pe care o făcuse Donner propunerii sale de a nu se formaliza în legătură cu îmbrăcămintea, era puloverul pe care-l purta în loc de haină.

Privi afară, după care închise fereastra.

— S-ar putea ca mâine să avem necazuri cu vremea, spuse el.

— Să sperăm că n-o să fie nimic, răspunse Montera. Apropo, masa a fost minunată.

— Asta nu-i domeniul meu, ci al Wandei. Dacă-și dă silința, se descurcă binișor, adăugă el cu o condescendență ironică.

— Nu binișor, ci excelent, sublinie Gabrielle. A fost splendid. Are într-adevăr bun gust.

— Doamne Sfinte, să nu cumva să-i spui una ca asta ! O să facă un atac de inimă !

În acel moment, Wanda intră cu un platou în mâini. Era îmbrăcată cel mai elegant dintre cei de față cu o rochie — pantalon de seară, de catifea neagră.

Îi servi pe Montera și pe Gabrielle cu ceai.

— Îți dai toată silința să fii o gazdă bună, nu-i așa ? i se adresă Donner. Și dumneavoastră, domnule O'Hagan ? Toți irlandezii beau ceai, nu-i așa ?

— Știu și eu, răspunse Villiers cam nehotărât. Parcă aș bea o cafea.

Mâna Wandei tremura când îi întinse Gabriellei ceașca de ceai. Aceasta furioasă, se întoarse spre Montera și-i spuse :

— Aș vrea să iau nițel aer. Facem o plimbare ?

— Sigur că da.

Deschise unul dintre glasvanduri și ieșiră pe terasă.

— O pereche frumoasă. Ce părerea aveți ? spuse Donner.

Villiers păru ușor surprins.

— Da, fără îndoială.

— Ia spuneți-mi domnule O'Hagan, cu ce vă ocupați ?

— Sunt consilier comercial. În sisteme de extracție a petrolului.

— Aha, asta-i bine. O meserie interesantă în vremurile astea, mai ales cu zăcămintele din marea Nordului.

— Da, așa este, răspunse Villiers, uitându-se la ceas. Ei, să știți că am petrecut o seară foarte plăcută, dar sunt obligat să mă retrag. Mâine dimineață plecăm cu noaptea-n cap.

— Ce păcat ! În orice caz, mi-a făcut plăcere că ați acceptat inivitația mea.

Donner îl însoți până la ușa de intrare pe care o deschise, spunându-i lui Villiers :

— Țin să vă mai mulțumesc încă o dată pentru ceea ce ați făcut. În după-amiaza asta l-am trimis pe colaboratorul meu, Stavros, să-i alunge pe țigani, însă mai înainte de a sosi el, ăștia o și luaseră din loc.

După ce-și strânseră mâinile, Villiers coborî, iar Donner se întoarse în salon.

— Mai vrei ceva ? îl întrebă Wanda.

— Nu. Du-te și culcă-te.

— Felix, dar e încă devreme !

Donner dădu nemulțumit din cap.

— N-o să înveți niciodată ?

Și-i mângâie ușor obrazul cu dosul palmei. Wanda își trase capul între umeri, de parcă s-ar fi așteptat să primească o palmă.

— Așa, spuse el. Fă ce ți se spune. Du-te la culcare!

În clipa în care Wanda ieșea din încăpere, Stavros își făcu apariția.

— E gata mașina ? îl întrebă Donner.

— Da.

Donner se îndreptă spre glasvandul rămas deschis. Văzu la capătul peluzei punctul roșu al unei țigări aprinse. Erau Montera și Gabrielle care stăteau de vorbă.

— Hei, voi doi ! Eu trebuie să plec puțin ! Serviți-vă cu ce vreți de băut, da ?

Se întoarse în salon și-i spuse lui Stavros :

— Hai să ne grăbim.

Și ieși cu pași mari.

*

Montera își aruncă țigara și se sprijini de balustradă, lângă Gabrielle.

— Cred că ți-am împuiat capul tot vorbindu-ți într-una de maică-mea și de Linda.

— Raul, se poate, doar fac parte din viața ta ! Sunt lucruri care mă interesează. Să știi că sunt importante pentru mine.

— Da. Viața nu valorează nimic dacă nu iei în considerare rădăcinile. Așa este. Cu toții avem nevoie de un loc unde, din când în când, să ne punem capul. Un refugiu unde suntem siguri că găsim înțelegere totală.

— Ce mult mi-ar plăcea să am și eu un asemenea loc...

În vocea Gabriellei se simțea atâta deznădejde, încât Montera se simți mișcat.

— Dragostea mea, refugiul ăsta există. Mâine dimineață plec în Argentina, direct de-aici.

— Cum ?... Nu înțeleg...

— Decolăm de la Lancy. Acolo o să sosească un avion *Hercules*, cu material militar. Un avion *Hercules*, de transport. Poți să vii cu mine, dacă vrei.

Da, putea. Așa era. Și atât de ușor ar fi fost. Niciodată nu se simțise atât de aproape să-i destăinuie întregul adevăr ca în acea clipă.

*

Sosit în fața vilei, Villiers strigă :

— Harvey ! Unde ești ?

Nu primi nici un răspuns, însă auzi radioul, undeva, în spatele casei. Lucru curios, dar recunoscu imediat melodia ce se cânta. Era o melodie nostalgică. Al Bowlly, celebrul cântăreț al anilor '30, interpreta *Moonlight on the Highway*.

Ușa încăperii era întredeschisă. Villiers se opri în prag, Jackson stătea la masă, cu aparatul de radio portativ lângă el.

— Harvey ! strigă Villiers. Ce naiba te-a apucat ?

Apoi, văzu că acesta era legat de scaun. Obrajii îi erau umflați și acoperiți de arsuri, provocate fără îndoială de flăcări de brichetă. Deasupra urechii drepte, se vedea gaura făcută de un glonț. Un glonț de calibru mic, fiindcă nu se observa că i-ar fi ieșit din cap. Ochii săi fixau peretele.

Villiers se lăsă să cadă pe pat, privind țintă cadavrul din fața lui. Aden, Oman, Borneo, Irlanda. Atâtea aventuri, atâtea acțiuni, atâția morți și Harvey Jackson rămăsese mereu Invulnerabil ! Ca s-o sfârșească așa !

Ușa se izbi de peretele din spatele său. Se întoarse brusc cu mâna pe pistolul Walther. Stavros și cei doi oameni ai săi, toți înarmați, se găseau în fața lui.

— Un tip dur, spuse Stavros. N-am reușit să scot nimic de la el.

— Așa este, cei din Forțele Aeriene Speciale au o pregătire nemaipomenită, spuse Felix Donner, intrând în cameră. Sau mă înșel cumva, comandante Villiers ?

*

Montera și Gabrielle stăteau de vorbă lângă șemineu, când ușa se deschise. Donner intră, o închise și se apropie de ei, așezându-se cu spatele la foc.

— Ce bine-i aici ! Afară e un frig cumplit.

— Ați fost departe ? întrebă Montera, mai mult din politețe, decât din curiozitate.

— Mda... destul de departe. Știți, un prieten de-al meu din Paris mi-a telefonat în seara asta. A făcut niște investigații în legătură cu prietena dumitale, aci de față.

— Ce tot spuneți acolo ? se răsti Montera, furios.

— Da, da, domnișoară Legrand ! Sau preferați să vă spun doamnă Gabrielle Villiers ? Nu știați că este măritată ?

— Este divorțată, răspunse Montera. Informațiile dumitale nu prea sunt la zi.

Gabrielle, înmărmurită, aștepta sfârșitul piesei.

— Da, da, sigur că da. Dar cine este de fapt Villiers ăsta ? Sau, ca să fiu mai exact, comandantul Villiers ? Un tip dat naibii ! Închipuiți-vă, colonele Montera, că este

nici mai mult, nici mai puţin, decât grenadier în Garda Regală şi maior în regimentul 22 din Forţele Aeriene Speciale. În momentul în care prietenul meu mi-a dat prin telefon semnalmentele lui, mai multe piese ale jocului ăsta s-au aşezat imediat la locurile lor.

Se îndreptă spre uşă şi o deschise. Stavros îl împinse pe Villiers înăuntru.

— Colonele Raul Montera, ţi-l prezint pe comandantul Anthony Villiers. Se poate spune că amândoi aveţi o mulţime de lucruri în comun.

XIV

Doi dintre mercenarii lui Gaston Roux, înarmaţi cu carabine Armalite, se lipiră de pereţi. Stavros îl împinse pe Villiers până în mijlocul încăperii şi-i aruncă lui Donner pistolul Walther PPK al acestuia. Donner îl prinse din zbor.

— Îl avea prins de picior, chiar deasupra gleznei.

Donner se întoarse spre Montera.

— Vedeţi, colonele, este un adevărat profesionist. Sper că vă daţi seama că lucrul ăsta ridică un mare semn de întrebare în legătură cu rolul jucat de frumuşica Gabrielle în toată afacerea noastră. Am impresia că nu a fost în întregime sinceră cu dumneavoastră. Vreau să spun că singura explicaţie posibilă este că lucrează de cealaltă parte a baricadei.

Montera se întoarse către Gabrielle.

— Este adevărat ?

— Da.

— Doamne, Dumnezeule ! Acum înţeleg totul ! La Londra a început, nu-i aşa ? Cât de simplu a fost ! Pe urmă la Paris, în Bois de Boulogne...

Ochii Gabriellei scânteiau. Ar fi vrut să vorbească, însă era incapabilă de aşa ceva. Îl privea ţintă pe Montera, pietrificată. Gura i se deschise, însă nu-i ieşi nici un sunet din ea.

Villiers fu cel care vorbi în numele ei :

— Montera, încearcă să înţelegi ! Fratele ei vitreg, pilot de elicopter, a fost ucis deasupra portului Port-Stanley.

Sub şocul emoţiei, Gabrielle îşi înfipse unghiile în podul palmelor. Începu să tremure, dar în acea clipă Montera făcu un lucru minunat. Îi luă mâinile într-ale lui, i le strânse şi o făcu să se ridice.

— Gata, totul e în regulă, îi spuse el. Taci și nu spune nimic.

Îi vorbea ca și cum ar fi fost singuri, înlănțuindu-i umerii cu brațul.

— Hm, pe cuvântul meu, asta este de-a dreptul cruzime, exclamă Donner.

Apoi traversa camera până în celălalt capăt și ridicând o draperie verde, care masca o ușă, spuse :

— Colonele, intrați amândoi aici ! Împăcați-vă, sau faceți ce vreți. Eu oricum intenționez să am o mică discuție cu comandantul ăsta valoros.

*

La Paris, telefonul începu să sune în apartamentul lui Nikolai Belov, tocmai când acesta avea de gând să se culce, Irina răspunse.

— Este Felix Donner, îi spuse ea lui Belov.

Acesta îi smulse receptorul din mână.

— Ai vreo noutate ?

— Cum să nu și chiar ceva foarte pasionant. Ia ascultă...

Și-i făcu un scurt rezumat asupra întâmplărilor din seara aceea.

— Ți-ai folosit legăturile tale din S.D.E.C.E. pentru a obține informații în legătură cu operațiunea noastră ? îl întrebă apoi Donner.

Cu toate că în urma scandalului provocat de afacerea *Saphir* cei mai mulți agenți K.G.B. din serviciul francez de informații fuseseră eliminați, Belov își mai păstrase legături eficiente la cel mai înalt nivel din S.D.E.C.E.

— Am făcut verificări pe toată linia și abia acum o oră am primit un raport definitiv. Intenționam să-ți telefonez mâine dimineață. Activitățile tale nu sunt câtuși de puțin bănuite, cel puțin la eșaloanele din interiorul sistemului. Nimeni nu te așteaptă după colț. Nu există nici o cursă.

— Da, numai că englezii au fost înștiințați. Mă întreb cum.

— Precis că prin femeia aia. Și prin Montera. Da, asta e, Montera este legătura. Totul se explică. L-a întâlnit la Londra, după care, chipurile întâmplător la Paris. În realitate, lucrurile nu s-au petrecut la întâmplare, ci foarte bine organizate, ceea ce înseamnă că agenții englezi supravegheau întoarcerea lui Montera la Roissy. Dacă a existat vreo desincronizare în planul nostru, atunci asta s-a petrecut numai în Argentina și nicăieri în altă parte.

— Mda, e logic.

— Intenționezi să continui, în ciuda a ceea ce s-a întâmplat ?

— Nu văd nici un motiv ca să mă opresc.

— Perfect. Pot să mai fac ceva pentru tine ?

— Da, ceva cât se poate de concret. Cred că a venit timpul să-mi iau și eu câteva luni de vacanță în țara mea natală, în cazul în care afacerea asta ar face valuri. Avionul ăsta, *Chieftain Navajo* poate să ajungă ușor în Finlanda. Cunoști vreun aeroport unde aș putea ateriza fără probleme ?

— Sigur că da. La Perino. Noi îl folosim de multe ori. O să mă ocup eu de toate, pentru continuarea călătoriei tale. Ah, să nu uit, profesorul Paul Bernard a fost descoperit într-un depozit din apropierea Senei, cu un glonț în cap.

— Aha, bine. Vreun amănunt ?

— Poliția își continuă ancheta. Știi și tu ce înseamnă asta.

— Da, sigur că da. Bine, atunci rămânem în legătură. Belov închise și se așeză gânditor pe marginea patului

— Ce este ? îl întrebă Irina Vronsky.

Belov zâmbi și o luă de mână.

— Anul ăsta nu am avut concediu. Ce-ai spune de o mică plimbare la Moscova ?

— Când ?

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Am putea prinde cursa Aeroflot de mâine dimineață, de la șapte.

— Aha, îmi dau seama. Ai o presimțire neagră în legătură cu operațiunea asta ?

— Doar o vagă bănuială, nu mai mult. Însă nu mai sunt așa de tânăr ca să pot risca.

Și zâmbi din nou.

— Vrei să telefonez chiar acum, ca să reții locuri ? îl întrebă ea.

*

Camera în care Donner îi închisese pe Montera și pe Gabrielle era un fel de cămară plină cu lăzi în care se aflau tot felul de sticle. Unica fereastră era prevăzută cu bare groase de fier. Gabrielle se așează pe o ladă. Montera își aprinse o țigară și așteptă.

Gabrielel respiră adânc și-și ridică ochii spre el.

— Pot să vorbesc ?

— E o idee bună.

— Am fost măritată cu Tony timp de cinci ani. Am divorțat acum șase luni. Tot ceea ce ți-am spus despre mine este adevărat. Am omis faptul că mama mea este englezoaică și că s-a recăsătorit cu un englez, când eu eram foarte mică.

— Mda, asta explică cum de ai un frate vitreg.

— Da. Am lucrat pentru diferite ziare, așa cum ți-am spus, dar s-a întâmplat să am darul limbilor străine. Le asimilez foarte rapid. Și asta dintotdeauna, chiar de când eram mică. Tony a participat de multe ori la diferite misiuni pentru Grupa a IV-a, o unitate a Serviciului britanic de informații, specializată în antiterorism. Generalul Ferguson, care este șeful acestei grupe, mi-a cerut de câteva ori să colaborez cu el. Nu a fost ceva permanent. Și asta s-a datorat în special competenței mele în limbile străine.

— Iar eu am fost una dintre aceste ocazii, nu ?

— Da, răspunse ea sincer. Trebuia să încerc să descopăr dacă argentinienii pregătesc o intervenție în Malvine.

Montera izbucni în râs.

— Sfântă Fecioară și eu n-am bănuit nici o clipă !

Dădu din cap și spuse încet, cu un ton amar :

— *Serendipidity !* Cel mai fericit dintre evenimentele imprevizibile !

— Numai că totul a capotat, continuă ea. Nu știam ce înseamnă dragostea, apoi am intrat în saloanele ambasadei Argentinei și te-am văzut.

— Da, o clipă minunată, nu-i așa?

— Și de-atunci, nu te-am mai putut izgoni din mintea și sufletul meu. Când a început războiul, am crezut că o să mor de grijă din cauza ta, fără ca măcar să știu că pilotezi. Pe urmă, a apărut afacerea asta blestemată cu rachetele *Exocet*, iar Ferguson a venit să mă caute. Mi-a spus că tu reprezinți dușmanul.

— Și avea dreptate.

— Am vrut să mă retrag. Atunci când mi-ai dat verigheta... Nu mai puteam suporta minciunile.

— Dar ai aflat după aceea de... de fratele tău.

— Voiam numai ca totul să se termine o dată, răspunse ea simplu. Să se termine cu masacrul din cele două tabere. În interesul tuturor. Ceea ce se întâmplă este o nebunie curată. Dacă o să duci rachetele astea mâine în Argentina, sângele va continua să curgă... Așa, pentru nimic...

Montera oftă și dădu din cap.

— Gabrielle, ai mei sunt pe cale să piardă lupta. S-ar putea ca aceste *Exocet* să fie tot ce ne-a mai rămas. Ce-ai vrea să fac ? Sunt argentinian. Generalul ăla Ferguson al tău are dreptate. Eu sunt dușmanul.

Gabrielle se ridică și se apropie de el. Montera o luă de mijloc.

— Raul, sunt obosită. M-am săturat de toate. Tot ceea ce știu, fără nici cea mai mică îndoială, este că te iubesc.

Și își puse capul pe pieptul lui Montera. Acesta îi atinse părul auriu cu buzele, fără să spună nimic.

*

— Și acum, ce facem ? îl întrebă Villiers pe Donner, după ce acesta se întoarse în salon. Ne jucăm de-a brichetele?

— Nu, nu este nevoie, îi răspunse Donner. Prietenii mei din Paris m-au asigurat că planul poate continua așa cum a fost prevăzut inițial. Apropo, tu l-ai expediat pe săracul ăla de Paul Bernard pe lumea ailaltă ?

— Pe cine ?

— Mda... Pot băga mâna-n foc că tu ai făcut-o, continuă Donner, zâmbind. Ce ți-a spus ? De transportul

către Saint-Martin ? De ambuscada din zorii zilei ? Astea sunt povești, crede-mă. Avem altceva în cap, mult mai subtil.

Și își turnă un whisky.

— Comandante, să știi că nici nu mă gândesc să pățești ceva în faza asta a partidei. Cartierul general al K.G.B.-ului din Moscova abia așteaptă să te aibă musafir, viu și nevătămat. Probabil că ești o adevărată mină de informații ! Să nu-mi spui că n-o să scoți nici un cuvințel. Cei de-acolo au pus la punct niște droguri deosebite, în stare să dezlege orice limbă.

Se întoarse către Stavros :

— Adu-i pe ăia doi.

Stavros deschise ușa cămării. Montera și Gabrielle ieșiră încet.

— Ce aveți de gând cu ei ? îl întrebă Montera pe Donner.

— Colonele, dar nu mă întrebi ce am de gând și cu dumneata ?

Tăcerea se prelungi, nefiresc de mult. Montera așteptă calm.

— Da, spuse el în cele din urmă, trebuia să-mi închipui că este ceva la mijloc.

— Și încă cum ! Comandantul Villiers era convins că o să vă furnizez rachetele, organizând o ambuscadă în care să cadă convoiul Centrului Aerospațial care transportă mâine rachetele la Saint-Martin. În largul coastei, pe insula Roc, există un centru de încercări a rachetelor.

— Și ?

— Dumneata, colonele Montera, te-ai bazat pe un avion de transport *Hercules* venind din Italia, cu zece rachete *Exocet* la bord, oferite de colonelul Gadafi și de libieni.

Zâmbi mulțumit de sine.

— Amândoi vă înșelați, spuse el misterios.

Se îndreptă spre celălalt capăt al încăperii, deschise o ușă și dispăru. Reveni peste câteva clipe, îmbrăcând un veston ofițeresc al armatei franceze.

— Îmi vine bine, nu ? îi întrebă el, încheindu-și nasturii. Dați-mi voie să mă prezint : căpitanul Henri Leclerc, comandantul detașamentului de nouă oameni din regimentul 23 de rachete care va sosi mâine dimineață pe

drumul din Saint-Martin. O șalupă îi așteaptă în port, ca să-i ducă în insula Roc.

— Lasă-mă să ghicesc, interveni Villiers. Detașamentul francezilor n-o să ajungă în port. Voi o să-i înlocuiți, nu-i așa ?

— Da, ai ghicit. O să-i aducem până aici, după care o să le luăm locul.

— Și pe urmă, o să ajungeți în insulă ?

— Sigur că da, acolo nu se află decât treizeci și opt de soldați. Nu cred că o să ne pună vreo problemă. Domnii pe care îi găzduiesc în grajduri sunt experți în operațiuni de acest gen.

— Și o să puneți mâna, așa, pur și simplu, pe rachetele *Exocet* de care aveți nevoie, luându-le din stocul de rachete pentru încercări. N-o să reușiți niciodată să plecați cu ele !

— Nu zău ? După ce vom fi stăpâni pe insulă, doar două ore vor fi de ajuns. La semnalul prevăzut, un pescador va acosta să ia rachetele și oamenii. Că veni vorba, să știți că navighează sub pavilion panamez. O dată ajuns în larg, va deveni din nou un vas de pescuit, printre atâtea și atâtea alte sute asemănătoare lui, care se încrucișează în apele astea, venind din toate țările Europei.

În încercarea de a găsi o breșă în planul lui Donner, Villiers replică :

— Cu siguranță că există măsuri de securitate bine puse la punct între cartierul general al regimentului de rachete și diversele unități exterioare. Dacă stația radio din insula Roc o să tacă brusc, cei din Saint-Nazaire o să-și pună întrebări.

— Stația radio n-o să tacă în nici un caz, răspunse Donner, care avea aerul că se amuză copios. O să menținem legăturile radio esențiale. Mi-am luat în echipă un transmisionist, special pentru lucrul ăsta. Și încă ceva : procedurile de urgență nu sunt declanșate decât după o întrerupere a legăturilor radio de cel puțin trei ore. Așa că o să avem un răgaz suficient.

Montera, care până atunci ascultase fără să spună un cuvânt, interveni pe un ton aspru :

— O asemenea operațiune o să declanșeze un scandal și știți foarte bine lucrul ăsta.

— Exact ! Şi în faţa unei asemenea acţiuni, conduse de guvernul argentinian, întreaga lume va avea o reacţie vehementă. Gândiţi-vă ce scandal va izbucni la ONU ! Şi Dumnezeu ştie ce-or fi în stare francezii să facă !

— Dar nu este vorba de nici o acţiune a guvernului argentinian ! protestă Montera.

— Bineînţeles, dar din moment ce aşa pare, este acelaş lucru. Şi când se va descoperi, după plecarea noastră, cadavrul unuia dintre cei mai mari aşi ai aviaţiei argentiniene, iluzia va fi foarte convingătoare. Există doar atâtea accidente şi atâtea gloanţe rătăcite...

Şi îşi mai turnă o porţie de whisky.

— De ce crezi că am insistat atâta pe lângă guvernul tău ca să-mi trimită pe cineva de calibrul tău ?

Montera părea perfect stăpân pe sine.

— Nu înţeleg de ce-ţi dai atâta osteneală, spuse el.

— E foarte simplu. Dragul meu, să ştii că deja aţi pierdut războiul. Dacă ai fi ascultat buletinul de ştiri din seara asta, ai fi auzit că paraşutiştii englezi au repurtat o victorie remarcabilă în locul numit „Gâsca-verde". Iar restul forţelor britanice şi-a început marşul spre Port Stanley. Îmi pare rău s-o spun, însă englezii sunt cei mai bine antrenaţi soldaţi din lume. Galtieri a comis o greşeală. Guvernul lui tot o să cadă, însă un scandal de proporţiile pe care le va declanşa operaţiunea *Exocet* este în stare să arunce în aer Argentina.

— Teroare, incertitudine şi haos, interveni Villiers. Astea sunt împrejurările clasice pentru ca la putere să se instaureze comuniştii.

— Să nu mergem cu gândul atât de departe şi să ne mulţumim deocamdată cu imaginea seducătoare pe care o poate oferi flota rusă, manevrând nestingherită în Atlanticul de Sud, având ca puncte de plecare baze maritime puse la dispoziţie de o ţară prietenă.

— Eşti într-adevăr remarcabil, spuse Gabrielle.

— V-am spus, domnişoară Legrand, că o să vină vremea când o să-mi recunoaşteţi valoarea.

— Şi ce o să se întâmple mai departe ? întrebă Villiers.

— Este cât se poate de simplu. Ofiţerul care asigură comanda insulei are la dispoziţie o vedetă rapidă, cu care

Stavros şi cu mine o să ne întoarcem la Saint-Martin. De acolo o să plecăm cu avionul. Prima escală o s-o facem în Finlanda şi apoi, în scumpa noastră patrie. De ani de zile n-am mai fost în Rusia. Cum ţi-am mai spus deja, o să ne însoţeşti. Cei de la Moscova or să se topească de dragul tău. Şi tu la fel, bineînţeles, i se adresă el Gabriellei. Nu-mi pot permite să te las singură, nu-i aşa ? Şi eşti prea frumoasă ca să mori.

Pentru prima oară Montera îşi pierdu calmul. Se năpusti spre Donner, cu mâna ridicată. Stavros smulse din mâna unui paznic carabina, o luă de ţeavă şi cu iuţeala fulgerului îl lovi pe Montera cu patul armei în stomac. Acesta se prăbuşi.

Gabrielle se repezi spre el şi îngenunche. Donner izbucni în râs.

— Singurul lucru bun pe care-l pot spune în legătură cu pivniţele casei ăsteia este că sunt multe, foarte sigure şi la ferestre au bare de fier. Numai că, din păcate, sunt cam reci.

Se întoarse spre Stavros.

— Bagă-i pe toţi trei împreună. Este o situaţie pasionantă, nu ? Precis că trebuie să se lipească unul de altul, ca să se încălzească.

* * *

Ghemuită în spatele balustradei de la etaj şi ascunsă în întuneric, Wanda auzise aproape toată discuţia. Îi văzu pe Stavros şi pe cei doi mercenari cum îi escortară pe Villiers, Montera şi pe Gabrielle până la uşa care dădea spre pivniţe. Peste câteva clipe Stavros şi unul dintre oamenii săi apărură în salon.

— E în regulă ? întrebă Donner.

— E perfect, răspunse turcul. Uşile pivniţelor sunt cât se poate de zdravene. Au închizători groase de trei centimetri şi ca să fiu absolut sigur, am lăsat şi un om de pază pe culoar.

— Anunţă oamenii că o să plecăm la şase dimineaţa şi ai grijă ca Rabier să nu bea.

— Mă duc. Cu Wanda cum rămâne ?

— Ah, da, era să uit ! I-am promis ceva special. Am hotărât ca Wanda să fie a ta.

— Glumești ?

— Deloc. Și-ți doresc petrecere frumoasă.

Wanda simți cum i se strânge stomacul. Realiză că mâinile îi tremurau. Imediat ce Stavros puse piciorul pe prima treaptă a scării, o luă la goană prin culoarul întunecat, către ușa care dădea spre scara de serviciu. Când o deschise, lumina care țâșni îl făcu pe Stavros, care aproape ajunsese în capul scărilor, să strige după ea :

— Wanda !

După ce trânti ușa în urma ei, Wanda începu să coboare disperată scările, aruncându-și din picioare pantofii cu tocuri care o incomodau. După ce deschise ușa de la intrarea de serviciu, o luă la goană pe peluză. Se afla deja în pădure când turcul reuși să coboare scara.

Alergă mult timp printre copaci, cuprinsă de panică. Își ținea capul plecat și mâinile întinse în față pentru a se feri de ramurile copacilor. Într-un târziu se opri, cu sufletul la gură, încercând să audă vreun zgomot. Destul de departe, în dreapta sa, Stavros orbecăia prin pădure, înjurând și strigând-o. Wanda continuă să se îndepărteze, făcând cât mai puțin zgomot posibil.

Nu peste mult timp ajunse la liziera pădurii. Locuințele se profilau pe cer, ca niște forme întunecate. Brusc, își dădu seama că mersese în cerc și că se găsea exact în spatele grajdurilor. Era leoarcă de transpirație și înghețată până-n măduva oaselor. Înaintă cu grijă. O scară stătea proptită de un hambar lângă care se găsea o căpiță de fân. Urcă scara încet, ținându-și răsuflarea. Ajunse în podul hambarului și se opri. Sub ea se auzeau voci bărbătești.

Se întoarse și făcu vânt scării, care căzu fără zgomot pe căpiță. Intră în pod și închise ușa încet.

Frânturi de râsete răzbăteau până la ea. Printre scânduri se vedea lumina de jos. Găsi pe orbecăite o pătură veche, se ghemui într-un colț și se acoperi cu fân jilav. Tremura din toate mădularele de frig, dar și de frică cu gândul la Stavros. Turcul o dezgusta. Încetul cu încetul reuși să-și recapete stăpânirea de sine, iar peste câteva clipe, adormi.

*

— Naiba știe unde s-o fi dus, spuse Stavros. Afară e beznă și plouă de rupe pământu' !

— Unde ai vrea să se ducă ? Și ce rău ne poate face ? răspunse Donner disprețuitor. O cunosc eu pe Wanda. Țicăloasa asta o să vină înapoi în genunchi, când s-o sătura să mai stea afară în ploaie. Hai, mai bine ocupă-te de oamenii tăi.

După ce Stavros ieși, Donner își admiră uniforma. Într-adevăr îi venea de minune. Gradul pe care îl avea în cadrul KGB-ului era de colonel, dar cu siguranță că după ce avea să se întoarcă la Moscova, cei de-acolo urmau să-l avanseze general, pentru serviciile aduse. Se întrebă cum avea să arate în uniforma de general.

*

Gabrielle moțăia într-un colț, cu haina lui Villiers pe umeri. Montera își băgă mâna în buzunar, scoase pachetul de țigări, dar acesta era gol. Villiers i-l întinse pe-al său, după care îi oferi foc.

— Auzi, i se adresă el lui Montera, îmi amintești de un afiș pe care l-am văzut în copilăria mea. Afișul înfățișa un bărbat care fuma pipă, înconjurat de niște femei. Pe afiș scria „Ce are bărbatul ăsta în plus față de ceilalți ?" Răspunsul consta în marca de tutun pe care o folosea individul. Așa și tu, care este secretul că ai atâta lipici la femei ?

— Să știi că relațiile între oameni sunt foarte simple, îi răspunse Montera. Ori merge treaba, ori nu. Din clipa în care ești obligat să faci eforturi, atunci totul s-a dus pe apa sâmbetei.

— În cazul ăsta înseamnă că eu am pornit cu stângul, recunoscu Villiers. Acum, după ce mi-ai spus tu, îmi dau seama că mi-am cam pierdut vremea făcând eforturi.

Își aruncă ochii spre Gabrielle.

— Este o femeie teribilă, spuse el.

— Da, știu, răspunse Montera.

— Zău ?

Şi cu un aer cam abătut, Villiers se duse şi se aşeză pe o bancă cu genunchii la gură, pentru a se mai încălzi niţel. Peste puţin timp, adormi.

Un zgomot de paşi din curte îl făcu să se trezească. Se urcă pe bancă şi înălţându-se pe vârful picioarelor, apucă să vadă prin fereastra zăbrelită cum un Land-Rover tocmai ieşea din garaj. La volan se afla Stavros, iar lângă el stătea Donner. Amândoi erau îmbrăcaţi în uniforme franceze. Montera se apropie de Villiers. Priviră împreună cum maşina se îndrepta spre gardul din faţa casei.

— Se pare că au pornit la treabă, spuse Montera.

— Cam aşa ceva.

Gabrielle se trezi, se înfăşură mai bine în haina lui Villiers şi se apropie de ei.

— Ce-o să facem ?

— Deocamdată nimic, îi răspunse Villiers. Pentru simplul motiv că nu putem face nimic.

*

Detaşamentul celui de-al 23-lea regiment de rachete se deplasa într-un camion militar de trei tone. Comandantul detaşamentului moţăia alături de şofer. Era şase dimineaţa şi ploua cu găleata. După o curbă, în apropiere de Lancy, un Land-Rover le bară drumul. Donner, îmbrăcat într-un impermeabil din dotarea armatei, pus peste uniformă, ieşi din maşină şi începu să dea din mâini.

Camionul încetini, după care opri. Comandantul se trezi şi după ce văzu ce se întâmplă, coborî geamul şi-şi scoase capul afară.

— Ce s-a întâmplat ?

— Domnul căpitan Leclerc ? întrebă Donner.

— Da, eu sunt.

— Sunt comandantul Dubois, aflat în misiune la insula Roc. Am ajuns aseară la Saint-Martin cu şalupa, ca să vă preiau în dimineaţa asta. Însă ploaia ne-a creat probleme. Drumul principal este impracticabil. Aşa că am venit în întâmpinarea dumneavoastră ca să mergem pe un traseu secundar.

— Sunteţi foarte amabil şi vă mulţumesc, spuse Leclerc.

— Cu plăcere. Veniţi după Land-Rover-ul meu. O să ajungem în zece minute.

*

Când Land-Rover-ul intră în curte, urmat de camionul armatei, Montera se uita prin fereastra zăbrelită a pivniţei.

Villiers şi Gabrielle se apropiară de el.

Donner şi Stavros coborâră din Land-Rover, iar căpitanul Leclerc li se alătură imediat. Leclerc era un tinerel blond, cu ochelari, fapt care îi cam complica existenţa pe acea ploaie torenţială.

— Dar de fapt, unde ne aflăm ? întrebă el.

În acel moment, uşile grajdului se deschiseră şi mercenarii lui Roux ieşiră alergând. Toţi erau în uniforme şi cu pistoale mitralieră în mâini. Peste câteva secunde, membrii detaşamentului fuseseră daţi jos din camion şi adunaţi în jurul lui Leclerc.

— Este un nemernic, dar inteligent, nu ? îi spuse Villiers lui Montera.

În curând, pe scara de piatră care cobora spre pivniţe se auziră tropăituri de cizme. Nişte uşi fură deschise, apoi închise la loc. La sfârşit, trasul unor zăvoare anunţă că totul se încheiase.

Dintr-o dată uşa pivniţei lor fu deschisă. În prag apăru Stavros însoţit de doi oameni.

— Colonele, hai afară !

Montera ezită. Întinse mâna spre Gabrielle, o luă de braţ, i-l ţinu strâns câteva clipe, după care se îndepărtă, fără să spună nimic. Uşa se trânti în urma lui. Villiers o luă pe Gabrielle de umeri.

Afară, se auzi cum paşii urcau scările. Villiers se duse la uşă şi privi prin ferestruica acesteia. Îl văzu în pivniţa din faţă pe ofiţerul francez din curte, care se uită şi el prin ferestruica uşii lui.

— Cine eşti ? îl întrebă Villiers.

— Sunt căpitanul Henri Leclerc, din regimentul al 23-lea de rachete. Ce naiba înseamnă toată, povestea asta?

— Cred că ăştia de-aici or să ţi se substituie ţie şi oamenilor tăi şi or să debarce în insula Roc.

— Doamne Sfinte ! Dar de ce ?

Villiers îi explică totul, de-a fir a păr.

— Bine, dar cum au de gând să plece de-aici ? îl întrebă Leclerc, după ce acesta termină.

— Nu departe de-aici, la Lancy, îi așteaptă un avion pe un aeroport nefolosit. Un avion de tipul *Chieftain Navajo*.

— Înseamnă că s-au gândit la toate.

— Da. Și pe moment nu văd, ce-am putea face. Chiar dacă am reușì să ieșim de-aici și să dăm alarma, precis că ar fi prea târziu. Iar în insulă nu prea avem cum ajunge. Chiar și elicopterele au probleme ca să aterizeze acolo.

— Nu-i chiar așa, răspunse Leclerc. Înainte de a mi se da misiunea asta, am avut la dispoziție hărți ale insulei. Condițiile de zbor m-au interesat în mod special, pentru că de fapt și eu sunt pilot. Anul trecut am încercat să aterizăm cu niște avioane mici în nordul insulei.

— Păi cum așa, parcă acolo sunt numai faleze !

— Da, numai că atunci când este reflux, iese la iveală o porțiune largă de nisip. Din păcate, refluxul durează foarte puțin, ceea ce face ca, practic, întreaga operațiune să fie foarte greu realizabilă.

— Mă rog, dar cât timp suntem blocați aici, nici nu se pune problema de așa ceva, răspunse Villiers furios, trăgând un șut în ușă.

*

Wanda, cu pătura pe ea, se târî până la marginea podului uitându-se cum oamenii care-și petrecuseră noaptea în grajdul de sub ea se urcau în camion.

Donner, Stavros și pilotul stăteau lângă camion. Stavros îi legă lui Montera mâinile în față, cu o eșarfă de mătase.

— Vezi că suntem totuși amabili, spuse Donner. Adevărul este că nu am de gând să-ți rămână vreo urmă pe mâini, atunci când o să fii găsit.

— Ești un adevărat gentleman, i-o aruncă Montera mai înainte ca Stavros să-i înfunde o batistă în gură.

— O să te las singur, îi spuse Donner pilotului. Pivnițele de la subsol sunt adevărate fortărețe, dar, în orice caz, să fii cu ochii în patru. O să ne întoarcem peste cinci sau șase ore.

— Aveți toată încrederea în mine, îi răspunse Rabier.

— Și dacă apare cumva târfa aia de Wanda, s-o bagi într-o pivniță, împreună cu ăilalți, până o să mă întorc eu.

— Suntem gata ! strigă Stavros, care se și urcase la volanul camionului.

Donner se cățără alături de el și camionul porni. Rabier se întoarse și intră în casă. Se lăsă o liniște ca de mormânt, întreruptă doar de zgomotul ploiii.

Ghemuită în continuare lângă marginea podului, Wanda aștepta.

XV

În cabina şalupei, Donner privea prin hublou spre babord. În spatele cabinei se afla camionul cu mercenarii.

O briză uşoară agita marea, însă cu toate că ceaţa şi ploaia reduseseră vizibilitatea, şalupa parcursese o bună parte din drum. Căpitanul şalupei, un tânăr locotenent-comandor, stătea lângă timonă şi supraveghea direcţia pe care o urmau.

— Cinci la babord.

— Cinci la babord, căpitane, confirmă timonierul.

— Păstrează direcţia.

— Suntem pe două sute trei, căpitane.

— Nu mai avem mult, i se adresă căpitanul lui Donner. Vreo douăzeci de minute.

— Perfect. După ce ajungem, o să-ţi ofer ceva de băut, căpitane.

Acesta dădu din cap.

— Îmi pare rău, însă mă opresc doar ca să vă debarc oamenii, după care trebuie să mă întorc imediat, la Saint-Martin. Am de dus nişte materiale electronice la punctul de comandă al regimentului.

— În regulă, atunci, rămâne pe altă dată, făcu Donner, jovial.

Ieşi pe punte, îşi puse impermeabilul pe el şi începu să admire falezele înalte ale insulei care începuseră să se ivească din ceaţă.

*

Portul în care acostară era de dimensiuni liliputane. Şalupa se opri lângă un mal nisipos. În port se mai aflau două bărci cu pânze trase pe nisip, mai încolo de limita

la care ajungea fluxul şi o vedetă cu motor, vopsită în verde.

Etrava basculantă a şalupei se lăsă în jos, permiţând camionului să ajungă pe o fâşie de asfalt şi de acolo, la drumul pietruit. Donner mergea în urma camionului. La marginea drumului aştepta un Land-Rover. Din el coborî un bărbat între două vârste, cu părul cărunt, care purta peste uniformă un impermeabil trei-sferturi cu guler de blană.

Individul înaintă spre Donner.

— Sunteţi căpitanul Leclerc ?

— Exact.

— Haideţi în maşină. Vremea asta e infectă ! Sunt comandantul Espinet. Am să vă conduc la centrul de încercări. Spuneţi-le oamenilor dumneavoastră să se ţină după noi.

Donner îi făcu un semn lui Stavros şi urcă în Land-Rover. Când maşina demară, Donner îi spuse lui Espinet:

— Frumuşică vedeta aia, din port. Bănuiesc că este a dumneavoastră, nu ?

Espinet zâmbi :

— Mda, e frumuşică ! Măcar cu atâta să mă aleg şi eu, că în rest, nu prea am de ce să fiu invidiat. Mda, a fost construită la Akerboon. Are coca de oţel şi două elice sincronizate. Poate să atingă treizeci şi cinci de noduri.

— Aşa este, e superbă.

— Mă mai ajută să-mi treacă timpul pe insula asta blestemată. Aici parcă sunt surghiunit.

— Da, nu prea seamănă a Tahiti, spuse Donner, zâmbind.

Drumul şerpuitor, care urca din port, era mărginit de case vechi din piatră, marea lor majoritate dărăpănate.

— Aşa s-a întâmplat cam în toate insulele dinspre partea asta a coastei, comentă Espinet. Lumea a plecat de ani şi ani. Nu mai aveau cu ce să-şi ducă zilele. Nişte ferme amărâte şi ceva peşte, acolo. Niciodată nu reuşeau să-şi pună ceva deoparte, de pe un an pe altul.

Ajunşi în vârful colinei ce domina portul, se putea vedea centrul de încercări. Câteva barăci, urâte la înfăţişare, cu acoperişul plat, construite în întregime din beton, pentru a putea rezista furtunilor din Atlantic din

timpul iernii. Deasupra barăcilor se ridica un turn de peste zece metri înălțime, prevăzut de jur-împrejur cu un balcon închis cu geamuri. Într-o parte a turnului, se vedea o scară de pompieri vopsită în gri.

Donner știa foarte bine despre ce anume era vorba, însă întrebă făcând pe neștiutorul :

— Ce-i acolo ? Vreau să spun, ce-i turnul ăla ?

— A fost construit pentru emițătorul radio. Dar este folosit și pentru noul sistem de baleiaj pe unde scurte, în timpul încercării rachetelor. Trebuia o anumită înălțime pentru asta.

Puțin mai departe, apăru un șir de cazemate.

— Probabil că acolo sunt rampele de lansare ale rachetelor, își lansă Donner presupunerea.

— Exact așa. Montate în subsol. La vest nu mai este nimic, doar Atlanticul, așa că insula este o bază de încercări ideală. Numai că vremea asta proastă ne mai joacă și feste. Acum doi ani a fost o iarnă atât de cumplită, încât timp de o lună, baza a fost evacuată.

— Mi s-a spus că jumătate din personal sunt civili.

— Da, așa este, confirmă Espinet. În momentul ăsta, pe insulă se află doar optsprezece militari. Dintre care, trei ofițeri. Așa ca să nu vă prea puneți speranțe într-o popotă nemaipomenită.

Land-Rover-ul pătrunse în incinta centrului.

— Aveți un accent cam ciudat, spuse brusc Espinet, fixându-l pentru o clipă din priviri pe Donner.

— Ah, asta e de la mama mea, răspunse acesta nonșalant. A fost australiancă.

Espinet zâmbi :

— Aha, va' să zică, de asta...

Frână în dreptul uneia dintre barăcile de beton, în fața căreia stăteau doi militari în ținută de camuflaj și cu berete negre. Unul dintre ei era sergent, iar celălalt avea însemnele de căpitan. Când acesta din urmă înaintă să-i întâmpine pe cei doi, Espinet îl prezentă :

— Este Pierre Jobert, mâna mea dreaptă.

Coborâră din mașină. Jobert, un tânăr amabil, în ciuda aerului său blazat, după ce făcu cunoștință cu Donner, îi strânse acestuia mâna și-l întrebă, în timp ce-și mângâia mustața :

— Căpitane Leclerc, ai citit cumva *Beau Geste*.

— Sigur că da, îi răspunse Donner.

Jobbert, cu un gest larg îi arătă întreg centrul, spunându-i :

— Atunci, o să înțelegi de ce i-am spus cuibușorului acestuia minunat „Fort Zinderneuf". Domnule comandant, cafeaua vă așteaptă în birou.

— Excelent, răspunse acesta satisfăcut. Și stropită cu puțin coniac, nu ?

Se întoarse spre Donner :

— Sergentul Langlois o să se ocupe de oamenii dumitale.

— Vin și eu imediat, se scuză Donner. Aș vrea să le spun eu mai întâi câteva cuvinte.

Cei doi ofițeri intrară, iar Donner se îndreptă spre Stavros care îl aștepta lângă camionul parcat ceva mai retras.

— Montera e legat în continuare ?

— Sigur. E în spate cu oamenii.

— Bine. Eu mă duc să beau o cafea cu comandantul bazei. Cum am intrat, începi să te ocupi de turn. Apoi, și de restul, etapă cu etapă, așa cum am discutat. În insulă sunt doar optsprezece militari. Restul sunt civili. Mai puțini decât credeam.

— Probabil că restul sunt în permisie, presupuse Stavros.

Donner rânji :

— Băftoșii !

Se întoarse spre baracă. Sergentul Langlois îi deschise ușa.

*

Stavros se îndreptă spre spatele camionului. Mercenarul pe care și-l alesese drept ajutor, un oarecare Jarrot, îi dădu un sac sport.

Sergentul Langlois se apropie de ei :

— Mai întâi, o să ne oprim la popota subofițerilor. După aia, treaba voastră, o să primiți ordin.

Stavros îi trase un genunchi în testicule. Langlois se prăbuși, și imediat, câteva perechi de mâini îl apucară și îl târâră, în spatele camionului.

— Claude, gata ! îi strigă Stavros lui Jarrot. Dă-i drumul !

Jarrot și Faure, specialistul radio, săriră din camion cu câte un sac sport în mâini și se luară după turc spre intrarea în turn. Stavros deschise ușa și se năpusti pe scara în spirală. Ieșind pe balconul îngust vântul puternic de afară îl lipi de zid, încât trebui să se agațe de balustradă cu o mână. De sus, de unde se afla, portul se vedea perfect, însă largul oceanului, ca și porțiunea mai înălțată a insulei, se aflau ascunse în ceață.

Jarrot împreună cu Faure îl ajunseră din urmă și aruncară rapid o privire prin geamul incasabil al ușii sălii de transmisiuni. Înăuntru se aflau trei operatori radio și doi sergenți, care stăteau la biroul lor din mijlocul încăperii. Când Stavros intră, urmat de cei doi, toți își ridicară mirați privirile spre ei. Turcul își aruncă sacul sport pe biroul celor doi sergenți, imprăștiind hârtiile ce se aflau acolo.

— Salut, copii ! strigă el vesel.

Trase fermoarul sacului și scoase dinăuntru un pistol mitralieră marca Schmeisser.

— Asta era arma preferată a celor din SS, în al doilea război mondial. Și încă mai face treabă bună, așa că nu ne mai pierdem vremea cu discuții inutile.

Unul din cei doi sergenți țâșni de la locul său, ducându-și mâna la tocul pistolului de la centură. Jarrot, care își scosese între timp automatul Kalașnikov din sacul sport, îl izbi pe sergent cu patul armei exact sub ureche. Acesta se prăbuși, gemând.

Celălalt sergent, împreună cu cei trei operatori radio, își ridicară mâinile în aer. Stavros mai cotrobăi prin sacul său și scoase la iveală mai multe perechi de cătușe de oțel.

— Asta fac parte din stocul supranormativ al închisorilor militare franceze. Le-am luat la preț redus.

Și rânji, părând că se amuză teribil.

— Claude, te rog, îi spuse el lui Jarrot. Îți las ție onoarea asta.

Peste câteva minute, cei patru oameni se găseau lungiți pe burtă, cu mâinile prinse la spate în cătușe, alături de sergentul care încă nu-și revenise în simțiri. Faure începu să examineze instalațiile emițătorului radio.

— E vreo problemă ? îl întrebă Stavros.

Faure dădu din cap în semn că nu.

— Este echipament militar standard. Aproape în întregime.

— În regulă. Atunci, știi ce ai de făcut. Ia legătura cu pescadorul și spune-i că poate să înainteze fără nici o grijă. Dar să-ți dea o oră aproximativă de sosire.

— Am înțeles, îi răspunse Faure și se și așeză în fața unui pupitru.

Stavros se întoarse spre Jarrot :

— Domnul Donner mi-a spus că baza asta este păzită doar de optsprezece soldați. Cinci aici, șase, cu ăla din camion și cu ofițerii ăia din birou, fac opt. Mai trebuie găsiți încă zece. Claude, o să vizităm mai întâi popota subofițerilor, îi spuse acestuia, râzând. După tine, te rog...

*

Donner stătea lângă fereastra din biroul lui Espinet, cu un pahar de coniac în mână, privind la cei doi oameni ai săi cum ieșeau din turn. Ajunși la camion, Stavros se urcă la volan, iar după ce Claude Jarrot sări pe scara acestuia, camionul se puse în mișcare și se îndepărtă.

— Când intenționați să ne puneți la treabă ? îl întrebă Donner pe Espinet.

— Nu-i nici o grabă, răspunse acesta. Mai întâi, trebuie să vă aclimatizați nițel. Într-o pustietate ca asta, avem tot timpul la dispoziție.

— Poate dumneata. Dar eu nu am. Nu am timp, vreau să spun.

Și Donner își scoase din buzunar un pistol Walther prevăzut cu amortizor.

Espinet se ridică din spatele biroului, cu ochii holbați.

— Ce te-a apucat ?

— Ah, e foarte simplu, răspunse Donner, cât se poate de calm. Ești prizonier și din clipa asta, am preluat comanda.

— Ești nebun ! Pierre, îi ordonă el lui Jobert, telefonează imediat la postul de pază !

Donner apăsă pe trăgaci și comandantul muri pe loc. Impactul îl proiectă în colțul camerei, iar scaunul pe care stătuse se răsturnă. Liniștea totală care se așternu accentuă aspectul aproape ireal al morții lui Espinet.

— Pentru numele lui Dumnezeu, cine ești ? strigă Jobert.

— Ia pune-ți la contribuție materia cenușie ! Să presupunem că țara mea este în război și că avem nevoie de niște rachete *Exocet*. Un vas o să acosteze peste puțin timp, iar noi vom lua cu noi câte rachete putem duce. Iar tu o să ne ajuți să le încărcăm.

— Asta când mi-oi vedea ceafa ! răspunse Jobbert.

— Hm, ce reacție de om curajos ! Tipic franțuzesc ! exclamă Donner.

Lipi capătul țevi pistolului între ochii ofițerului și-i spuse calm :

— O să faci exact ceea ce ți-am spus, fiindcă altminteri, o să adun toți oamenii din detașamentul tău și o să-i împușc din trei în trei.

Jobert îl crezu în stare de așa ceva. Teroarea care pusese stăpânire pe el îl făcu să tremure. Donner umplu un pahar cu coniac, i-l dădu și apoi îl ridică pe-al său.

— Amice, în sănătatea ta. Ține-te tare. În fond și la urma urmei, ai fi putut-o păți ca și Espinet. Hai, vino după mine.

Și se îndreptară amândoi spre una dintre barăci, în fața căreia aștepta camionul. Se întâlniră cu Stavros și cu Jarrot care tocmai ieșeau dintr-o baracă alăturată, și cu alți trei mercenari, care ieșiseră din altă baracă aflată în fața lor.

Stavros îi dădu raportul :

— Cinci în sala transmițătoarelor, cinci la popota subofițerilor, doi caporali în birou și unul în camion. Toți stau pe burtă și au cătușe la mâini.

— Asta înseamnă că au mai rămas doar trei militari, făcu Donner socoteala. Unde sunt ăștia, căpitane ? îl întrebă el pe Jobert.

Acesta ezită, dar nu mai mult de o secundă.

— Sunt de gardă la rampele de lansare.

— Bine. Acum, să trecem la civili. Sunt douăzeci în total, nu ?

— Așa cred.

— Câți sunt acum la rampele de lansare ?

— Precis că cinci, fiindcă stau în schimburi de câte opt ore. Ceilalți sunt probabil la masă, sau dorm.

— Perfect. Fii amabil și arată-ne drumul. Și să nu te obosești să faci prezentările, fiindcă o s-o facem singuri...

*

Din punctul său de observație de unde se găsea, de la marginea podului, Wanda îl putea vedea pe Rabier prin fereastra bucătăriei. De câtva timp, acesta mânca pâine cu brânză și bea coniac. Coniac din belșug.

Wandei îi era frig și i se făcuse foame. Se îndreptă spre unul din colțurile podului, ridică un chepeng și coborî pe o scară de lemn. Ajunse în grajdul care servise drept dormitor mercenarilor lui Gaston Roux. Prin grajd se aflau împrăștiați saci de dormit, iar pe o masă din mijloc, câteva arme.

Wanda deschise ușa cu grijă și privi afară. Încă mai ploua. Începu să traverseze curtea, în direcția casei, mergând în vârful picioărelor. Gabrielle, care privea prin fereastra pivniței, o văzu.

— Wanda ! îi strigă ea cu o voce groasă. Uită-te încoace !

Villiers se ridică dintr-un salt.

— Ce-i ?

Wanda ezită, apoi se îndreptă spre zid și se ghemui lângă fereastra pivniței.

— Au plecat cu toții, în afară de pilot, șopti ea.

— Știu, îi răspunse Gabrielle. Coboară și fă ceva ca să putem ieși de-aici cât mai repede.

Wanda dădu din cap, în semn afirmativ.

— O să încerc. Însă trebuie să trec de Rabier, care stă de pază.

Se ridică și-și continuă apoi drumul, până ajunse la ușa din spatele casei, pe care o deschise cât putu de încet. Intră apoi în coridor. Se opri la ușa bucătăriei, care era întredeschisă. Rabier, care stătea în continuare la masă,

tocmai deschidea o nouă sticlă de coniac. Wanda trecu mai departe în vârful picioarelor și deschise ușa de la vestibul. În ciuda tuturor precauțiilor pe care și le luase, ușa scârțâi ușor. Rabier se opri la jumătatea gestului și cu capul plecat și cu figura ușor crispată, ciuli urechea. Se sculă apoi de la masă și-și băgă capul pe ușă, aruncând o privire în coridor, fără a-și lăsa sticla din mână.

Wanda se opri în vestibul. Nu se auzea nici un zgomot. Se îndreptă spre ușa ce dădea la subsol, o deschise și coborî scara. Ajunsă pe culoarul din dreptul pivnițelor, bâjbâi în căutarea comutatorului, după care șopti :

— Gabrielle, unde ești ?

— Aici, Wanda ! Aici !

Ajunsă la ușa pivniței unde se afla Gabrielle, Wanda rămase o clipă nehotărâtă, apoi privi prin ferestruica zăbrelită din ușă. O văzu de cealaltă parte a ușii pe Gabrielle. Lângă aceasta, se afla Villiers. În partea superioară a ușii, se găsea un zăvor ruginit, pe care reuși să-l tragă fără nici o problemă. Însă al doilea zăvor, de la baza ușii, nu cedă. Wanda se așeză în genunchi apucă zăvorul cu ambele mâini și trase de el cu toată puterea. Brusc, simți o mișcare în spatele ei. O mână o apucă de păr și o trase violent, forțând-o să se ridice. Simți o durere îngrozitoare. Se întoarse și dădu cu ochii de Rabier, care rânjea fericit.

— Ha, ha ! Ia uită-te pe cine avem noi aici ! Pe mica târfuliță ! Cred că sunt obligat să am grijă de tine.

Era evident că era beat mort. Îi băgă Wandei gura sticlei în gură, și înclină sticla. Coniacul care-i curse în gură îi arse gâtul și aproape că o sufocă. Rabier râse prostește. Pe figura sa congestionată, cu ochii ficși, i se citea răutatea. Lăsă jos sticla de coniac și-i spuse Wandei :

— Acum, o să te învăț să faci ce ți se spune.

O propti de zid și-și lipi gura de a ei, fără a-și desprinde mâna din părul ei. Cu cealaltă mână, începu să-i pipăie sânii.

Gabrielle scoase un strigăt înăbușit de furie. Villiers o dădu deoparte, își trecu mâna prin ferestruica din ușă, îl luă pe Rabier de păr și-l izbi cu capul de ușă, cu o forță cumplită.

— Wanda, sticla ! îi strigă el. Sticla !

Rabier reprezentă brusc pentru Wanda toți bărbații care o exploataseră și umiliseră. Furia acumulată în tot acest timp izbucni în ea cu o intensitate ucigașă. Luă sticla de gât și-l izbi pe Rabier în moalele capului. Acesta scoase un urlet de durere. Wanda lovi încă o dată. Rabier se prăbuși, inert. Wanda îl dădu la o parte din fața ușii cu piciorul, și furia care încă nu o părăsise se dovedi atât de puternică, încât reuși să tragă zăvorul, aproape fără efort.

Gabrielle și Villiers ieșiră din pivniță.

*

Când telefonul sună, Ferguson tocmai își făcea dușul de dimineață. Ascultă fără să-l întrerupă pe Villiers, până acesta termină tot de spus.

— Foarte bine, Tony, răspunse el în cele din urmă. Nu te mișca de-acolo ! Lasă-i pe francezi să-și rezolve problema. Dragul meu, ai făcut o treabă minunată !

Închise brusc și alergă în salon, înfășurându-se în grabă cu un prosop.

— Harry, unde Dumnezeu ești ?

Fox apăru în pragul ușii.

— M-ați chemat, domnule general ?

— Tony a descoperit tot ce se pregătește. Trebuie neapărat ca francezii să intervină și asta imediat ! Telefonează-i imediat colonelului Guyon. Prioritate zero !

Se întoarse în camera sa și începu să se îmbrace în grabă.

*

Villiers îl băgă pe Rabier în cămara de lângă salon, legat și cu un căluș în gură, ușurându-l în același timp și de pistolul Walther.

— Cred că generalul a anunțat deja Parisul, îi spuse el Gabriellei.

— O să le trebuiască ceva timp ca să intervină, răspunse aceasta. Și cu Raul ? Trebuie să faci ceva pentru el, Tony.

— Da, știu.

Se întoarse spre Leclerc și-l întrebă :

— Ai curajul să pilotezi avionul ăla *Chieftain* până în insula Roc și să aterizezi pe plajă ?

Leclerc zâmbi răutăcios :

— Donner ăsta o să aibă o adevărată surpriză când o să afle că am aterizat împreună cu câțiva dintre oamenii mei.

Villiers se întoarse spre militarii pe care-i eliberase din pivniță. Păreau a fi în formă, însă aveau un aer mult mai intelectual decât soldatul de rând, iar doi dintre ei purtau ochelari.

— Sunt niște tehnicieni, nu-i așa ? Specialiști în electronică ?

— Da, dar să știi că în același timp sunt și niște adevărați militari. Numai că nu avem arme.

Wanda interveni în discuție :

— Am văzut eu niște arme în grajdul în care au stat oamenii lui Donner.

Leclerc se întoarse spre ai săi.

— Hai, dați-i drumul, ce mai așteptați ?

Și porni în urma lor.

Gabrielle își puse mâna pe brațul lui Villiers :

— Tony, ai grijă. Și încearcă să ajungi la timp.

— Fii liniștită ! Mă descurc eu.

O sărută pe frunte și se îndreptă spre ușă, Gabrielle strigă după el :

— Tony !

— Da.

— Întotdeauna m-am gândit că meriți mai mult.

— Mai mult decât persoana ta ?

— Ah, nu ! Sunt prea orgolioasă ca să recunosc asemenea lucru, răspunse ea, zâmbind. Vreau să spun, mai mult decât de ce ai parte, Tony. Ești mult peste Ferguson și intrigile lui. Meriți puțină fericire... Și... Îmi pare rău de noi doi... Îmi pare rău de o grămadă de lucruri...

Villiers zâmbi, la fel de fermecător ca în ziua primei lor întâlniri.

— Mie nu-mi pare rău de nimic. Când totul a mers bine, a fost minunat, Gabrielle, să fii convinsă că n-aș

da anii ăștia cinci pe care i-am petrecut împreună pentru nimic în lume !

Și ieși. Peste câteva clipe, se auzi cum furgoneta Peugeot demară. Apoi se așternu liniștea.

*

Raul Montera continua să aștepte în biroul lui Espinet, cu mâinile legate cu eșarfa de mătase. Comandantul centrului de încercări al rachetelor *Exocet* zăcea în colțul încăperii, acoperit de o pătură kaki. Donner deschise un fișet metalic și scoase o sticlă de șampanie.

— Aha, porcul ăsta nu-și pierdea vremea de pomană ! Șampanie Krug din '71 ! Anul ăla a fost un an excepțional pentru băuturi. Păcat că nu avem timp la dispoziție s-o frapăm. Însă în viață nu prea poți să le ai pe toate, nu-i așa ?

Scoase dopul cu două degete și când spuma țâșni, începu să râdă.

— Bei un pahar cu mine ?

— Știi foarte bine că nu mă înnebunesc după șampanie, îi răspunse Montera blând.

— Eu, da, de ce să nu recunosc.

Și-și umplu un pahar, se duse la fereastră și privi afară.

— Trebuie să recunoști că totul s-a desfășurat de minune. Organizarea a fost ceasornic, nu alta.

— Am auzit totuși câteva focuri de armă, îl contrazise Montera.

— Da, dar numai câteva. Doi soldați de pază de la rampele de lansare au tras aiurea, dar imediat oamenii mei i-au aranjat. De altfel, o chestie foarte utilă. Scena o să fie mult mai veridică dacă o să te lăsăm întins pe burtă cu un glonț în cap. Un glonț provenind din armele lor, bineînțeles.

Ușa se deschise și își făcu apariția Stavros.

— Ați luat legătura cu pescadorul ?

— Da. Vine cam peste treizeci și cinci de minute.

— În rest, totul e în regulă ?

— Sigur că da. Toată lumea este imobilizată în afară de zece civili, care încarcă rachetele în camioane la rampele de lansare.

— Excelent, răspunse Donner. Întoarce-te acolo și grăbește-i. Venim și noi în câteva minute. Sunt sigur că rachetele o să-l intereseze mult pe colonel.

Stavros ieși. Donner își umplu din nou paharul și-l ridică spre Montera, într-un salut ironic.

— Amice, să auzim de bine !

Ploaia începu să bată în geamuri cu și mai multă furie.

*

Așezat alături de Leclerc în carlinga avionului, Villiers zări la orizont insula Roc, ca o masă cenușie sub norii cumulus. Falezele dinspre nord erau învăluite în ceață. Zburau deasupra oceanului, la o sută de metri. Mâinile lui Leclerc păreau ușor crispate pe manșă. Suprafața verde-cenușie a apei se acoperea din când în când de o spumă albă.

— După cum bate vântul, o să putem ateriza ? întrebă Villiers.

— Cred că da. Ce mă îngrijorează mai mult sunt curenții turbionari din zona falezelor.

Insula părea țopăia în apă ca o fiară cenușie la pândă. Falezele înalte urcau într-o parte a insulei până la vreo sută de metri, în timp ce restul uscatului, aidoma unei întinderi de pământ cu aspect dezolant, cobora spre port, într-o pantă destul de abruptă.

— Știi că o să ne vadă venind, nu ? spuse Leclerc. Este imposibil de evitat lucrul ăsta.

— Oricum, nu avem ce face. Așa că eu zic că ar fi mai bine să survolăm direct insula, ca să ne și dăm seama unde ar putea fi. Și cine știe, un pic de panică și de confuzie printre ei s-ar putea să ne ajute.

Avionul se înălță deasupra falezelor și ceața se deschise în fața sa. Trecură apoi pe deasupra unui peisaj aproape lunar, inundat de ploaie, un adevărat coșmar de scobituri adânci săpate în stâncile cenușii, printre care se vedeau rătăcite câteva pete verzi de vegetație sălbatică.

Leclerc trase de manșă. Trecură de o creastă și, brusc, le apărură în fața clădirile de beton ale centrului de încercări și rampele de lansare ale rachetelor, la nici treizeci de metri de ei.

Donner și Montera erau în drum spre rampele de lansare. Auzind motorul avionului, Donner își înălță neliniștit privirea spre cer apoi îl trase în grabă pe Montera după el spre intrarea în tunelul de acces la rampele de lansare. Leclerc vină pe o aripă, trecu razant peste stâlpii de electricitate, luă înălțime și se îndreptă spre ocean.

Stavros văzuse și el avionul când intrase în tunel. Când Donner și Montera ajunseră lângă el, strigă nedumerit :

— Ce naiba se întâmplă ? Nu înțeleg nimic ! Este avionul nostru !

— Este Villiers, tâmpitule ! Cine vrei să fie ? Dracu' știe ce s-o fi întâmplat la „Casa Albă" !

Se uită după avion care, încheindu-și ocolul deasupra oceanului, se îndreptase spre faleze și dispăruse din vedere.

— Ce mama dracului are de gând ! strigă Stavros, pe stâncile alea nu-i nici o pistă de aterizare !

— Ba da, răspunse Donner. Când este reflux, la picioarele falezelor rămâne suficient loc pentru aterizare. Anul trecut au aterizat acolo câțiva piloți militari. Este o soluție de moment, dar se poate.

— Și noi ce-o să facem ? Dacă este într-adevăr Villiers, atunci cu siguranță că a anunțat autoritățile franceze. O să ne trezim pe cap cu parașutiștii în doi timpi și trei mișcări.

— Hai mai întâi să vedem care este situația acolo jos, răspunse Donner cât se poate de calm.

Îl împinse pe Montera în față și intrară într-o grotă artificială uriașă, de beton armat, luminată de proiectoare. Patru camioane, special concepute pentru transportul rachetelor, stăteau aliniate la rampa de încărcare, unde civilii, îmbrăcați în salopete cu insemnele Centrului Aerospațial, manipulau rachetele folosind instalații hidraulice. Mercenarii înarmați supravegheau fiecare mișcare.

— Cum stați ? îl întrebă Donner pe Jarrot, care conducea operațiunea.

— Greu de spus. Cu puțin noroc, putem coborî în port în cel mult douăzeci de minute.

Donner se întoarse spre Stavros.

— Eu rămân aici. Tu ia-ţi câţiva oameni şi urcaţi-vă pe faleze. Trebuie să-i împiedicaţi să ajungă aici. Fă ce ştii tu, numai să avem timp să ne terminăm treaba de-aici.

— Nici o grijă, răspunse turcul, zâmbind.

Îi făcu semn lui Jarrot, spunându-i :

— Hai, Claude. Avem o mică trebuşoară de rezolvat.

Cei doi o luară spre ieşirea tunelului în pas alergător. Donner îşi aprinse o ţigară.

— Villiers ! murmură el, ca pentru sine. De necrezut ! Să fiu al naibii, continuă el râzând, fără urmă de invidie în glas, se pare că este aproape la fel de bun ca şi mine.

— Ce spuneai adineaori ? îl întrebă Montera. Parcă ceva în legătură cu o organizare ca de ceasornic.

— Eh, o zi proastă, asta e, răspunse Donner, încercând să pară indiferent. Toată lumea are câte-o zi proastă.

— Şi acum ?

— O să aşteptăm, amice, o să aşteptăm. Dar e de preferat să aşteptăm în biroul lui Espinet. E mai confortabil acolo. Şi am lăsat şi sticla aia de şampanie pe masă. Este o şampanie prea bună ca să se prăpădească, chiar şi nefrapată.

— S-a zis cu tine, îi spuse Montera, şi o ştii foarte bine.

— O să vedem, amice, o să vedem.

Donner zâmbi şi-l împinse spre ieşirea din tunel.

*

Leclerc trecu la joasă înălţime pe deasupra plajei, pentru a simţi tăria vântului. Un curent de aer, venit dinspre interiorul insulei zgudui puternic aparatul. Leclerc vră spre ocean, trecu razant cu suprafaţa apei, reveni la punctul de coborâre, reduse combustibilul şi scoase flapsurile.

Roţile avionului atinseră valurile, apoi muşcară din nisipul ud, continuând să se învârtească prin mocirlă, şi împroşcând nori întunecaţi în stânga şi dreapta, Leclerc rulă până la celălalt capăt al plajei, întoarse avionul cu spatele la vânt şi decuplă motoarele.

— Mareea este staţionară, spuse el. Într-o oră însă, n-o să mai rămână suficientă plajă ca să decolăm.

— Şi ce-i cu asta ? îi răspunse Villiers. Doar nu-i avionul nostru.

Îşi scoase din buzunar pistolul Walther pe care-l luase de la Rabier, îi verifică încărcătorul şi şi-l bagă sub cureaua de la pantaloni.

Oamenii lui Leclerc instalaseră deja scara de coborâre din avion şi începuseră să se adune pe plajă.

Vântul îngheţat bătea ploaia spre piciorul falezei.

— Câţi dintre voi au experienţa unor lupte ? îi întrebă Villiers.

Leclerc arătă spre un tânăr cu umeri laţi şi părul tuns perie, ai cărui ochelari cu rame metalice deja se aburiseră.

— Sergentul Albray a luptat acum doi ani în Ciad, în cadrul Legiunii Străine. Cât despre noi...

Şi dădu din umeri neputincios, lăsându-şi cuvintele neterminate.

— Bine, spuse Villiers. Nu am timpul să vă fac decât o singură recomandare. Să nu vă prind că vă jucaţi de-a fair-play-ul. Vă lăsaţi conştiinţa aici, pe plajă. Ori de câte ori aveţi ocazia, împuşcaţi-i pe la spate, fiindcă, vă asigur eu, nici ei n-or să se jeneze s-o facă. Şi acum, la drum.

Şi o porni în pas alergător spre piciorul falezelor.

Văzute de sus, acestea păreau de netrecut dinspre plajă, dar pe măsură ce se apropiau de ele, observau cum erau despărţite de o deschizătură uriaşă, prin care curgea un torent de apă învolburată. Acel loc părea a fi singura cale de acces spre vârf.

După zece minute, reuşiră să treacă de torent şi începură să se cţere pe pantă, printr-o amestecătură de stânci cenuşii. O ceaţă deasă învăluia totul. Ici şi colo se zăreau câteva petice de iarbă. Villiers auzi în spatele său câteva voci. Ridică imediat mâna cerându-i lui Leclerc şi oamenilor săi să păstreze liniştea.

Înaintară în ceaţă, până la marginea unei cornişe. Sub ei, Jarrot urca panta cu greutate, urmat de trei mercenari. Villiers îl recunoscu pe Stavros, care încheia şirul. Îşi aminti de chipul torturat al lui Harvey Jackson, legat de scaun, în vila pe care o închiriaseră în apropiere de Lancy.

Villiers scoase o grenadă din buzunar şi-i smulse cuiul cu dinţii. Pentru prima oară de când se ştia, nu reuşi

să-şi stăpânească furia aşa cum antrenamentele riguroase la care fusese supus îl învăţaseră să o facă.

— Stavros, ticălosule ! urlă el. Uite un cadou din partea lui Harvey Jackson !

Şi aruncă grenada înspre ei.

Stavros, auzind strigătele, reacţionă imediat, ascultând de acel instinct care-l avertiza asupra primejdiei. Se întoarse, se aruncă cu capul înainte spre vale, se rostogoli printre stânci şi dispăru în ceaţă şi ploaie. Însă tovarăşii lui nu avură scăpare. După explozia asurzitoare, se auziră imediat câteva urlete de durere. Villiers se ridică în picioare, cu pistolul mitralieră la şold. Jarrot şi ai săi erau răniţi cu toţii. Când tinerii soldaţi francezi ajunseră lângă Villiers, priviră la masacrul din faţa lor cu figuri îngrozite. Unul dintre mercenari încercă să se mişte. Villiers trase o rafală.

Leclerc îl luă de umăr şi-l întoarse cu faţa spre el.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu-ţi ajunge ?

Abia-şi termină vorbele, că se auzi un foc de armă. Glonţul îl nimeri pe Leclerc deasupra maxilarului şi în fracţiunea de secundă următoare, când îi ieşi, pe deasupra urechii drepte, aşchii de oase îi ţâşniră din cap. Se prăbuşi pe spate.

Unul dintre sergenţi trase o rafală şi Jarrot, care încă mai avea arma la ochi, proptit cu un genunchi pe pământ, căzu secerat. Gloanţele muşcară pământul din jurul său şi îi străpunseră salopeta de camuflaj, care luă imediat foc.

Se aşternu liniştea. Oamenii se apropiară de Villiers, privind tăcuţi la corpurile sfârtecate ale mercenarilor şi la cel al lui Leclerc.

— S-a sfârşit ? întrebă unul dintre sergenţi.

Villiers dădu din cap, în semn că nu.

— Mai sunt şi alţii, la baza de încercări, împreună cu individul pe care-l căutăm, unul Felix Donner. Îmi pare rău pentru căpitanul vostru. A fost un om curajos, însă în război nu supravieţuieşti dacă îţi este milă. În nici un caz în zilele noastre. Sper că asta o să vă fie învăţătură de minte. Să nu uitaţi, când o să ajungem acolo, jos.

Îşi puse un încărcător nou în automat şi le spuse :

— Bine, acum urmaţi-mă. Şi să faceţi exact cum v-am spus eu, dacă vreţi să trăiţi până la adânci bătrâneţi.

*

Donner auzi din biroul lui Espinet explozia grenadei, urmată de răpăitul automatelor. Se îndreptă cu paharul în mână spre fereastră şi reuşi să-l vadă pe Stavros cum cobora panta alergând, în spatele barăcilor.

— Cred că lucrurile au luat o întorsătură proastă nu ? îl întrebă ironic Montera.

Donner se întoarse pe călcâie, cu zâmbetul pe buze. Privirea însă îi era rece şi întunecată.

— Amice, nu abuza de cât simţ al umorului mai am.

Făcu câţiva paşi spre argentinian şi-i trase un pumn în figură, deasupra pometului obrazului. Montera lunecă încet de pe scaun.

Donner deschise uşa şi coborî scările. Stavros traversa curtea îndreptându-se spre intrarea tunelului. Văzându-l pe Donner, se duse spre el.

— Veşti proaste, nu ? îl întrebă Donner.

— Villiers ne-a aşteptat într-o văgăună, acolo sus. Are cu el vreo şase oameni.

— Ce-i cu Jarrot şi ăilalţi ?

— I-a terminat o grenadă. Mă mir cum am reuşit să scap. Ce facem ?

Donner stătu pe gânduri, deşi se hotărâse ce avea de făcut. Rahat, alt cuvânt nici că se putea găsi. Şi un lucru era sigur : prezenţa lui Villiers şi a oamenilor lui însemna că forţe mult mai puternice aveau să intervină neîntârziat. Să reziste cât putea, asta era o lozincă bună doar pentru cretini. Iar avionul, pe plaja de la poalele falezelor, constituia o perspectivă mult prea atrăgătoare.

— Iani, du-te la emiţătorul radio şi ia legătura cu căpitanul pescadorului. Spune-i tot ce-ţi trece prin cap, însă ascunde-i adevărul. Spune-i că eu i-am dat ordin să vină cât poate de repede. După ce o să acosteze, să-i aduni pe toţi. Ne întâlnim în port.

— Şi cu rachetele cum rămâne ? întrebă Stavros.

— S-au dus pe apa sâmbetei. Asta este. Dacă reuşim să scăpăm cu viaţă din tot rahatul ăsta, înseamnă că am avut baftă. Hai, dă-i drumul !

Stavros ieşi.

— S-ar putea să mă consideri cinic, spuse Montera, dar am senzaţia că-ţi arunci prietenul în groapa cu lei.

— Astea-s riscurile meseriei, răspunse Donner, întinzând mâna spre sticla cu şampanie. Trebuie s-o golesc, nu ?

— Nu ai unde să te duci, reluă Montera. Eşti terminat. Tot mai refuzi să vezi realitatea în faţă ?

— Amice, întotdeauna există un loc unde te poţi duce, mai ales dacă ai un avion disponibil pe plajă, şi un erou al aviaţiei argentiniene care să-l piloteze.

Îşi goli paharul fără să-l lase de la gură, după care îl aruncă de perete.

*

Villiers le spuse oamenilor săi să rămână culcaţi la pământ, după care înaintă cu grijă până în dreptul ultimei stânci care domina baza de încercări. Îl zări pe Stavros cum deschise uşa turnului şi intră înăuntru. Toată baza se întindea în faţa ochilor săi, de parcă ar fi fost o hartă în relief.

Îl chemă pe sergentul Albray şi-i arătă tunelul de acces spre rampele de lansare ale rachetelor.

— Vi s-au dat nişte indicaţii cu privire la centrul ăsta, mai înainte să fiţi trimişi în misiune pe insulă, nu ? *Exocet*-urile sunt acolo ?

— Da, am fost instruiţi în privinţa asta. Rachetele se găsesc acolo. Iar emiţătorul radio este în vârful turnului, îi răspunse Albray.

În dreapta lor se vedea o altă clădire de beton, lungă şi joasă, în faţa căreia doi oameni ai lui Donner stăteau de pază.

— Acolo ce-i? întrebă Villiers.

— Dacă-mi amintesc eu bine, după cum era figurat în planuri, s-ar putea să fie depozitele de carburant.

Villiers dădu din cap.

— Înseamnă că acolo i-au închis pe cei mai mulţi.

— Nu se vede nici urmă de pescador, spuse Albray, cu ochii spre port.

— Tebuie să fie prin apropiere. Chiar dacă Donner estimează că operaţiunea este pe cale să eşueze, n-o să aibă de gând să-şi lase pielea pe-aici. Pe de altă parte, este posibil să se hotărască să se joace de-a eroii şi să se sacrifice pe altarul Rusiei. În cazul ăsta, o să-i dea ordin pescadorului să se întoarcă, ceea ce ar fi într-adevăr păcat pentru noi. Ar fi o adevărată plăcere să vezi cum un vas rusesc ajunge în aceeaşi oală cu toate jigodiile astea!

— Şi ce-o să facem acum ? îl întrebă Albray.

— Noi doi o să atacăm turnul. Mai mult că sigur că înăuntru, în afară de javra aia de Stavros care a intrat, şi de un operator radio, nu se mai află nimeni.

Se întoarse apoi spre restul soldaţilor :

— Eu o să plec împreună cu sergentul Albray, li se adresă el. După cinci minute, atacaţi şi voi, dar în forţă, m-aţi auzit ? Eliminaţi pe ăia doi care stau de pază la depozitul de carburanţi, după care vreau să blocaţi intrarea în tunel. Trageţi indiferent în cine are de gând să iasă de-acolo. Să nu le daţi nici-o şansă nemernicilor ălora, fiindcă nici ei n-or să vă facă daruri.

*

Ocoliră baraca de beton prin spate şi se opriră la mai puţin de zece metri de turn. Villiers arătă spre scara de incendiu care ducea până la balconul turnului.

Cu Walther-ul în mâna dreaptă o luă la fugă spre turn şi după ce ajunse lângă el, începu să se caţere pe scară. Albray aşteptă până urcă câteva trepte, după care se năpusti şi el spre turn, îi deschise uşa şi pătrunse înăuntru.

În momentul în care uşa se închise, Stavros tocmai punea piciorul pe ultima treaptă a scării în spirală. Pistolul i se afla în tocul de la cingătoare, însă reflexele îi erau excelente. Peste o fracţiune de secundă, reuşi să dispară din vedere. Sergentul trase o rafală de automat, apoi, fără să ezite câtuşi de puţin, începu să urce treptele în goană.

*

Villiers reușise să treacă de mijlocul scării de incendiu, când auzi împușcături în interiorul turnului. Se opri, agățat cu o mână și cu Walther-ul în cealaltă. Își coborî privirea și simți cum îl apucă amețeala.

Mercenarii de pază din fața depozitului de carburanți îl zăriră. Schițară mișcarea de a-și pune armele la ochi, însă nu reușiră s-o ducă la capăt. Oameni lui Leclerc își făcură apariția de după barăcile din față, cu pistoalele mitralieră la șold. Traseră câteva rafele scurte și cei doi mercenari se prăbușiră.

Deasupra lui Villiers, operatorul radio se aplecă peste balustrada balconului, cu pistolul mitralieră în mână. Villiers trase din reflex, fără măcar să ochească. Senzația de amețeală îl părăsi. Individul de deasupra scoase un strigăt, făcu un pas înapoi clătinându-se, după care dispăru din vedere. Villiers reîncepu să urce.

*

Donner alergă spre fereastră, cu pistolul în mână. Apucă să vadă cum mercenarii ce păzeau depozitul de carburanți căzură sub gloanțele oamenilor lui Leclerc.

— Cred că ai întins prea mult coarda, îi spuse Montera, ironic.

Donner nu se obosi să-i răspundă. Deschide ușa și aruncă o privire afară. Paznicii din fața depozitului de carburanți zăceau întinși pe jos, iar unul dintre oamenii lui Leclerc încerca să deschidă ușa depozitului. Câteva împușcături răsunară în celălalt capăt al curții. Donner își întoarse ochii în direcția aceea și văzu cum doi dintre oamenii săi alergau cât îi țineau picioarele către port.

Închise ușa, îl obligă pe Montera să se ridice și îl împinse în bucătărie, în spatele barăcii. După care, ieși și el din încăpere.

— Nu mai avem nici o clipă de pierdut, îi spuse lui Montera, trăgându-l după el.

*

Villiers privi prudent pe deasupra balustradei balconului. Nu se vedea nimeni. Operatorul radio, sprijinit de zid, era mort. Pistolul său mitralieră se afla alături. Villiers îl luă. Vântul izbea ușa sălii în care se afla emițătorul radio. Nici înăuntru nu se afla nimeni.

În spatele său se auziră câțiva pași. Se întoarse brusc, cu arma ațintită spre cel care se mișcase. Stavros se opri în pragul ușii cu automatul în mână. În privirea turcului se putea citi furia, apoi, după o clipă, calculul rece al cuiva care învățase să supraviețuiască în orice împrejurare. Își cântări șansele, după care se hotărî. Își lăsă jos arma, cu o mișcare cât se poate de înceată.

Villiers ridică nițel țeava automatului, în timp ce degetul i se crispă pe trăgaci.

Stavros zâmbi :

— Hei, comandante Villiers, doar nu ai de gând să faci una ca asta. Vreau să spun că nu ar fi un gest care să-l caracterizeze pe un englez. Cred că fair-play-ul...

— Mă iei cumva drept un gentleman ?

— Cam așa ceva...

Cuțitul de pescar cu mâner de os pe care Stavros obișnuia să-l poarte în permanență în mâneca dreaptă, îi alunecă în palmă. Degetul său mare pipăi butonul și după ce-l apăsă, lama tâșni din mâner. Mâna i se întinse brusc și lama cuțitului atinse pielea de sub bărbia lui Villiers.

Acesta, care se aștepta la un asemenea atac, pe care de fapt îl dorea din toată inima, își aruncă pistolul mitralieră, blocă brațul turcului, îl apucă de încheietură cu amândouă mâinile și i-o răsuci atât de violent, încât Stavros dădu drumul cuțitului, urlând de durere. Villiers îi trase brațul către spate și apoi i-l ridică în sus. Stavros scoase din nou un urlet de durere. Villiers îl împinse spre ușă, proiectându-l cu capul înainte. Corpul turcului se izbi de balustrada balconului, se rostogoli peste ea, și căzu în gol.

*

Chiar în acel moment, Donner și Montera apărură în spatele popotei ofițerilor. Corpul lui Stavros se izbi de pământ la picioarele turnului. Donner își înălță ochii și-l văzu pe Villiers care apăru la balustrada balconului. Lângă el se ivi sergentul Albray, care-și ridică imediat

arma. Donner îl trase pe Montera lângă el, adăpostindu-se în spatele lui.

Pe balcon, Villiers îl apucă pe Albray de mână.

— Oprește-te. Lasă-mi-l mie.

Și începu să coboare scările în goană.

*

Donner și Montera urcară panta prin spatele bazei, ajunseră pe creastă și începură să alerge pe platou, în direcția falezei. Donner îl împingea mereu pe argentinian în fața lui.

— Ți-am mai spus, nu ai unde să fugi, îi spuse acesta, printre gâfâituri.

— Oho, ba bine că nu ! Doar ești pilot, colonele ! O să ne duci departe de-aici.

În cele din urmă ajunseră pe faleză. Cu toată ceața, avionul era cât se poate de vizibil, părând o apariție insolită într-un asemenea decor. Singura problemă o constituia marea, care se năpustea asupra plajei. Valuri furioase izbeau fără încetare țărmul. Deja jumătate din porțiunea de nisip pe care aterizase *Chieftainul,* dispăruse, în timp ce restul era măturat de dâre lungi de apă înspumată.

— Ești blocat, spuse Montera. Doar vezi și tu.

— Dă-i drumul înainte !

Donner îl împinse prin deschizătura dintre faleze până în dreptul unei porțiuni de grohotiș, situate între stânci. De acolo, coborâră în goană valea, până ajunseră pe plajă. Imediat, îi izbi o pală de vânt rece, dinspre mare.

Montera se clătină și căzu, neputându-și păstra echilibrul, din cauza mâinilor legate. Donner îl forță să se ridice. În spatele său, se auzi zgomotul făcut de niște pietre care se rostogoleau. Se întoarse și trase la nimereală în ceață. Apoi îl apucă pe Montera de guler și începu să alerge spre avion, târându-l după el.

După ce ajunseră la avion, îl lipi pe Montera de fuselaj și, îi băgă țeava pistolului sub bărbie. Cu mâna liberă, își scoase un cuțit din buzunar, făcu să țâșnească și-i tăie argentinianului legătura de mătase ce-i ținea mâinile imobilizate.

Se dădu un pas înapoi și-i spuse :

— Hai, urcă și pornește motorul !

Figura lui Montera rămase impasibilă, însă ceva din privirea lui îl intrigă pe Donner. Se întoarse brusc. Tony Villiers alerga spre ei, cu pistolul în mâna dreaptă. Văzându-l pe Donner care se întorsese, se opri la vreo cincisprezece metri de ei.

— Donner ! Să nu faci vreo prostie ! Dă-i drumul lui Montera ! strigă el, reușind să acopere zgomotul valurilor.

Donner se întoarse spre Montera, oftând.

— Ți-am spus eu ? Uite, există și zile de-astea !

— Să nu încerci să faci ceva. Nu este omul cu care ai vreo șansă, îl preveni Montera.

— Probabil că ai dreptate. Dar, pe de altă parte, să știi, amice, că m-am cam săturat să fac pe cavalerul.

Se întoarse brusc, cu pistolul în mâna dreaptă. Arma lui Villiers bubui de trei ori la rând. Primul glonț îl atinse pe Donner în umăr, făcându-l să se răsucească. Celelalte două îi sfărâmară coloana vertebrală, proiectându-l de avion. Donner se prăbuși cu fața în nisip. Un val îl acoperi imediat, prelingându-se apoi până la roțile avionului.

Montera privi cadavrul muiat de apă de lângă avion și spuse cu vocea joasă, ca pentru el :

— Care va să zică, o organizare ca de ceasornic...

— Ce-ai spus ? îl întrebă Villiers.

— Nimic important. Gabrielle este în siguranță ?

— Da, așteaptă la „Casa Albă". Să știi că am avut o baftă cumplită ! Wanda Jones ne-a eliberat. Cât despre rest, ne-am descurcat cum am putut.

— Și cine a pilotat avionul ?

— Căpitanul ăla francez, Leclerc.

Din depărtare, se auzi un zgomot înfundat de motoare. Montera ridică mâna spre cer, arătând trei elicoptere care, ieșind din nori, se apropiau de insulă în formație de atac.

— Cine-s ăștia ? întrebă el.

— Mai mult ca sigur că sunt francezii. Însă ajung prea târziu. Precis că sunt parașutiști. Crezi că o să poți decola cu avionul ăsta ?

Montera privi în jurul său, după care răspunse :

— Plaja nu este liberă. Vezi și tu că este plină de apă. Dar de ce mă întrebi asta ?

— Bănuiesc că ai tot interesul s-o ștergi cât mai repede de-aici și în situația asta, sunt gata să risc împreună cu tine. Din toată istoria asta o să iasă un scandal de zile mari și n-am nici-un chef să fiu amestecat. Nu datorez nimic Franței : doar ea v-a vândut *Exoceturile* cu care ați scufundat *Sheffieldul, Coventryul, Atlanticul* și *Conveyerul*, nu ?

— Prietene, dar și vouă v-a vândut *Exoceturi*, sau greșesc cumva ?

— Așa este. Ceea ce nu poate decât să dovedească un singur lucru... Numai că prefer să nu-i spun pe nume. Ei bine, ce facem, plecăm sau rămânem ? Doar o singură dată mori, ce naiba !

— Bine, se hotărî Montera. Plecăm.

Urcă în carlingă și începu să acționeze butoanele de comandă în timp ce Villiers se așeză lângă el și trânti ușa în urma lui. Motoarele avionului tușiră, apoi începură să uruie, acoperind orice alt zgomot.

— Ia spune, ce crezi ? O să reușim ?

Montera nici măcar nu catadicsi să-i răspundă. Un zâmbet ironic îi lumina chipul. Aparatul rulă prin bălțoace după care se întoarse cu fața spre vânt. Montera apăsă manșa combustibilului până la fund. *Chieftainul* tremură din toate încheieturile și țâșni pe bucățica de plajă rămasă liberă, către întinderile nesfârșite ale oceanului.

Trecură printr-o baltă, apoi printr-alta și încă printr-una. Roțile împroșcau nori întunecați de-o parte și de alta a avionului. Montera, cu mâinile crispate pe manșă, încerca să mențină aparatul la orizontală. Dintr-o dată, *Chieftainul* se ridică, ușor înclinat pe-o aripă, zburând razant cu crestele înspumate ale valurilor.

Pe nesimțite, avionul luă viteză și motoarele începură să intre în regimul lor normal. De-abia atunci Montera trase manșa la jumătate.

*

După două ore de așteptare tensionată, Gabrielle simți cum nervii îi erau pe punctul de a ceda. Porni spre aeroport, însoțită de Wanda. Încă mai ploua destul de tare și, odată ajunse acolo, se adăpostiră în hangar.

Wanda dădu din umeri.

— Dumnezeu știe. Când m-a găsit Felix, eram pe străzi. A fost un vis, nu-i așa ? Dintr-una care făcea trotuarul, să ajung la un lux pe care nu l-am visat niciodată. Trebuie să mă trezesc din visul ăsta, spuse ea dând din cap. A fost un nemernic, cred că ți-ai dat și tu seama. Și întotdeauna mi-a fost frică de el.

— Atunci, de ce ai rămas alături de el ?

— Fiindcă încă îmi mai era frică de stradă.

— Și acum ?

— Nu știu... S-ar putea să fie interesant ceea ce o să mă aștepte.

— Wanda, să știi că m-am gândit la tine... Am multe cunoștințe printre ziariști. Și am convingerea că ești o femeie fotogenică. Cred că ți s-ar putea găsi ceva...

— Hm, Wanda Jones, să apară pe coperțile revistelor *Vogue* ? Ar fi o chestie.

Un zgomot de motor se auzi în depărtare și în curând avionul apăru dinspre vest, zburând la joasă înălțime. Făcu un scurt ocol și se așeză cu fața spre vânt, pregătindu-se să aterizeze.

— Și dacă nu sunt ei ? șopti Wanda, cu sufletul la gură. Dacă nu au reușit ? S-ar putea să fie Felix în avion...

Gabrielle se întoarse spre ea, cu o expresie de triumf pe chip.

— Tu crezi că un om ca Donner poate să-l învingă pe Tony Villiers ?

Și izbucni apoi în râs.

— Wanda, pe cuvântul meu, mai ai multe de învățat.

Se întoarse cu spatele la ea și se îndreptă spre avionul care rula pe pistă.

*

Chieftainul se opri, însă Montera nu opri motoarele. Stătea nemișcat, cu ochii ațintiți asupra parbrizului.

— Poți rezolva repede ce ai de făcut ? Aș vrea să plec cât mai rapid de-aici.

— Nu cobori ?

— Nu am nici un motiv.

— Nu zău ? Eu cred că ar fi un motiv, uite-l acolo, tocmai vine spre noi, din direcţia aripii stângi !

Montera deschise hubloul lateral şi o zări pe Gabrielle, care-şi agita braţele, zâmbind fericită. Figura ei exprima o uşurare imensă.

— Tony, te rog... îi spuse Montera, întorcându-se spre el.

Era pentru prima oară când îi spunea pe numele mic. Din voce îi răzbătea o teamă surdă.

— Bine, am înţeles, însă o să rămân cu tine. Unde plecăm ?

— O să ne întoarcem la Brie-Comte-Robert.

— Şi pe urmă ?

— Un Boeing 747 al companiei Air-France va pleca de la aeroportul Roissy, în seara asta, către Buenos-Aires. Aş vrea să-l prind.

Întoarse avionul şi mări viteza. Zâmbetul de pe figura Gabriellei dispăru. Gura i se deschise într-un urlet, pe care zgomotul motoarelor îl înghiţi. În câteva clipe se prefăcu într-o pată minusculă, în bătaia ploii.

*

Sala de aşteptare a aeroportului Charles de Gaulle nu era câtuşi de puţin animată. Tony Villiers stătea în dreptul chioşcului de ziare, aşteptându-l pe Montera să-şi depună geanta de voiaj la ghişeul companiei Air-France. După ce acesta termină, se opri şi-şi aprinse o ţigară. Aşa cum era îmbrăcat, în blue-jeans şi cu scurta veche de piele, emana o eleganţă ciudată.

— Să fiu al naibii dacă individul ăsta nu-mi place ! mormăi ca pentru sine Villiers.

— E în regulă ? îl întrebă pe Montera, când acesta reveni lângă el.

— Da, numai că o să trebuiască să schimb avionul la Rio de Janeiro. Nu prea am înţeles, ceva despre o zonă interzisă. Se pare că nici o companie aeriană nu are de gând să-şi asume vreun risc. Nu-i nici o problemă. Chiar cu întârzierea asta, tot o să fiu la Buenos-Aires pe la şapte sau opt seara.

— Şi pe urmă, ce-o să faci ? O să te duci la Gallegos ? Din nou în escadrila de *Skyhawkuri* ?

— Tu ce crezi ?

— Cred că asta ar fi o tâmpenie din partea ta. Ce mai, aţi pierdut războiul. S-a sfârşit, asta e. Doar ai citit şi tu ziarele din seara asta. Englezii înaintează. Trupele de comando or să traverseze Falklandul de nord, până or să ajungă la Port-Stanley. Toată lumea zicea că lucrul ăsta este cu neputinţă, numai că noi suntem în stare de aşa ceva. Tot ceea ce ne mai desparte de victoria finală sunt cei aproape zece mii de argentinieni din jurul Port-Stanleyului şi ce-a mai rămas din aviaţia voastră.

— Aşa este, ai dreptate. În timp ce eu îmi pierdeam vremea prin Europa, colegii mei mai tineri îşi dădeau viaţa pe cerul Atlanticului de Sud.

— Şi ai chef să le împărtăşeşti soarta ? îl întrebă Villiers, reuşind cu greu să-şi ascundă furia. Să nu-mi spui, că ştiu dinainte ce-o să-mi răspunzi : că este vorba de o chestiune de onoare !

— Mă rog, ia-o şi aşa, dacă vrei.

— Şi Gabrielle ? Doar te iubeşte, şi o ştii foarte bine. În ceea ce o priveşte, sunt expert. Mă rog, un expert care a cam eşuat, de acord, dar ştiu un singur lucru : nu m-a privit niciodată aşa cum te-a privit pe tine. Şi niciodată n-am văzut-o zâmbind cum ţi-a zâmbit ţie.

— Între mine şi Gabrielle s-a terminat totul după cele întâmplate, spuse Montera cu o expresie sumbră.

— Dar ce dracu', nu înţelegi ? Era legată de mâini şi de picioare ! Ferguson ăla avea toate atuurile !

Montera zâmbi :

— O înţeleg perfect, însă trebuie să ţinem seama şi de fratele ei, spuse el, parcă cutremurându-se. Moartea lui va exista întotdeauna între noi doi, Tony, doar o ştii !

În difuzoare se auzi pronunţându-se numele său. Îşi strivi ţigara în scrumieră şi exclamă cu zâmbetul pe buze în continuare :

— Asta e, gata !

Cei doi îşi strânseră mâinile. Villiers îi spuse :

— Baftă ! Am senzaţia că îţi trebuie aşa ceva.

— Ce mai contează, din moment ce sfârșitul este atât de aproape !

Montera se îndreptă spre poarta de acces, apoi se întoarse la jumătatea drumului.

— Tonny, ai grijă de ea ! îi strigă el, după care dispăru.

Villiers se duse la bar, se așeză într-un colț, și comandă o cafea și un coniac. Se simțea agitat și confuz. La naiba cu Montera asta. În fond și la urma urmelor, era doar un dușman, nu ? Și cu toate astea, treaba era al naibii de încurcată. Mai bău încă un coniac, apoi ieși din bar, intră într-o cabină telefonică internațională și formă numărul de telefon din Cavendish Square.

— Presupun că mă suni de la aeroportul Charles de Gaulle ? Și tocmai l-ai condus pe Raul Montera ?

— De unde știți ? întrebă Villiers.

— Pierrre Guyon, de la secția a V-a a SDECE-ului v-a filat pe amândoi de când ați ajuns la Brie-Comte-Robert.

— Și de ce nu l-au împiedicat să plece ?

— Fiindcă singurul loc unde au chef să-l vadă este în Argentina. Francezii țin neapărat ca din toată afacerea asta să nu transpire nimic. Cu alte cuvinte, nu s-a întâmplat nimic, mă înțelegi ?

— Sigur că da. Este unul dintre coșmarurile mele obișnuite... Bănuiesc că a plecat într-o postură de erou.

— Mda, se poate spune și așa...

— În sfârșit, chestia asta nu ne privește. Însă aș vrea să te ocupi de încă un amănunt important al afacerii ăsteia. Cu privire la Gabrielle. După informațiile mele, o să se întoarcă la Paris în seara asta.

— Despre ce este vorba ?

— Vezi tu, Tony, chiar în mijlocul misiunii, a fost pe cale să cedeze. Și dacă-ți amintești bine, a vrut să renunțe.

— Și ce-i cu asta ? întrebă Villiers.

Simți cum stomacul i se strânse, la vestea pe care o presimțea a fi îngrozitoare.

— Păi, aveam nevoie de un motiv suprem ca s-o fac să renunțe la decizia ei. Așa că am anunțat-o că fratele ei a dispărut în urma unei lupte și s-a presupus că a murit.

— Să nu-mi spui că nu era adevărat.

— După ultimele știri pe care le-am primit, se simte foarte bine, îi răspunse Ferguson. Bineînțeles, se află în continuare în luptă.

— Măgarule ! izbucni Villiers, închizând imediat.

O luă la goană spre poarta de acces a călătorilor, după care se opri. Era prea târziu să-l mai prindă din urmă pe Montera. Mult prea târziu. Se întoarse, simțindu-se brusc cuprins de o sfârșeală și se îndreptă spre ieșire, întrebându-se ce anume avea să-i spună Gabriellei.

XVI

Pe terasa proprietății sale care domina Rio de la Plata, din apropierea Buenos-Aires-ului, doña Elena Llorca de Montera broda, așezată într-un fotoliu confortabil de răchită. Din adolescență avusese de puține ori ocazia să facă acest lucru, dar de câtva timp, simțea nevoia să aibă mâinile ocupate, pentru a-și putea păstra calmul.

Un servitor ieși din salon și se apropie de ea.

— Doña Elena, este cineva care dorește să vă vadă. O femeie.

Doña Elena, se opri din brodat și-și ridică ochii, cu sprâncenele încruntate.

— O femeie ?

— Da, o franțuzoaică. Señorita Legrand.

— Poftește-o, spuse blând doña Elena de Montera.

*

Gabrielle se opri în pragul glasvandurilor, după care înainta încet.

— Doña Elena ?

Bătrâna doamnă ridică spre ea o privire lipsită de orice expresie, după care înclină capul.

— Da. Acum văd exact tot ce-a vrut el să-mi spună și înțeleg totul.

— Unde este ? întrebă Gabrielle. Trebuie să-l văd. Trebuie să-l văd. Trebuie să-i spun un lucru de o importanță vitală.

— Este imposibil. Raul se află la Rio Gallegos, cu escadrila lui. Sau, mai bine zis, cu ce a mai rămas din escadrila lui.

Gabrielle se prăbuși într-un fotoliu, de cealaltă parte a mesei.

— Linda este aici ? Mi-a vorbit foarte mult despre Linda și despre dumneavoastră.

— Am trimis-o la țară, la niște prieteni. În împrejurările actuale, mi s-a părut mai potrivit.

— Ce vreți să spuneți ? Doar nu cumva vă așteptați să primiți, dintr-o clipă într-alta, vestea morții lui ?

— Lucrul ăsta este foarte probabil.

Își aprinse o țigară și împinse pachetul spre Gabrielle.

— Sunt niște țigări ordinare, din care fumează docherii, dar adevărul este că nu pot suporta altele. Băiatul meu, după ce s-a întors din Franța, mi-a povestit totul, în ciuda oricărui secret militar. Îi era indiferent ce avea să se întâmple. Te iubește mult de tot.

— O știu.

— Te iubește atât, încât ți-a iertat de mult activitatea pentru serviciul de informații britanic. Mă rog, cu siguranță că opinia asta a lui nu poate fi împărtășită de stimatul nostru președinte. Însă Raul este adânc impresionat de moartea fratelui tău. Este ferm convins că această moarte va rămâne între voi doi ca o prăpastie.

— Nu-i așa, exclamă Gabrielle. Am fost mințită. Șefii mei m-au mințit, ca să-și atingă scopul. Richard trăiește, și este cât se poate de sănătos. Este în continuare pilot pe elicopter la bordul portavionului *Invincible*.

— Doamne Sfinte...

Doña Elena de Montera își acoperi pentru o clipă ochii, apoi o privi pe Gabrielle.

— Știi că fiul meu ți-a pictat numele pe botul avionului pe care îl pilotează ?

— Da, știu.

— Am niște prieteni acolo care mă țin la curent cu toate faptele lui. După ce s-a întors din Franța, a mai adăugat ceva. Acum se poate citi pe avion „Gabrielle pierduta".

Gabrielle respiră adânc și-și puse mâinile pe masă, ca să se sprijine.

— Trebuie neapărat să-l văd. O să mă duc la Rio Gallegos.

— Draga mea, este absolut exclus. Baza de la Rio Gallegos este o zonă militară interzisă accesului civililor. Dar, pe de altă parte, generalul Dozo, comandantul suprem

al aviației, este unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. Hai să intrăm, o să dau niște telefoane.

— Dacă ați putea... spuse Gabrielle.

— Bărbații sunt ușor de manevrat, din momentul în care le-ai înțeles vanitatea, spune doña Elena.

Își puse apoi mâna pe umărul Gabriellei și o conduse spre casă.

— Ai un aer obosit, îi spuse ea. O să-i spun Rosei să-ți facă un ceai. Îți place ceaiul, nu-i așa ?

Gabrielle fu apucată de un râs nervos. Trecură împreună de glasvanduri și intrară în casă.

*

Pe la patru dimineața, Raul Montera se îndreptă spre ferestrele sălii de operațiuni a bazei militare de la Rio Gallegos și privi afară. Ploua torențial. Pista de ciment unde așteptau trei avioane *Skyhawk* șiroia de torentele de apă. Cei din echipele tehnice continuau să lucreze pe avioane, la lumina proiectoarelor.

Piloții tineri care trebuiau să zboare împreună cu el ieșiră. Montera se întoarse, cu ceașca cu ceai în mână. Încăperea era pustie. Înăuntru nu se mai aflau decât scaune goale, hărțile insulelor Malvine pe pereți și fum de țigară. Cineva nu-și stinsese țigara cum trebuia în scrumieră, și aceasta încă mai fumega. Montera o strivi cu grijă, își lua cascheta de pe masă și ieși.

Se simțea obosit, epuizat, la capătul puterilor. Respiră adânc și se îndreptă spre avion. În același timp, o mașină de stat-major dădu colțul clădirii, și-l ajunse. Ușa mașinii se deschise și din ea apăru Lami Dozo, care-și aruncă peste umeri impermeabilul.

— Raul, ia spune-mi, cum te simți ?

— Se poate și mai rău. Ieri am mai pierdut trei piloți. Suntem în situația de a aduna ultimele rezerve.

Lami Dozo îi întinse pachetul cu țigări :

— Tot la San Carlos zbori ?

— Da.

— Raul, ăsta-i sfârșitul. Englezii au ocupat înălțimile din jurul Port-Stanleyului. Au capturat pe puțin patru sute de prizonieri. Cred că Menendez o să fie obligat să capituleze în două sau trei zile.

— Și toate astea, pentru ce, poți să-mi spui ?

— Nu știu, răspunse generalul Lami Dozo. Anumiți indivizi, ale căror păreri nu le-am împărtășit niciodată, au pretins că aveam nevoie de un război pentru a ne afirma. Sper că aceiași oameni sunt gata acum să pună umărul pentru o Argentină nouă.

— Dar, cu toate astea, o să continuăm, nu-i așa ?

— Mda. Câteodată este necesar să continui.

— Știi, mă gândesc de multe ori la unchiul meu, fratele mamei, rușinea familiei. A fost toreador. Îmi amintesc că atunci când eram copil, îl observam cu atenție. Aștepta să intre în arenă, la „Monumental de Mexico", îmbrăcat în costumul lui strălucitor. Iar trompetiștii cântau „La Virgen de la Macarena".

Montera surâse.

— În ultima vreme, îmi tot amintesc de el. Ca și cum, acolo sus, m-ar aștepta o fiară sălbatică. Nici unchiul meu nu a știut când să se oprească.

Figura lui Lami Dozo se întunecă.

— Raul, lucrul ăsta nu e în regulă.

— Știu, generale, cum să nu, nu e în regulă deloc ! Închipuie-ți că am descoperit marele secret : nu are importanță dacă trăiești sau mori. Așa că cei din fața ta, dușmanii, nu știu cum să te ia.

— Raul, te rog, încetează.

— Generale, nu-ți face griji. La întoarcerea mea, să-mi dai cele două urechi și coada taurului, care i se cuvin toreadorului !

Se îmbrățișară, lovindu-se amical cu palma pe umeri.

— Înainte de a pleca, să știi că este cineva care ține mult să te vadă, îi spuse Lami Dozo. Uite acolo, lângă gard.

Și întinse brațul în direcția unei limuzine negre.

— Grăbește-te. Nu prea ai mult timp la dispoziție.

Montera se îndreptă spre gard. Șoferul alergă să deschidă portiera. Din limuzină coborî doña Elena.

— Mamă, strigă Montera surprins.

Bătrâna doamnă zâmbi.

— Pari obosit.

— Într-adevăr, sunt obosit, răspunse el, zâmbind amar. Presupun că ai venit să-mi spui că nu mai am vârsta să mă joc de-a eroii, nu ?

— Nu, n-ai ghicit. Nu-i vremea acum de-așa ceva. Am venit să-ți aduc un cadou.

Și se întoarse către mașină. Gabrielle ieși și-l privi, cu figura palidă în lumina proiectoarelor. Cineva îi dăduse un impermeabil militar pe care și-l pusese pe umeri. Timp de câteva clipe Montera rămase țintuit locului, după care îi adresă acel surâs inimitabil, pe care Gabrielle îl cunoștea atât de bine.

— Ești minunată. Ți-a mai spus-o cineva ?

— Nimeni a cărui părere să conteze pentru mine.

Făcu câțiva pași spre el și-l examină din cap până-n picioare. Îi privi atentă combinezonul galben de zbor, harnașamentul agățat de umeri, cascheta din mâna stângă și părul zburlit, ud de ploaie.

— Nu arăt nemaipomenit, îi spuse el. Nu trebuia să vii.

— Nu am nici un loc pe pământul ăsta unde să mă duc. Eu nu sunt „Gabrielle pierduta". Raul. Eu sunt „Gabrielle prezenta". Și să știi că Richard nu a murit. Este sănătos și nu a pățit nimic. Generalul Ferguson m-a mințit. M-a mințit, fiindcă avea de gând să mă mențină în jocul ăsta, înțelegi ?

Montera o privi, cu o expresie concentrată, după care spuse încet :

— Ticăloșii ! Manevrează oamenii ca pe niște marionete, așa cum le dictează interesele.

Apoi, izbucni brusc în râs și-și puse mâna peste cea a Gabriellei, care stătea încleștată de plasa de sârmă a gardului.

— O să mă întorc, m-auzi ? Te iubesc și o să mă întorc. Ai încredere în mine.

Îi sărută mâna și o luă la fugă spre avioane. Peste puțin timp, liniștea nopții fu tulburată de urletul motoarelor cu reacție. Doña Elena se apropie de Gabrielle, pentru a urmări cum avioanele avansau pe pista de decolare, unul după celălalt. După câteva momente, decolară. Foarte curând ecoul prezenței lor se estompă, încetul cu încetul.

*

În zorii zilei, escadrila lui Montera se găsea deasupra munților din Falklandul de vest, zburând cât se putea de jos, pentru a se feri de rachetele inamice. Cotiră apoi în Valea Morții, la nici douăzeci de metri distanță de suprafața mării.

Ca de fiecare dată, ajunseră necrezut de repede. Mai întâi munții, apoi Falkland Sound, cu vasele din forța maritimă expediționară și, în sfârșit, golful San Carlos. Montera observă cum *Skyhawkul* din dreapta sa începu să zboare în zig-zag, urmărit de o rachetă *Rapier*. O explozie. O minge de foc. Montera vira de o aripă și trecu prin mijlocul unei perdele de foc. Vasele de sub el trăgeau fără încetare. Avionul său fu zgâlțâit de undele de șoc provocate de obuzele inamice. Văzu cum o fregată înainta. Își lansă bombele asupra ei și se înălță imediat, virând pe-o aripă, pentru a putea privi sub el. Nu văzu nici-o explozie. Izbucni în râs. Era într-adevăr, din cale-afară de stupid.

— Doamne Sfinte ! Nici măcar acum în al doisprezecelea ceas, ai noștri nu sunt în stare să regleze blestematele alea de detonatoare !

*

La Rio Gallegos, doña Elena și Gabrielle așteptau în sala de operațiuni, lipite de sobă. Lami Dozo stătea la fereastră, cu o ceașcă cu cafea în mână, privind zorii cenușii, înecați în ploaie. În încăpere își făcu apariția un locotenent tânăr, care salută și-i întinse un mesaj. Generalul îl citi, dădu din cap și locotenentul ieși.

— Nu prea păreți satisfăcut. Vreo veste proastă ?

— Mda, un *Skyhawk* doborât. Dar au atins obiectivul.

— Doar nu o fi cel al lui Raul ? întrebă Gabrielle, cu sufletul la gură.

— Nu. El împreună cu celălalt pilot sunt pe drumul de întoarcere.

*

Montera ieși din nori la o mie două sute de metri altitudine. Continua să coboare fără a părăsi din ochi pe celălalt *Skyhawk*, care cobora în picaj, urmat de o dâră neagră de fum.

Strigă în microfon, cuprins de disperare :

— Enrico, răspunde, pentru numele lui Dumnezeu ! Ce s-a întâmplat ?

Nu primi nici un răspuns. Brusc, văzu o rachetă *Sidewinder*, apărută parcă din neant, cum izbi în plin avionul. Mai întâi apăru o limbă de flăcări, după care un bulgăre de foc îl orbi de-a binelea.

Fusese fără îndoială un *Harrier*. Ce altceva ar fi putut fi ? Ce ghinion. Aproape că ajunseseră la limita razei de acțiune a avioanelor de vânătoare britanice. Reflexele sale ascuțite ca urmare a lungilor ore de zbor îi veniră în ajutor. Începu să zboare în tonou. Văzu cum în dreapta lui o altă rachetă *Sidewinder* zbura nebunește, ajungând până la urmă să plonjeze în ocean. Cu siguranță că i se dereglase sistemul de ghidare. Fusese un noroc. Acum trebuia să se ferească doar de mitralierele acestuia de 30 de mm calibru.

Englezul îi apăru exact în spatele cozii. *Skyhawkul* se cutremură sub șocul loviturii obuzelor. Acoperișul carlingii se dezintegră și Montera simți o lovitură violentă în brațul stâng și încă una în piciorul drept.

Harrierul reveni la atac. Visul începu să se deruleze, numai că de această dată, era vorba de ceva real : vulturul cobora, cu ghearele desfăcute, gata să distrugă. Din nou, fuzelajul avionului se cutremură sub impactul obuzelor. *Harrierul* îl depăși, vină pe aripa stângă și-și reluă poziția din spate, pregătindu-se pentru lovitura de grație.

Se afla deja la trei sute de metri de apă, când i se păru că aude vocea Gabriellei, repetându-i la ureche ceea ce-i spusese pentru prima oară, atunci când avusese coșmarul în apartamentul ei din Kensington :

„Scoate flapsurile. Chiar și vulturii își mai scapă prada".

Și Montera ascultă de acea voce, și scoase flapsurile. Avu senzația că se izbește de un zid de beton. Timp de o clipă, avionul parcă rămăsese imobilizat în vid. Pilotul *Harrierului* se văzu nevoie să vireze brusc, pentru a evita coliziunea, după care se înălță rapid. Profitând de această ocazie unică, Montera coborî în picaj.

Niciodată nu ar fi încercat o asemenea manevră periculoasă. Reuși să stabilizeze avionul abia la treizeci de metri de suprafața apei. Vântul, de o violență extremă, ridica valuri de zece metri.

Își căută din ochi adversarul și-l zări în depărtare, foarte sus. Difuzorul stației de radio zumzăi. O voce i se adresă în limba engleză.

— Îți doresc noroc, oricine ai fi. Ai meritat.

Harrierul, la limtia razei sale de acțiune, vină pe o aripă și se întoarse spre insulele Malvine.

*

În sala operațiunilor, Gabrielle adormise pe un scaun. Somnul îi era agitat. Dona Elena și Lami Dozo stăteau lângă o fereastră, fumând țigară de la țigară.

— Fiul meu este nebun, spuse ea. Nu crezi același lucru ?

— Ba da, dar îi mulțumesc lui Dumnezeu că ne-a dat nebuni ca el. Și n-ar fi deloc rău ca noi, ceilalți, să ne mai rușinăm din când în când.

Ușa se deschise și tânărul locotenent intră grăbit. Lami Dozo îi smulse hârtia din mână și o citi.

— Am mai pierdut un avion, însă Raul trăiește. Se află la optzeci de kilometri de bază.

Gabrielle se trezi și se frecă la ochi.

— Ați primit vești ?

— Da, îi răspunse generalul. O să vă explice doña Elena. Să nu vă mișcați de-aici.

Și ieși.

*

Skyhawk-ul zbura foarte aproape de suprafața apei, la nici două sute de metri. Vântul șuiera prin carlinga al cărei acoperiș fusese distrus. Montera nu arăta prea bine. Bucăți din plexiglasul acoperișului îi tăiaseră fața, acoperindu-i-o de sânge. Mâneca stângă și pantalonul drept al combinezonului galben de zbor deveneau din ce în ce mai roșii. Mâinile i se crispaseră pe manșă iar pe buze îi înghețase un zâmbet. Baza militară de la Rio Gallegos se apropia văzând cu ochii.

— Gabrielle, ajută-mă, se rugă el cu voce tare. Nu mă lăsa tocmai acum.

La orizont apăru aeroportul. Luminile pistei de aterizare licăreau în cenușiul dimineții.

Lami Dozo, aflat în turnul de control, luă un binoclu. Vocea lui Montera răsună în difuzoare, fără nici o intonație.

— O să aterizez direct. Nu mai am timp pentru nici o altă manevră.

Avionul său trecu razant cu clădirile aflate la capătul pistei de aterizare. Montera zări camioanele care ieșeau din hangare pentru a-i sosi în întâmpinare. *Skyhawkul* începu să piardă viteză. Montera împinse la refuz manșa combustibilului și făcu cea mai proastă aterizare din întreaga sa carieră. Aparatul țopăi de două ori pe pistă, după care rulă continuu... La capătul pistei, se întoarse în loc. Apa de pe asfaltul inundat țâșnea în jurul avionului în două jerbe laterale.

Rămase nemișcat, cu capul sprijinit de manșă. Auzi ca prin vis niște voci în jurul său, după care simți cum mâini grijulii îl scoteau din carlingă. Deschise ochii. Figuri, multe figuri, printre care cea a lui Lami Dozo.

Zâmbi și i se adresă :

— Cele două urechi și coada taurului, nu, generale?

Apoi, leșină.

*

Totul luă sfârșit. La Port Stanley, argentinienii capitulară, iar la Buenos Aires, mulțimea înfuriată cerea demisia lui Galtieri. În aceeași zi, la Londra, primul ministru luă cuvântul, pentru a anunța membrilor Parlamentului vestea celei mai triumfale fapte de arme a forțelor militare britanice, de la cel de-al doilea război mondial încoace.

*

La spitalul Surorilor de Caritate din Buenos Aires, Gabrielle și doña Elena așteptau la ușa camerei lui Montera. În cele din urmă, doctorul ieși din încăpere.

— Ce ne puteți spune ? întrebă doña Elena.

— Nu se află într-o stare grozavă, însă o să trăiască. Bineînțeles că s-a terminat cu toată povestea asta. N-o să mai poată conduce niciodată un avion cu reacție. Puteți să intrați, dacă vreți.

Gabrielle se întoarse spre doña Elena cu o privire întrebătoare. Aceasta îi zâmbi :

— Fiul meu o să trăiască. Așa că am tot timpul să vorbesc cu el. Intră tu mai întâi. O să aștept.

Când Gabrielle intră, Montera stătea cu capul înfundat în perne. În urma tratamentelor la care fusese supus, tăieturile de pe fața sa deveniseră violacee. Brațul stâng îi era în ghips, iar sub cearșaf, se găsea un dispozitiv care îi proteja piciorul rănit.

Gabrielle se opri în apropierea patului, fără să scoată un cuvânt. Ca și cum i-ar fi ghicit prezența, Montera deschise ochii și zâmbi.

— Arăți groaznic, spuse ea.

— Totul o să se termine cu bine. Nu-ți face griji. Doctorul mi-a spus că o să pot cânta și la vioară, și știi și tu, chestia asta ar fi formidabilă. Numai că eu nu știu să cânt la vioară.

Gabrielle realiză că râdea și plângea în același timp, lângă patul lui Montera, cu chipul lipit de umărul lui.

XVII

Era una dintre cele mai frumoase dimineți londoneze. În acel început de iarnă, soarele făcea să scânteieze gheața albă de pe copacii din St. James Park. Taxiul se îndrepta dinspre Pall Mall spre Buckingham Palace.

Tony Villiers era îmbrăcat în uniforma regimentului din care făcea parte. Dunga pantalonilor îi era impecabilă, cascheta de ceremonie în culorile roșu și albastru brodată cu aur, îi stătea pe cap în poziția regulamentară, centura îi era poziționată milimetric, iar decorațiile de pe partea stângă a pieptului îi erau aliniate perfect.

— Șefu' astăzi este ziua cea mare, nu ? îl întrebă șoferul. Ați luptat în Falkland, nu-i așa ?

— Da, răspunse Villiers.

— Hm, ce chestie. Șefu', n-am știut că acolo au fost trimiși și grenadieri din regimentul de Gardă.

— Unul sau doi, răspunse Villiers.

Șoferul zâmbi în oglinda retrovizoare.

— Treaba asta s-a ascuns al naibii de bine, sau greșesc cumva ?

— Cam așa ceva.

Ocoliră monumentul reginei Victoria și trecură de gardul palatului. Taxiul se opri în prima curte. Villiers coborî și-și scoase portofelul.

— Șefu', nici să nu te gândești. Eu fac cinste, spuse șoferul, după care porni mașina.

Villiers se amestecă în mulțimea care se îngrămădea spre intrarea palatului printre tot soiul de ofițeri și soldați din toate armele, însoțiți de rude sau de cunoscuți.

Atmosfera era veselă, căpătând apoi o nuanță solemnă, pe măsură ce se pășea pe scara acoperită cu un covor roșu și cu atât mai mult cu cât se intra în galeria de pictură în

care rândurile de scaune se găseau aranjate în fața podiumului unde urma să ia loc regina.

O fanfară militară începu să cânte în surdină. Fiecare se așeză la locul său. Cei care purtau decorații aveau dreptul să fie însoțiți de doi invitați, în general membrii de familie. Villiers venise singur.

Se așeză la locul pe care i-l indicase un om de ordine. Începu să privească în jurul său la statuile de marmură, la tablourile de pe pereți și la mulțimea care aștepta, cu sufletul la gură. Copiii, erau în special, foarte emoționați de perspectiva acestui moment unic.

Se făcu liniște. Fanfara începu să cânte „God save the Queen". Toată lumea să ridică în picioare și regina își făcu apariția.

*

Decorațiile se confereau în ordine descrescătoare, mai întâi marinei care era considerată cea mai veche armă, apoi infanteriei și în cele din urmă, aviației. De fiecare dată când se striga un nume, respectivul înainta pentru a-și primi decorația din mâinile reginei și pentru a schimba câteva cuvinte cu ea.

În acea dimineață, fuseseră destui cei care primiseră „Distinguished Service Order". Când veni rândul lui, Villiers înaintă spre regină și așteptă ca aceasta să-i prindă pe piept decorația.

— Nu prea sunt multe lucruri de povestit în legătură cu medalia asta, colonele Villiers, spuse regina.

— Maior, Majestate...

Regina zâmbi :

— Înseamnă că precis n-ai văzut lista cu avansările din dimineața asta...

Villiers se dădu la o parte, fără a înțelege pe moment, lăsând loc următorului.

*

În curtea palatului, la capătul scărilor, Villiers deschise cutiuța, își privi din nou medalia, o băgă în buzunar și se îndreptă spre porți. În momentul în care ieși, militarii din serviciul de pază îl salutară. Se amestecă apoi

în mulțimea obișnuită a turiștilor. Din când în când, se auzea țăcănitul unui aparat fotografic, însă Villiers nu-i acordă atenție. Ezită, apoi traversă strada, ocoli monumentul și se îndreptă spre St. James Park.

Problema era unde să se ducă. Se opri să-și aprindă o țigară. Un Bentley negru lunecă de-a lungul trotuarului și se opri în dreptul său. La volan se afla Harvey Fox.

Portiera se deschise și apăru capul lui Ferguson.

— Tony, arăți minunat. Azi este o zi mare.

— Mda, cam așa ceva, mormăi el.

— Am auzit că Gabriella s-a căsătorit luna trecută cu colonelul ăla, argentinian, la Buenos-Aires.

— Știu, mi-a scris.

Ferguson dădu din cap.

— Cred că ai aflat că ai fost avansat la gradul de locotenent-colonel. Asta înseamnă că ești cel mai tânăr colonel din armată.

— Da.

— Hai, urcă... spuse Ferguson, dându-se la o parte, ca să-i facă loc.

— Și de ce, mă rog ? îl întrebă Villiers.

— Dragul meu, cine crezi că ți-a obținut avansarea ? Eu, și nu ca să-ți fac o surpriză de ziua ta, ci pentru că lucrul ăsta convine intereselor mele. Țin să-ți amintesc că această avansare este provizorie.

— Ai o misiune pentru mine, nu-i așa ?

— Bineînțeles. Hai, dragul meu, urcă. Nu prea am timp. Peste două ore trebuie să fiu prezent la o reuniune la ministerul apărării.

Timp de o clipă, Villiers fu cât pe ce să urce în mașină. Apoi, își aminti de privirea pe care i-o aruncase Gabrielle la „Casa Albă". Își aminti și de vorbele pe care aceasta i le spusese : „Cu siguranță că valorezi mai mult decât Ferguson și decât toate intrigile lui. Meriți și tu puțină fericire".

Trânti ușa și se întoarse. Ferguson lăsă geamul jos.

— Tony, ce ai de gând ? Unde te duci ?

— Să fac o plimbare prin parc, îi răspunse Villiers.

Se îndepărtă și se pierdu printre copaci.

Figura lui Harvey Fox exprima o bucurie nedisimulată.

— Domnule general, s-ar zice că l-ați pierdut...

— Prostii, spuse acesta. O să se întoarcă. Hai Harvey, dă-i drumul.

Se lăsă pe spatele banchetei, luă un dosar și începu să-l frunzărească, în timp ce Bentley-ul condus de Harvey se angajă în trafic.

SFÂRȘIT